

இறக்கை: 9 இறுதி: 12

காக்னேச்

ஸ்ரீமணிலே

இலக்கிய மாத இதழ்

டிசம்பர் | விலை
2020 | ₹25

பேராசிரியர் க. பஞ்சாங்கம் அவர்களுக்கு ‘விளக்கு’ இலக்கிய விருது

அமெரிக்கத் தமிழர்கள் நடத்தும் ‘விளக்கு’ இலக்கிய அமைப்பின் 2019 ஆம் ஆண்டிற்கான புதுமைப்பித்தன் நிலைவு விருது காக்கைச் சிற்கினிலே இதழின் நெறியாளர்களில் ஒருவரும் பேராசிரியருமான முனைவர் க. பஞ்சாங்கம் அவர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. விருதுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ள பேராசிரியர் க. பஞ்சாங்கம் அவர்களுக்கு காக்கைச் சிற்கினிலே இதழின் சார்பில் நெஞ்சார்ந்த வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

-ஆசிரியர் குழு

பேராசிரியர் க.பஞ்சாங்கம்

தமிழ்த் திறனாய்வு உலகில் ஒரு புதிய கோணத்தில், புதிய பகுதியில் தனது ஆய்வுகளை நகர்த்தியவர் பஞ்ச என்ற பேராசிரியர் க. பஞ்சாங்கம். இவர் பெயர் பாண்டிச்சேரித் தமிழ் ஆளுமைகளின் நெடும்பட்டியலில் இணைந்து விட்டது. ‘ஓட்டுப்புல்’ என்னும் கவிதைத்தொகுப்போடு தனது இலக்கியப் பயணத்தைத் தொடர்ந்திய இவர் கவிதை, நாவல், திறனாய்வு, பெண்ணியம், தலித்தியம் முதலிய சமூக அரசியல் மற்றும் கலையிலக்கியக் கோட்பாடுகள் சார்ந்த ஆய்வு, கோட்பாட்டு மூல நால்களின் மொழிபெயர்ப்பு என்று பன்முக ஆளுமையாக வளர்ந்தார். சமார் 50 க்கும் மேற்பட்ட பல்வேறு வகையான காத்திரமான நால்களை எழுதியவர். தன்னுடைய மாணவர்களை நவீனத் திறனாய்வு முறையைகளில் ஈடுபடுத்தியவர் பேரா. பஞ்சாங்கம்.

பேராசிரியர் க.பஞ்சாங்கம் அவர்கள் விருதுநகர் மாவட்டம் இராசபாளையத்தை அடுத்துள்ள புத்தாரில் 04.02.1949 இல் பிறந்தவர். இவர் தம் பெற்றோர் திருவாளர்கள் கனியப்பன், முத்தம்மாள் ஆவர். தந்தையாரை இளம் வயதிலேயே இழந்த இவர் தாயின் அரவணைப்பில் வளர்ந்தவர். கல்வியிலும், பொருளாதாரத்திலும் பின்தங்கிய சமூகத்தில் பிறந்த இவர், இராசபாளையம் அருகில் உள்ள புத்தார் சரசுவதி ஆரம்பப் பாடசாலையில் தொடக்கக் கல்வியைப் பயின்றார். உயர்நிலைக் கல்வியைத் தளவாய்ப்புரம் பு.மு.மா. மாரிமுத்து நாடார் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்தார். விருதுநகர் செந்தில்குமார் நாடார் கல்லூரியில் புகுமுக வகுப்பை (1965-66) நிறைவுசெய்தார். 1967-70 வரை மதுரை தியாகராசர் கல்லூரியில் தமிழ் இலக்கியத்தில் இளங்கலையும் 1970-72 இல் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் முதுகலையும் பயின்றார்.

1972ல் நெல்லை மாவட்டம் சங்கரநயினார் கோயில் பசும்பொன் முத்துராமலிங்க தேவர் கல்லூரியில் உரையாளர் (தியூட்டர்) பணிபில் இணைந்தார். 1973 இல் புதுவை அரசின் நேர்காணலில் கலந்துகொண்டு பேராசியராக அரசு பணி பெற்றார். 1983 முதல் 1988 வரை முழுநேர ஆய்வாளராக இணைந்து, முனைவர் ஓளைவை. நடராசன் அவர்களின் மேற்பார்வையில் “சிலப்பதிகாரத் திறனாய்வுகள்” என்ற தலைப்பில் ஆய்வு செய்து முனைவர் பட்டம் பெற்றார். பிறகு பாண்டிச்சேரி அரசின் பல்வேறு கல்லூரிகளில் பணிபுரிந்து 2011ல் பணி ஓய்வு பெற்றார்.

1979 இல் திருவாட்டி பிரபாவதி அம்மையாரை மணந்த இவர் குடும்பத்தாரோடு தற்சமயம் பாண்டிச்சேரியில் வசித்துவருகிறார்.

காக்டைச் சிற்னிடு

மார்கழி
டிசம்பர் 2020

ஆசிரியர்
வி.முத்தையா
9841457503

பொறுப்பாசிரியர்
க.சந்திரசேகரன்
9715146652

ஆசிரியர் குழு
இரா.எட்வின்
முகிலன்
அமரந்ததா
கசன்

தொடக்க கால நெறியாளர்கள்

கி.பி.அரவிந்தன்

வீர்.சந்தானம்

நெறியாளர்கள்
டிராட்ஸ்கி மருது
க.பஞ்சாங்கம்
க.எம்.வேணுகோபால்

புலம்பெயர் நாடுகளுக்கான தொடர்புக்கு:

கன்டா:
வி.மகேந்திரன்
V.Mahenthiran
Mahenthiran v@hotmail.com

ஜௌராப்பா:
க.முகுந்தன்
K.Mukunthan
kmukunthan@gmail.com

காக்கையில் வெளியாகும் கதை,
கவிதை மற்றும் கட்டுரைகளின்
கருத்துகள், கட்டுரையாளர்களின்
கருத்தாகும். காக்கையின்
கருத்தாகாது.

മരപുക്കളെ മത്തിക്ക് വേണ്ടുമ்

४

இந்தியாவை ஒன்று மாற்றுவதனால், தூண்டியாகத்து ஜனத்துறை ஆண்டுப் பழுமையும் தொன்மையும் நீட்சியும் கொண்ட வரலாற்றில் பெருமைக்குரிய மக்கள் சமூகத்தைக் கொண்ட மாநிலம் தமிழ்நாடு.

மண்வளமும் மலைவளமும் கடல்வளமும் மனிதவளமும் வற்றாத மாநிலம் தமிழ்நாடு. கல்வியில், விவசாயத்தில், தொழில் வளர்ச்சியில், பொருளாதார சமத்துவத்தில் வழிகாட்டும் மாநிலம் தமிழ்நாடு.

மத்தின் பெயரால் சாதியின் பெயரால் கல்வி மறுக்கப்பட்டு அடக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டுக் கிடந்த பிற்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்னதாகவே கல்வியிலும் வேலைவாய்ப்பிலும் இந்தியாவிலேயே முதன்முதலாக சமூகநீதியை வழங்கிய மாநிலம் தமிழ்நாடு.

முதல் தலைமுறையாய் படித்து வந்தவர்கள்கூட உலகையே திரும்பிப் பார்க்க வைத்த சாதனைகளை நிகழ்த்திய பெருமக்களைக் கொண்ட மாநிலம் தமிழ்நாடு.

இலவச சுத்துணவு, இலவசக் கல்வி, இலவச மின்சாரம், இலவச அரிசி என மக்களின் தேவைகளை அறிந்து அவர்தம் வழங்கிறோம். தோன் கொடுத்த மாநிலம் தமிழ்நாடு.

பனகல் அரசர், ஓமந்தூரார், காமராசர் என மகத்தான் அரசியல் ஆளுமைகள் ஆட்சிசெய்த மாநிலம் தமிழ்நாடு. தந்தை பெரியாரின் வெளிச்சத்தில் நின்று ஆட்சி செய்த அண்ணா, கருணாநிதி, எம்ஜிஆர், ஜெயலலிதா என பெரும் மக்கள் செல்வாக்கைப் பெற்ற தலைவர்கள் வாழ்ந்த மாநிலம் தமிழ்நாடு, மட்டுமின்றி, ஆனால் கட்சியாக இருந்தாலும் எதிர்க்கட்சியாய் இருந்தாலும் மாநில நலனை விட்டுக் கொடுக்காத தலைவர்களைப் பெற்ற மாநிலம் தமிழ்நாடு.

அரசியலில் இப்படி ஒரு நீண்ட வரலாறு கொண்டத் தான் அதிர்ஷ்டவசமாய் தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராகவும் துணை முதலமைச்சராகவும் ஆக்கப்பட்ட எடப்பாடி பழனிச்சாமியும் ஓ. பன்னி செல்வமும் அரசு மரபுகளையெல்லாம் மீறி நாட்டின் உள்துறை அமைச்சர் அமித்ஶா அவர்களுக்கு வரவேற்பு கொடுக்க விமான நிலையத்துக்கே ஒடிப்போய் வரிசையில் இடம்பிடித்து குனிந்து, வளைந்து நின்ற காட்சி அவலமானது. அதோடு, அரசு விழா மேடையில் உள்துறை அமைச்சரை வரவேற்றி வணக்கம் தெரிவித்து முதலமைச்சர், உள்ளிட்ட அனைவரும் அவரவருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட இருக்கையில் அமர்ந்தபிறகும், துணைமுதலமைச்சர் தனக்கான இருக்கையில் அமராமல் தனித்து நின்று உள்துறை அமைச்சருக்கு குனிந்து வளைந்து வணக்கம் தெரிவித்ததும் அதை உள்துறை அமைச்சர் கடைக்கண்ணால் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டே கண்டும் காணாமல் கொரோனா முகக்கவசத்தை கட்டிக் கொண்டுப்பகும் போவலும்.

எந்தத் தலைவருக்கு எவ்வளவு குனிவது; எவ்வளவு பணிவது; எவ்வளவு கிடப்பது என்பது அவரவரின் தனிப்பட்ட உரிமை. அதில் தலையிட யாருக்கும் உரிமை இல்லை. ஆனால், ஏழைக்கோடி மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிற பதவிகளில் அமர்ந்து கொண்டு, தனிப்பட்ட நலன்களுக்காகவும் பாதுகாப்புக்காகவும் ஆண்டாண்டு காலமாய் கட்டிக்காக்கப்பட்டு வரும் மரபுகளை மீறியிருப்பது ஜனநாயகத்துக்கு ஏற்படுத்திய தலைக்குனிவு என்றுதான் அரசியல் அறிந்தவர்கள் பாரக்கிறார்கள். இனிவரும் காலங்களிலாவது அரசமரபுகளை கடைபிடிக்க வேண்டியது இவர்களைப் போன்ற ஆட்சியாளர்களின் கடமையாக இருக்க வேண்டும் என்றே ஜனநாயக மாண்புகளை மதிக்கிற அறிவார்ந்தவர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

தலைவராகு மாதமும் 1ஆம் தேதி
உங்கள் கைகளில்

தலைவராகு மாதமும்
29 அல்லது 30ஆம் தேதியில்
'காக்கைச் சிறகினிலே'
அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது.
5ஆம் தேதிக்குள்
இதழ் கிடைக்கப்பொதுவர்கள்
தொடர்புகளான்கள் வேண்டிய
செல்பேசி எண்: 98414 57503

உறுப்பினர் கட்டணம்

தனி இதழ் விலை ரூ. 25
ஆண்டுக் கட்டணம் ரூ. 275
இரண்டு ஆண்டுக் கட்டணம் ரூ. 500
ஐந்தாண்டுக் கட்டணம் ரூ. 1250
மாணவர் சந்தா ரூ. 200
(மாணவர்கள், கல்வி நிறுவனத் தலைவர்
அல்லது துறைத் தலைவர் சான்றிதழோடு
விண்ணப்பிக்க வேண்டும்)

காசோலைகள்,
வங்கி வரைவோலைகள் அனைத்தும்
KAAKKAI,
A/c No. 60111010005660
SYNDICATE BANK,
TRIPLICANE, CHENNAI - 5.
IFSC: Synb0006011

என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.
பணவிடை (மனியார்ட்) மூலமும்
சந்தா செலுத்தலாம்.

வெளிநாட்டு உறுப்பினர் கட்டணம்
ஆண்டுக் கட்டணம்..... \$ 30

உறுப்பினர் கட்டணத்தை
KAAKKAI,
A/c No. 60111010005660
SYNDICATE BANK,
TRIPLICANE, CHENNAI - 5.
Shift Code : SYNBINBBO31

என்ற பெயருக்கு, சென்னையில்
மாற்றத்தக்கதாக அனுப்ப வேண்டும்.

தொடர்பு முகவரி:

காக்கை, 288, டாக்டர் நடேசன் சாலை,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005.
செல்பேசி: 98414 57503,
தொலைபேசி : 04428471890

மின்னஞ்சல்:
kaakkaicirakinile@gmail.com

முகநால்:
www.facebook.com/kaakkai.cirakinile

சிறகுக்குள்ளே...

கீழடியும் கார்பன் நானோ குழாய்களும்	05
பேசப்படாத சாதி நூல்கள்.....	10
சமூக வரலாறும், கலாச்சார வரலாறும்.....	12
இச்சா: ஸமுத்தமிழரின் வலியும் வேதனையும் ததும்பிடும் துண்பியல் கதை.....	16
நீலப்புரட்சி.....	21
இனவாதிகளை அண்டிப்பிழைக்கும் முத்தையா முரளீதரன்	24
'க்ரியா' ராம் :	
கோவிட் 19 சாய்த்துவிட்ட ஆலமரம்.....	29
அகராதி நம் கையில், அவர் நம்மோடு இல்லை	30
அன்பால் நிறைந்திருந்தவர்கள்.....	33
'நாம் இன்னமும் சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்'	35
கந்து வழிபாடு :	
'பண்பாட்டு' எச்சங்கள் கோட்பாட்டு அனுகுமுறையின் வழி ஓர் ஆய்வு.....	40
மா. அரங்கநாதன் கதைகளை வாசித்தல் கிராமம் - நகரம் - சாதி - சமயம்.....	42
அமெரிக்கக் கனவின் நெருக்கடி.....	46
பாரதி மறந்த ஆசைமுகம்.....	48
தெற்காசிய பொருளாதாரக் கூட்டமைப்பு	50
கடல் + நூண்ணுயிரிகள்=	
கற்றது கையளவு : கல்லாதது கடலளவு.....	52
மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை ஊரும், வேரூம்.....	53
"வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறுதல்".....	58
ஆறுமுக நாவலரின் சைவம்	62
கடைசிப் பக்கம்	65

கட்டுரை

● ஜோசப் பிரபாகர்

josephprabagar@gmail.com

கீழடியும் கார்பன் நானோ குழாய்களும்

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாகவே “கீழடி” என்ற சொல் தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல உலகமெங்கும் உள்ள தமிழர்கள் மத்தியிலும், வரலாற்று ஆசிரியர்களாலும் அதிகம் உச்சரிக்கப்படும் சொல்லாக மாறியிருக்கிறது. அங்கு நடந்த தொல்லியல் ஆய்வின் முடிவுகள் தமிழினத்தை மேலும் கொஞ்சம் கரவப்பட வைத்துள்ளன. தவறான பல வரலாற்று ஊகங்களை மாற்றியிருக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் கீழடி மண்ணுக்கு அடியில் புதைந்து கிடக்கும் மாபெரும் தமிழ் நாகரீகத்தின் துருப்புச் சீட்டு. தோண்டத் தோண்ட ஆச்சர்யங்களை அள்ளித் தந்து கொண்டே இருக்கிறது.

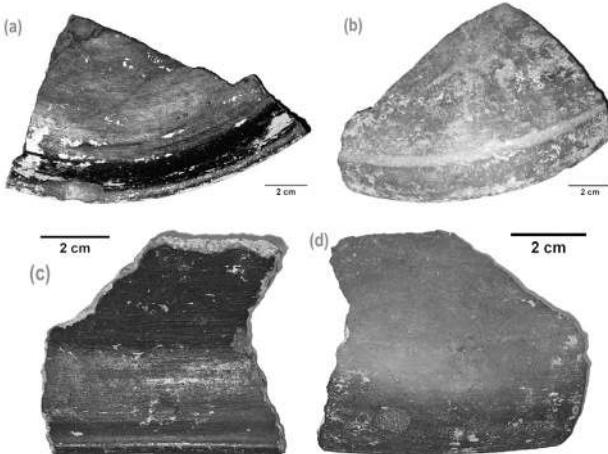
அந்த வகையில் சமீபத்தில் ஆச்சரியமான இன்னொரு தகவல் ஒன்று கிடைத்தது. புதுப்பெற்ற நேச்சர் (*Nature*) அறிவியல் ஆராய்ச்சி இதழில் குழமம் வெளியிடும் சயின்டிபிக் ரிப்போர்ட் (*scientific report*) என்ற ஆராய்ச்சி இதழில் கடந்த நவம்பர் 13ஆம் தேதி கீழடியைப் பற்றிய ஒரு அறிவியல் கட்டுரை வெளியாகியுள்ளது. அக்கட்டுரை சொல்லும் செய்தி: கீழடியில் கிடைத்த பானை ஒடுகளின் உட்புறத்தை வேதியியல் பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்தி பார்த்தபோது அதில் இருக்கும் கருப்பு வண்ணப்புச்சில் கார்பன் நானோகுழாய்கள் (*Carbon Nano Tubes*) இருக்கின்றன என்பதுதான்.

இந்தக் கட்டுரையை வெளியிட்டவர்கள் வேலூர் விஜூடி பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக பணிபுரியும் விஜயானந்த் சந்திரசேகர், மத்திய அரசின் அறிவியல் தொழில்நுட்பத் துறையில் பணிபுரியும் நாகபூதி மோகன் மற்றும் இவரது குழுவினர்.

கீழடியில் கிடைத்த பானை ஒடுகளில் தமிழி எழுத்துக்கள் இருப்பது ஏற்கனவே ஆச்சரியமாகப் பார்க்கப்படும் பொழுது, இந்தப் பானை ஒடுகளில் இருக்கும் கருப்பு வண்ணப்புச்சில் கார்பன் நானோகுழாய்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது அனைவரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

எதற்காக பானை ஒடுகளை வேதியியல் பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்தினார்கள்?

கீழடியில் கிடைத்த பானை ஒடுகளின் உட்புறச் சுவரில் பூசப்பட்டிருக்கும் கருப்பு வண்ணம் பளபளப்புத்தன்மை குறையாமலும், சிதையாமலும் இருந்தது. கீழே உள்ள படத்தைப் பார்க்கும்போது உங்களுக்குப் புரியும்.

ஒரு பானை ஒடு போதும். தமிழ்ச் சமூகம் 2600 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நாகரீகமடைந்த சமூகமாக இருந்திருக்கிறது என்று சொல்வதற்கு. இன்னும் எவ்வளவோ தொல்லியல் இடங்கள் அகழ்வாய்வு செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. அங்கும் இது போல் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டால் இன்னும் பல வரலாற்று உண்மைகள் வெளிவரும்.

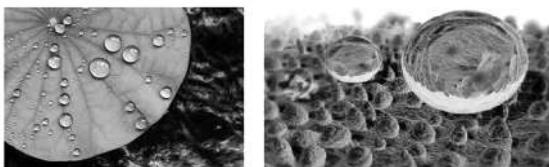
இந்த பானை ஒடுகளின் வயது ஏற்கதாம் 2400 ஆண்டுகள். இவ்வளவு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் அதன் பளபளப்புத்தன்மை மங்காமலும், சிதையாமலும் இருப்பதற்கு என்ன காரணம் என்று ஆராய்ந்தபோதுதான் இந்த கார்பன் நானோ குழாய்கள் கண்டுபிடிப்பு வெளியிலகுக்குத் தெரிய வந்துள்ளது.

இவ்வளவு காலம் இந்த கருப்புவண்ணம் சிதையாமல் இருப்பதற்கும், அதில் இருக்கும் கார்பன் நானோ குழாய்களுக்கும் ஏதேனும் தொடர்பு இருக்கிறதா? அப்படியென்ன கார்பன் நானோ குழாய்களில் இருக்கின்றன?

(ஏ)தலில் நானோ தொழில் நுட்பம் பற்றி சில அடிப்படையான விஷயங்களைப் பற்றி புரிந்து கொள்வோம்.

நானோ தொழில்நுட்பம் வளர்ந்து வரும் ஒரு மிக முக்கியமான ஆராய்ச்சித்துறை. மிக மிகச் சிறிய அளவில் (நானோ மீட்டர் அளவில்) நமக்கு ஏற்றவாறு பொருட்களையோ, கருவிகளையோ உருவாக்குவது ஆகும். ஒரு நானோ மீட்டர் (1 nm) என்பது 0.000000001 m மீட்டர். அதாவது ஒரு மீட்டரை நாறு கோடி பாகமாக பிரித்தால், அதில் வரும் ஒரு பாகத்தின் நீளம்தான் ஒரு நானோ மீட்டர். இந்த நானோ தொழில்நுட்பத்தின் மூலம் உருவாக்கப்படும் கருவிகள் கணினிகளை துறை, விண்வெளித்துறை, மருத்துவத்துறை என பல துறைகளிலும் பயன்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இன்னும் சொல்லப்போனால் இந்த நானோ தொழில்நுட்பம் இயற்கையிலேயே இருக்கிறது. தாமரை இலையில் ஏன் தண்ணீர் ஒட்டுவதில்லை? காரணம் அத்தாமரை இலையில் நானோ அளவில் இருக்கும் முட்கள் போன்ற அமைப்பு. கிட்டத்தட்ட பலாப்பழத்தின் தோலில் இருப்பது போல. ஒரு பந்தை ஒரு பலாப்பழத்தின் மீது வைத்தால் பந்து முட்களால் எப்படி தாங்கப்படுகிறதோ அதுபோல தண்ணீர்த் துனிகளை தாமரை இலையில் இருக்கும் நானோ முட்கள் தாங்கிக்கொள்கின்றன. இதனால் அது இலையோடு ஒட்டாமல் இருப்பதுபோல தெரிகிறது.

நானோ முட்கள்

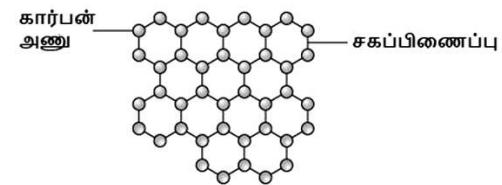
இதே போல் நானோ தொழில்நுட்பத்தின் மூலம் செயற்கையாக ஒரு துணியின் பராப்பில் நானோ அளவில் முட்களை உருவாக்கி தண்ணீர் ஒட்டா ஆடைகளை தயாரிக்க ஆராய்ச்சி நடந்து கொண்டிருக்கிறது. விரைவில் அது விற்பனைக்கு வரலாம். அப்படி வந்து விட்டால் மழு பெய்யும்போது சட்டை நனைந்துவிடுமே என்று கவலைப்படத் தேவையில்லை. மருத்துவத்துறையிலும், கணினித்துறையிலும் நானோ தொழில்நுட்பம் பயன்பாடு பற்றி தனிப்புத்தகுமே எழுதலாம்.

அந்தளவுக்கு இத்தொழில்நுட்பம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

நானோ தொழில்நுட்பத்தில் கார்பன் அனு மிக முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. காரணம் கார்பன் அனு சிறப்பான பண்புகளைக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த பிரபஞ்சத்தில் பெரும்பாலான பொருட்கள் கார்பன் சார்ந்த சேர்மங்களால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த பூமியில் உயிர் உருவாவதற்கு கார்பன் அனு மிக இன்றியமையாது.

அது மட்டுமல்லாமல், தனிம வரிசை அட்டவணையில் உள்ள மற்ற அனுக்களோடு கார்பன் அனு மிக வலுவான பிணைப்பை ஏற்படுத்துகிறது. மற்றெந்த அனுவும் இந்த மாதிரியான வலுவான பிணைப்பை ஏற்படுத்துவதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக வைட்ராஜன்-வைட்ராஜன் அனுப்பிணைப்பை மற்றும், ஆக்சிஜன்-ஆக்சிஜன் அனுப்பிணைப்பை விட கார்பன்-கார்பன் பிணைப்பை வலிமையானது. இதை வேதியியலில் “சகப்பிணைப்பு (Covalent bond)” என்றழைப்பார்கள். அதிலும் குறிப்பாக sp^2 சகப்பிணைப்பு. ஒரு கார்பன் அனுவின் இணைத்திறன் பட்டையில் (valence band) உள்ள எலக்ட்ரானும் இன்னொரு கார்பன் அனுவின் இணைத்திறன் பட்டையில் உள்ள எலக்ட்ரானும் இணைந்து இந்த சகப்பிணைப்பு உருவாக்கப்படுகிறது. இந்த இணைப்பில் இரண்டு எலக்ட்ரானுக்களும் சமமாகப் பங்கேற்கிறது. அதனால்தான் இதன் பெயர் சகப்பிணைப்பு. வைரம் மிக உறுதியானது என்பதை அனைவரும் அறிவர். கார்பன் அனுக்களால் ஆன ஒற்றை அடுக்கு (single layer) அல்லது படலம் போன்ற அமைப்பு. கீழே உள்ள படத்தில் இது காட்டப்பட்டுள்ளது.

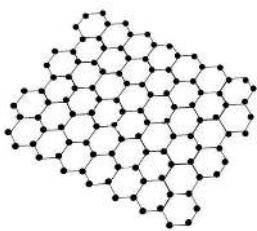
அடுத்தாக கிராபீன் (Graphene) எனப்படும் கார்பன் மூலக்கூறு பற்றி அறிந்து கொள்வோம். ஏனென்றால் கார்பன் நானோ குழாய்கள் இந்த கிராபீன் மூலக்கூறுகளால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கிராபீன் மூலக்கூறு என்பது அறுங்கோண வடிவில் (hexagonal) பிணைக்கப்பட்ட கார்பன் அனுக்களால் ஆன ஒற்றை அடுக்கு (single layer) அல்லது படலம் போன்ற அமைப்பு. கீழே உள்ள படத்தில் இது காட்டப்பட்டுள்ளது.

கிராபீன் மூலக்கூறு

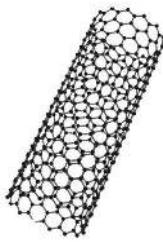
இந்த கிராபீன் மூலக்கூறில் உள்ள ஒவ்வொரு கார்பன் அனுவும் தன்னைச் சுற்றி மூன்று கார்பன் அனுக்களோடு சகப்பிணைப்பில் இணைந்திருக்கும். இந்த கிராபீன் படலத்தை பாயைச் சுருட்டுவது போல் சுருட்டினால் கார்பன் நானோ குழாய்கள் கிடைக்கின்றன. இந்த உருளை வடிவ குழாய்களின் விட்டம், சராசரியாக 1 நானோ மீட்டர். கொஞ்சம் கூடக்குறைய இருக்கலாம். நீளம், கிட்டத்தட்ட நாறு நானோ மீட்டர்.

கிராபீன் மூலக்கூறு

கார்பன் நானோ குழாய்கள்

சுருட்டும்
போது

இரு விதமான கார்பன் நானோ குழாய்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று ஒற்றைச்சவர் கார்பன் நானோ குழாய்கள் (Single Wall Carbon Nano Tubes - SWNT). அதாவது ஒரு சுவர் மட்டும் கொண்டது. இன்னொன்று பல்சவர் கார்பன் நானோ குழாய்கள் (Multi Wall Carbon Nano Tubes - SWNT). இதில் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட நானோ குழாய்கள் ஒன்றின் மேல் ஒன்று சுருட்டியது போல இருக்கும். கீழே உள்ள படத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளது. இதன் விட்டம் 1 முதல் 100 நானோமீட்டருக்குள் இருக்கும்.

ஒற்றைச்சவர்
கார்பன் நானோ
குழாய்பல்சவர்
கார்பன் நானோ
குழாய்

இந்தக் கார்பன் நானோ குழாய்கள் மிகச்சிறப்பான பண்புகள் கொண்டவை. சில பண்புகளை நாம் பார்ப்போம்.

மிகமுக்கியமான ஒரு பண்பு இந்த கார்பன் நானோ குழாய்களின் உறுதித்தன்மை. இயற்பியலில் இதை “இழுவலிமை (tensile strength)” என்ற அளவிட்டால் அளப்பார்கள். ஒரு பொருளின் இழுவலிமை என்பது அப்பொருள் ஒரு விசையால் இழுக்கப்படும்போது அறுந்துபோகாமல் தாக்குப்பிடிக்கும் அளவைக் குறிக்கிறது. அதிக இழுவலிமை கொண்ட பொருட்கள் மிக அதிக அளவு இழுவிசையைத் தாங்கக்கூடியவை.

தற்போது இருப்பதிலேயே எஃகு தான் அதிக இழுவலிமை கொண்ட பொருள். அதனால்தான் அதை கடினமான வேலைகளுக்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள். இப்போது ஒரு நானோ மீட்டர் அளவுள்ள எஃகு இழை மற்றும் ஒரு நானோமீட்டர் விட்டம் உள்ள கார்பன் நானோ குழாயை எடுத்துக்கொள்ளுக்கள். இரண்டின் இழுவலிமையை அளவிட்டால் கார்பன் நானோ குழாய்களின் இழுவலிமை எஃகை விட நூறு மடங்கு அதிகம். அதாவது எஃகை விட நூறு மடங்கு அதிக விசையைத் தாங்கும் தன்மை கொண்டது.

சரி. எப்படி இந்த உறுதித்தன்மை கார்பன் நானோ குழாய்களுக்கு வருகிறது?

கார்பன் நானோகுழாய் என்பது உருளை வடிவிலான ஒரு கிராபீன் மூலக்கூறு. ஒரே விதமான அணுக்களின் சகப்பிணைப்பு இதில் உள்ளது. ஆனால் எஃகு என்பது இரும்பு அணுவும், கார்பன் அணுவும் சேர்ந்த ஒரு பொருள். இந்த எஃகில் இருக்கும் படிக எல்லைகள் (crystalline boundaries) இன்னொரு படிக எல்லையோடு குறைந்த வலிமையோடு இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இழுவிசையை அளிக்கும்போது இந்த படிக எல்லைகளில் முதலில் உடைப்பு ஏற்படும். இந்த மாதிரியான படிக எல்லைகள் ஏதும் கார்பன் நானோ குழாயில் இல்லை. எனவே அது எஃகை விட உறுதியானதாக இருக்கிறது. இப்போது புரிந்திருக்கும் ஏன் இரண்டாயிரம் வருடம் கழித்தும் பானை ஒடுகளில் இருக்கும் கருப்பு வண்ணப்பூச்சு சிதையாமல் இருக்கிறதென்று, மன்னுக்கு அடியில் பல நூறு வருடம் கிடந்தாலும் அதில் இருந்த கார்பன் நானோகுழாய்களின் உறுதித்தனமையால் சிதையாமல் இருக்கிறது.

குன்னு துளைக்காத ஆடை, குன்னு துளைக்காத கார் தயாரிப்பதில் கார்பன் நானோ குழாய்கள் பயன்படுத்துவது குறித்து தீவிர ஆராய்ச்சி கடந்த சில ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகிறது.

கார்பன் நானோ குழாய்களின் இன்னொரு பண்பு அதன் மீட்சித்தன்மை (elasticity). அதாவது ஒரு பொருள் விசையால் வளைக்கப்பட்டு திரும்ப விடப்படும் போது அப்பொருள் எந்த அளவுக்கு தனது முந்தைய நிலையை அடைகிறது என்பதுதான் மீட்சித்தன்மை. இதை யங் குணகத்தால் (young's modulus) அளவிடுவார்கள். கார்பன் நானோ குழாய்களின் யங் குணகம் எஃகை விட 5 மடங்கு அதிகம். அந்தளவுக்கு மீட்சித்தன்மை உடையது.

இன்னொரு சிறப்புப் பண்பு இதன் அடர்த்தி. கார்பன் நானோ குழாய்களின் அடர்த்தி எஃகின் அடர்த்தியில் நான்கில் ஒருபகுதிதான். அதாவது எஃகை விட லேசானது. அதே போல இதன் மின்கடத்தும் தன்மை, பெப்பம் கடத்தும் தன்மை இரண்டுமே உலோகங்களை விட (உதாரணத்திற்கு தா மிரத்தை விட) அதிகம். இதனால் கணினித்துறையில் இன்னும் திறன் வாய்ந்த எலக்ட்ரானிக் சுற்றுகளை ஏற்படுத்த நானோ குழாய்கள் பயன்படுகின்றன.

இது மட்டுமல்லாமல் கார்பன் நானோ குழாய்கள் மற்ற அனுக்களோடு மிக எளிதில் பிணைப்பை ஏற்படுத்தும். இந்தப் பண்பினால் காற்றில் கலந்துள்ள நச்ச வாயுக்களின் அளவை துல்லியமாக அளவிடப் பயன்படுகிறது.

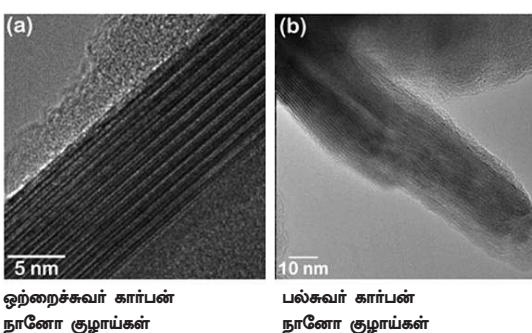
கேன்சர் செல்களில் துல்லியமாக மருந்தைச் செலுத்த கார்பன் நானோ குழாய்கள் மிகச்சிறந்த அளவில் பயன்படப்போகின்றன. அந்த நாள் வெகு தொலைவில் இல்லை. கார்பன் நானோ குழாய்களால் செய்யப்பட்ட டிரான்சிஸ்டர் நாம் நடைமுறையில் பயன்படுத்தும் டிரான்சிஸ்டரை விட பல மடங்கு திறன் வாய்ந்தவை. இப்படி கார்பன் நானோ குழாய்களின் சிறப்பைப் பற்றி சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

இப்போது நாம் கீழடிக்கு வருவோம். கீழடியில் எடுக்கப்பட்ட பானை ஒடுகளில் ஒற்றைச்சுவர் நானோ குழாய்கள், பல்சுவர் நானோ குழாய்கள் என இரண்டுமே கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை அறிவியல் பூர்வமாக உறுதிப்படுத்துவதற்கு ஆராய்ச்சியாளர்கள் நிறமாலையிலின் மூன்று வழிமுறையை பயன்படுத்தி இருக்கிறார்கள். ராமன் நிறமாலையியல் (Raman spectroscopy), x-கதிர் ஒளிளைக்ட்ரான் நிறமாலையியல் (X-ray photoelectron spectroscopy) மற்றும் கடத்து எலக்ட்ரான் நுண்ணோக்கி (transmission electron microscope).

கார்பன் நானோ குழாய்களை கண்களால் பார்க்கமுடியாது. கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள படத்தில் உள்ளபடி மாவு பொடி போலத்தான் நமக்கு தெரியும்.

கார்பன் நானோ குழாய்களை கடத்து எலக்ட்ரான் நுண்ணோக்கி மூலம் மட்டுமே காணமுடியும். கடத்து எலக்ட்ரான் நுண்ணோக்கி மூலம் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. கார்பன் நானோ குழாய்கள் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

கீழடியில் கண்டறியப்பட்ட ஒற்றைச்சுவர் கார்பன் நானோ குழாய்களின் விட்டம் 0.6 நானோ மீட்டர். பல் சுவர் நானோ குழாய்களின் உள் விட்டம் 3 நானோ மீட்டர்.

தொல்லியல் அகழ்வாய்வில் கிடைத்த பொருட்களில் கார்பன் நானோ குழாய்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது இது முதல் முறையல்ல. மத்திய தரைக்கடல் பகுதிகளில் நடத்தப்பட்ட அகழ்வாய்வில் கிடைத்த பொருட்களில் கார்பன் நானோ துகள்கள் கண்டறியப்பட்டிருக்கின்றன. அதே போல் டமாஸ்கஸ் எஃகிலும் பல் சுவர் கார்பன் நானோ குழாய்கள் கண்டறியப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் இந்த நானோ குழாய்கள் எல்லாம் கி.பி 8 அல்லது 9 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததைவு. இதற்கு பழையது இதுவரை கண்டறியப்பட்டதில்லை. தற்போது கீழடியில் கண்டறியப்பட்டுள்ள கார்பன் நானோகுழாய்கள் 2400 வருடங்களுக்கு முந்தியது. அப்படி பார்க்கும் போது கீழடி நானோ குழாய்கள்தான் இப்போது உலகிலேயே மிகவும் பழையானது. இதுவே அனைவரின் ஆச்சரியத்திற்கு காரணம்.

இப்போது நமக்கு இருக்கும் அடுத்த கேள்வி. இந்த நானோ குழாய்கள் அக்காலத்திலேயே எப்படி உருவாக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்பதுதான்.

தற்போது கார்பன் நானோ குழாய்கள் உருவாக்க மூன்று அல்லது நான்கு வழி முறை கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அதில் ஒன்று கார்பன் சார்ந்த ஏதேனும் ஒரு சேர்மத்தை எடுத்து குறிப்பிட்ட சில வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி மிக உயர்வெப்ப நிலையில் அதாவது 1200 செல்சியஸ் அளவுக்கு சூடுபடுத்தினால் கார்பன் நானோ குழாய்கள் உருவாகும். மற்ற முறைகள் அனைத்துக்கும் நவீன வேதியியல் தொழில்நுட்பமுறைகள் தேவை. எனவே மிக உயர்வெப்பநிலையில் சூடாக்குவதன் மூலம்தான் அக்காலத்து மக்கள் இதை சாத்தியப்படுத்தியிருக்க முடியும்.

உடனே சில அரைக்குறை அறிவாளிகள் “தமிழர்கள் 2000 வருடங்களுக்கு முன்பே நானோ தொழில்நுட்பம் பற்றி அறிந்திருந்தார்கள். அனுவைப் பற்றி அறிந்திருந்தார்கள்” என்று யூடியூபில் வீடியோ போட ஆரம்பித்து விடுவார்கள். இது தவறானது. இந்த கண்டுபிடிப்பை எப்படி புரிந்து கொள்வது?

சங்ககாலத் தமிழர்கள் இரும்பை உருக்குவதிலும், பானை சுடுவதிலும் மிகச் சிறந்தவர்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. பானை சுடும்போது அதில் வெவ்வேறு வண்ணங்கள் பூசுவது இன்றும் வழக்கமாக இருக்கிறது. அப்படி பூசும் வண்ணங்கள் சிதையாமலும், மங்காமலும் இருக்க வேண்டுமென்றால் எவ்வளவு வெப்பநிலை வரை பானைகளை சுட வேண்டும் என்று அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அக்காலத்தில் தாவரம், மரம் செடி கொடிகளிலிருந்து வண்ணம் தயாரித்திருப்பார்கள். தாவரப் பொருட்களில் கார்பன் சார்ந்த சேர்மங்கள் நிறைய இருக்கின்றன. இப்படி வண்ணம் பூசப்பட்ட பானைகள் உயர்வெப்ப நிலையில் சுடப்படும்போது கார்பன் நானோ குழாய்கள் உருவாகியிருக்க வேண்டும். ஆனால் இது நானோ குழாய்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அதே போல் அவர்கள் என்ன மாதிரியான கார்பன் சேர்மங்களை இந்த வண்ணப் பூச சில பயன்படுத்தினார்கள் என்பது இன்னமும் முழுதாக அறியப்படவில்லை. எதிர்காலத்தில் இதற்கு விடை கிடைக்கலாம். ஒன்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். குறிப்பிட்ட உயர்வெப்ப நிலையில் பானை சுடப்பட்டால் அதில் பூசப்படும் வண்ணப்பூச்சு சிதையாமல் இருக்கும் என்ற பட்டறிவு (empirical knowledge) தமிழர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது. அதுவும் 2400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே.

ஒரு நாகரீகமடைந்த சமூகத்தில்தான் இந்த மாதிரி பட்டறிவு உருவாகும். அது மட்டுமல்ல அங்கு கிடைத்த பானை ஒடுகளில் பெயர்கள் எழுதப்பட்டிருந்திருக்கிறது. அப்படி என்றால் அக்காலத்திலேயே பானை செய்பவர் கூட எழுத்தறிவோடு இருந்திருக்கிறார் என்பதைத்தான் இது உணர்த்துகிறது. எழுத்தறிவு அனைவரிடமும் பரவலாக இருந்திருக்கும் போதுதான் இவ்வாறு நடந்திருக்க முடியும்.

ஒரு பானை ஒடு போதும். தமிழ்ச் சமூகம் 2600 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே நாகரீகமடைந்த சமூகமாக இருந்திருக்கிறது என்று சொல்வதற்கு. இன்னும் எவ்வளவோ தொல்லியல் இடங்கள் அகழ்வாய்வு செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. அங்கும் இது போல் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டால் இன்னும் பல வரலாற்று உண்மைகள் வெளிவரும்.

இந்த ஆராய்ச்சியில் சுடுபட்ட ஆராய்ச்சியாளர்கள் திரு.விஜயாந்த் சந்திரசேகரன், திரு. நாகபூபதி மோகன் மற்றும் அவர்களது குழுவினர் பாராட்டுக்குரியவர்கள். தொல்தமிழ் பண்பாட்டை அறிவியல்பூர்வமாக நிலைநிறுத்தியிருக்கிறார்கள்.

அதேபோல் தொல்லியல்துறை ஆணையர் திரு. உதயச் சந்திரன் இ.ஆ.ப. அவர்களின் பணி அளப்பரியது. கீழடியில் நடந்த தொல்லியல் ஆராய்ச்சியில் நிறைய அறிவியல் முறைகளைப் பயன்படுத்த முயற்சி எடுத்தவர். கீழடியை ஒரு தொல்லியல் சுற்றுலாத் தளமாக மாற்றியவர்.

கீழடி பற்றிய விழிப்புணர்வை இளைய தலைமுறைக்கு ஏற்படுத்தும் வகையில் தற்போது இருக்கும் 12 ஆம் வகுப்பு புதிய இயற்பியல் பாடப்புத்தகங்களில் கீழடியில் பயன்படுத்தப்பட்ட அறிவியல் முறைகள் குறித்த தகவல்கள் மாணவர்கள் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் எளிமையாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எதிர்காலத்தில் கீழடி இன்னும் பல ஆச்சரியங்களை நமக்கு வழங்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. கீழடி மட்டுமல்ல கொடுமணல், ஆதிச்ச நல்லார், பூம்புகார், கொந்தகை என பல ஊர் களிலும் தமிழனின் வரலாறு உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. மத்திய அரசு இந்த தொல்லியல் ஆய்வுகளுக்கு முழு ஒத்துழைப்பும், நிதி உதவியும் கொடுக்க வேண்டும். தமிழகம் மட்டுமல்லாது உலகின் பல அறிவியல் ஆராய்ச்சி நிலையங்களில் பணிபுரியும் தமிழ்ச்சொந்தங்கள் தாம் பெற்ற அறிவியல் அறிவை தொல்லியல் ஆய்வில் எப்படிப் பயன்படுத்தலாம் என்று யோசிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அறிவியல் முறைப்படி நிருபிக்கப்படும் வரலாறுதான் சரியான வரலாறு. உண்மையான வரலாறு.

கட்டுரை எழுத உதவியவை:

Discovery of carbon nanotubes in sixth century BC potteries from keeladi, india, Scientific reports, 10, Article number 19786(2020), Vijayanand Chandrasekaran, Nagaboopathy Mohan, et.al

Nanotechnology for dummies – Richard Booker, Earl Boysen

Nano technology- Understanding small systems, Ben Rogers, Jesse Adams, Sumita Pennathur

கவிதை

• ரூபன் சிவராஜா

தசாப்தங்களின் தியாகங்கள்

கடைசிவரை

அற்புதங்கள் ஏதும் நிகழவில்லை
வெளியைப் பயிர் மேய்வதுமாய்
காலங்கள் கரைந்துகொண்டிருக்கின்றன

வாக்கு அறுவடைக்கும்
செயலுக்குப் போகாத
சேணைகளுக்கும்
உணர்ச்சிக் கோஷங்களுக்கும்
முதலீடாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது
தசாப்தங்களின் தியாகங்கள்

விடுதலைக்காக
உயிரும் உடலும்
எல்லாமும் விடைத்தும்
பாலையாய் எங்கள் நிலம்

சுதந்திரவேட்கையின் சாட்சியாக
மரணங்களும்
கனவுகளின் நீட்சியாக
நினைவுகளும்
இருக்கின்றன

இழந்த உரிமைகளைக்
கோருதற்கு மட்டுமல்ல
இறந்த உறவுகளை
நினைவுகளுதற்கும்
தடைவிதிக்கப்பட்டுள்ள
வெற்றிவாத இழியுக்கத்தில்
நினைவழிப்பின் முனைகளை
இயன்றவரை மழுங்கடித்தபடி..
மக்கள்!

வாக்கு வேட்டைக்கு விடையாவதை,
கோஷங்களுக்குப் பயிராவதை,
செயலுக்குப் போகாத
சேணைகளுக்கு இரையாவதை
பார்த்துக்கொண்டிருந்தால்..

அற்புதங்கள் ஏதும்
நிகழப்போவதில்லை.

கட்டுரை

• ஞா.குருசாமி

jeyaseelanphd@yahoo.in

பேசப்படாத சாதி நூல்கள்

சமீபத்தில் மநுநால் பற்றிய விவாதம் பெரிய அளவில் பேசுபொருளானது. அந்நாலின் சில பகுதிகள் பெண்களை இழிவாகச் சித்திரிக்கிறது என்று விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சியின் தலைவர் திருமாவளவுன் பேசிய செய்தியைத் தொடர்ந்து அதற்கு எதிராக வலதுசாரி அமைப்புகள் போராட்டங்களை நடத்தின. நிகழ்வு அத்துடன் நிறைவெடைந்து விட்டது. அப்படி இல்லாமல் பெண்களை இழிவாகச் சித்திரிக்கிறது என்பதைத் தாண்டி அந்நால் ஐனநாயகத்திற்கு எவ்வளவு ஆபத்தானது என்னும் நிலையில் ஆரோக்கியமான பரந்துபட்ட விவாதத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சி தவிர பிற கட்சிகளோ அமைப்புகளோ அதை விவாதப் பொருளாக மாற்றுவதற்கு போதியளவு முனைப்புக் காட்டவில்லை. முந்தைய காலங்களில் மநுநால் பரந்த விவாதத்திற்கும் விமர்சனத்திற்கும் உள்ளாக்கப்பட்டிருந்தாலும் வலதுசாரி சிந்தனைகள் அதிகாரத்தின் துணையுடன் வேகமாகப் பரவிவரும் இன்றைய சூழலில் அந்நால் குறித்த விவாதம் மேலதிகமாகத் தேவைப்படுகிறது. ஐனநாயகம் காக்கப்படவேண்டும் என்பதற்கான தொழிற்பாட்டின் ஒருபுள்ளியான மநுநால் எதிர்ப்பு அல்லது விமர்சனம் என்பதைத் தாண்டி மனுவை ஒத்த நூல்களையும் விமர்சனத்திற்குள்ளாகக் வேண்டியிருக்கிறது.

இந்தியாவில் வர்ணாசிரமத்தை ஆதரிக்கின்ற நூல்கள் வெவ்வேறு மொழிகளில் ஆயிரத்திற்கும் கூடுதலாகக் கிடைக்கின்றன. தமிழகத்தில் நூறுக்கும் குறையாமல் கிடைக்கின்றன. அந்த நூல்களை மநுவைப்போல வர்ணாசிரமத்தை ஆதரிப்பவை, குறிப்பிட்ட ஒரு சாதியை மட்டும் உயர்வாகச் சித்திரிப்பவை, குறிப்பிட்ட ஒரு சாதியையேயான சிக்கலை மையமிட்டவை என வகைப்படுத்திக் கொள்ளமுடியும். இதில் ஒவ்வொரு வகைமை நூறுக்கும் ஒரு நோக்கம் இருந்திருக்கிறது. மனுவுக்கு அடுத்து எல்லா காலங்களிலும் இம்மாதிரியான நூல்கள் தோன்றினாலும் காலந்தோறும் சமூகக் கட்டமைப்பில் நிகழ்ந்த உடைப்புகளை அந்நால்கள் கணக்கில் கொண்டிருக்கின்றன. உடைப்புகளின் தொடர்ச்சிதான் அந்நால்களின் தொடர்ச்சிக்கான காரணமாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

தமிழகச் சூழலில் சமய இலக்கியங்கள்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் அரசிடம், தமது சாதியை அறிமுகம் செய்வதற்காக, மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பின் போது தமது சாதி மக்களைச் சேர்க்க வேண்டிய வகைப்பாட்டை வலிநூத்துவதற்காக, சுயசாதிப்

பெருமை பேசுவதற்காக, தமது சாதியை இழிவாகக் குறிப்பிட்ட சாதிநூலைக் கண்டிக்கும் நூலாக சாதிநூல்கள் எழுதப்பட்டாகத் தெரிகிறது. இந்தியச் சமூக அமைப்பின் நீட்சியைப் பேசும் இந்நூல்களில் இருந்தே இன்றைய வலதுசாரிகள் ஊக்கம் பெறுகிறார்கள்.

முன்வைக்கும் சமயப் பூசல்களிலேயே சாதிய முரண்களின் தொடக்கப்படினில்களைக் காணமுடியும். சமயம் உருவாக்கி வைத்திருக்கும் அதிகாரத்தில் யார்யார் பங்கெடுக்க வேண்டும் என்பதை வரையறை செய்கிற சமய இலக்கியங்களில் உள்ள ‘பொறுப்பற்றவனாக இருந்தேன்’, ‘கள்வனாக இருந்தேன்’, ‘பாவங்கள் செய்பவனாக இருந்தேன்’, ‘பெண்பித்தனாக இருந்தேன்’, ‘தீய வழி யே என்னுடையதாக இருந்தது’, ‘ஊன் உண்பவனாக இருந்தேன்’; உன்னைப் பற்றிய பின்புதான் என் ஆன்மா தூயமை அடைந்தது’ என்பதான சொல்லாடல்கள் வழி சில குழுக்கள் உள்ளிடும் கப்பட்டும் சில குழுக்கள் வெளித்தள்ளப்பட்டும் இருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

சோழர்களின் காலத்தில் குறிப்பாக ராஜராஜனுக்குப் பிறகு சாதிய ஓர்மை கூர்ப்பட்டது. ராஜராஜனின் நில அளவீட்டுமுறை அமலாக்கத்தில் சாதியம் கெட்டிப்படத் தொடங்கியது. மனுவை ஒத்த நூல்களின் தேவை அதிகரித்தது. அவை புராணங்களாகக் குறிக்கப்பட்டன. புராணங்களின் நோக்கமே கடவுளின் பெயரில் மக்களை வகைப்படுத்துவதாக இருந்தது. புராணங்களோ அக்காலத்திய சட்டநூல்களாக இருந்தன. புராணங்களைப் பற்றிய அறிவுடையவர்களே சட்ட அறிஞர்களாக இருந்தார்கள். இந்திலை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரை நீதித்தை 1818 இல் வெளியான ‘சித்தர் ஜில்லா அதாலத்துக் கோர்ட் தீர்ப்பு’ நூல் வழி அறியலாம்.

புராணங்களைத் தவிர்த்து கடவுளின் பெயரால் அல்லாமல் மநுவைப் போலவே நேரடியாக வருணாஸ்ரமத்தை வலியுறுத்திய ஸ்மிருதி சந்திரிகை, தாய வியாகம், விபவகார நிர்ணயம், மீதாட்சரம், வைத்தாத தீட்சதியம், பராசர மாதவவியம், வீரமத்ரோதயம், சுபோதினி முதலிய நூல்கள் பார்ப்பனர்களால் எழுதப்பட்டவை. வணிகவைசிய குல விளக்கம், கள்ளர் சரித்திரம், சர்வ வருண சமரச விளக்கம், வருண பேத விளக்கம், குருகுல வரலாறு, சூத்திர சீர்திருத்தம், வேளாண்மரபியல், பாண்டியகுல விளக்கம், இடங்கை வலங்கையார் வரலாறு, இடங்கை வலங்கை சாதி வரலாறு, புதுவை இடங்கை சாதியார் வரலாறு, இராமாயண உள்ளுறைப் பொருளும் தென்னிந்திய சாதி வரலாறும், பரதவர் புராணம், பாண்டியர் பரதவரான

இலம்பகம், சான்றோர் மரபு முதலிய நூல்கள் பார்ப்பனரல்லாதவர்களால் எழுதப்பட்டவை. இவ்விருவகைமையாரும் வடமொழி நூல்களையே பயன்கொண்டுள்ளனர். இந்து சட்டம் உருவாகக் காரணமானவையாக இருந்த இந்நூல்கள், 'நம்பிக்கை' என்கிற சித்தாந்தை வலுவாகக் கட்டமைத்திருப்பது மட்டுமில்லாமல் அதன் மீது கேள்விகளே எழுக்கூடாது என்கிற சிந்தனையை ஒர் இயக்கமாக முன்னெடுத்திருக்கின்றன. இதிலிருந்து பறையர் உற்பத்தி விளக்கம், ஆதிதிராவிடர் வரலாறு, ஆதிதிராவிடர் பூர்வ சரித்திரம் முதலிய நூல்கள் வேறுபட்ட தன்மையில் அமைந்திருக்கின்றன.

இவ்விடத்து, 1872 இல் வெளியான 'ஜாதிசங்கிரகசாரம்', 1875 இல் வெளியான 'சாதிநூல்', 1895 இல் வல்லூர் தேவராயரால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு, விதவான் மீனாட்சிகந்தரனார் மேற்பார்வையில் வெளியான 'குதசங்கிதை' ஆகிய மூன்று நூல்களின் உள்ளடக்கத்தையும் உருவாக்கத் தேவையையும் விவாதிக்கலாம்.

'ஜாதிசங்கிரகசாரம்' என்பதற்குக் 'கலப்பு சாதிகளின் தொகுப்பு' என்று பெயர். இந்நூல் சாதிகளை அனந்தசாதி, சங்கரசாதி என வகைப்படுத்தியிருக்கிறது. 'அனந்தசாதி' என்பது நால்வருண சாதிகளையும் அச்சாதி களின் கலப்பினால் உருவானது 'சங்கரசாதி' எனவும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அனந்தசாதி நான்கு, சங்கரசாதி பதினான்கு என பதினெட்ட்டுச் சாதிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் இந்நூல், மகாபாரதம், திவாகரம், ரேவண சூத்திரம், பிங்கலம், சூடாமணி, கந்தபுராணம், குதசங்கிதை, தர்மசாஸதிரஜாதி நிர்ணயம், திருவிளையாடல்புராணம், அரிச்சந்திர புராணம், ஏரெழுபது ஆகியவற்றில் வர்ணாசிரமம் பற்றிச் சொல்லப்பட்ட செய்திகளின் தொகுப்பாக அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே, இதில் சொல்லப்பட்டவற்றை ஒரு குறிப்பிட்ட நீண்ட காலப்பகுதிக்கானதமிழ்ச்சமூகத்தின் சாதியழகமாகக் கொள்ளலாம்.

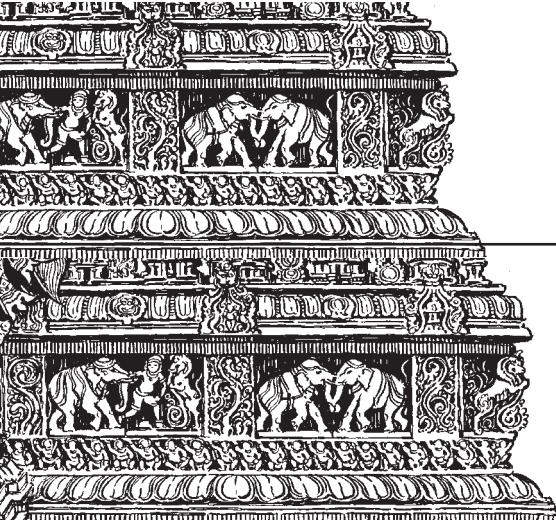
திருவாளர் ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் எழுதியது சாதிநூல். நால்வருணத்தையும் 81 கலப்பு சாதிகளைப் பற்றியும் பேசும் இந்நூல் புராணச் செய்திகளின் தொகுப்பாக அமைந்திருக்கிறது. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் சாதி பற்றிப் பேசும் புராணங்களுக்குக் கூடுதல் பலத்தையும், பரவலாகக் கத்தையும் செய்திருக்கிறது.

எனைய சாதிநூல்கள் சாதி பற்றிய புராணச் செய்திகளின் தொகுப்பாக அமைய, 4 காண்டம், 109 அத்தியாயம், 3003 பாடல்களைக் கொண்ட சூதசங்கிதை தனிப் புராணமாக அமைந்திருக்கிறது. இதில் பன்னிரண்டாவது அத்தியாயமான சாதி வரலாறு உரைத்த அத்தியாயம் மட்டும் கலப்புசாதிகளைப் பற்றி மிக விரிவாகப் பேசுகிறது. அத்தியாயத்தின் இறுதிப்பகுதி 'சாதி ஒழுக்கப்படி நடப்பவன் முக்கியடைவான்' (பாடல் எண் 36), சாதிபேதம் மிருகங்களுக்கு இல்லை; மனிதர்களுக்கு மட்டுமே உண்டு, மனிதர்களிலும் உடலுக்குத்தான் உண்டு உயிருக்கு இல்லை (பா.எ.37), வேதாந்தத் தெளிவின் படி வாழ்ந்தால் சிவனின் அருளைப் பெறலாம் (பா.எ.38), நால்வருணத்தில் தவறுகிறவர்கள் சிவனைத் தொழுதிட வேண்டும் (பா.எ.39) என்று சாதியின் கட்டமைப்புத் தேவையை சிவனோடு இணைத்திருக்கிறது.

கலப்புச் சாதிகளின் உருவாக்கத்திற்குக் காரணமே கள்ளாறவுதான் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லும் இந்நூல், கலப்புச்சாதிகளுக்கு வைத்த பெயர்கள் ஏனைய சாதிநூல்களில் இருந்து வேறுபட்டனவாக இருக்கின்றன. குண்டகன் (கணவன் இல்லாத மறைய பெண்ணுக்கும் கள்ள மறையவனுக்கும் பிறந்தவன்), பிங்களன், வர்த்தன சாலிகன் (சூத்திரனுக்கும் நாய்கர் பெண்ணுக்கும் பிறந்தவர்கள்), நிடாதன், மாகதன் சீலகன் (சீவகன்?) முதலிய பெயர்கள் பொத்த, சமண இலக்கியங்களில் வரும் பாத்திரப் பெயர்களாகவும் இடப்பெயர்களாகவும் இருக்கின்றன. இதன்வழி சமயப் பூசல்களை எதிர்கொள்வதற்கான தேவையும் சாதிநூல்களுக்கு இருந்திருக்கின்றன என்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. 'சைவம் இந்து மதம் அல்ல' என்று சில சைவ அமைப்புகள் சொல்கின்றன. பார்ப்பன மதத்தின் நால்வருணத்தை ஆதரிக்கும் சைவ நூல்களை அவவைமைப்பு எப்படி புரிந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதையும் விவாதிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் அரசிடம், தமது சாதியை அறிமுகம் செய்வதற்காக, மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பின் போது தமது சாதி மக்களைச் சேர்க்க வேண்டிய வகைப்பாட்டை வலிறுத்து வதற்காக, சுயசாதிப் பெருமை பேசுவதற்காக, தமது சாதியை இழிவாகக் குறிப்பிட்ட சாதிநூலைக் கண்டிக்கும் நூலாக சாதிநூல்கள் எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இந்தியச் சமூக அமைப்பின் நீட்சியைப் பேசும் இந்நூல்களில் இருந்தே இன்றைய வலதுசாரிகள் உனக்கம் பெறுகிறார்கள்.

அறிவு மரபுக்கும் நம்பிக்கை மரபுக்குமான முரண்பாட்டை வரலாறாகக் கொண்ட இந்தியாவில் இன்று அறிவு மரபு முன்வைக்கும் 'அனைவரும் சமம்' என்பது வருணாசிரம ஆதரவாளர்களால் தீவிரவாதச் சொல்லாடலாக முன்வைக்கப்படுகிறது. நம்பிக்கை மரபின் 'அனைவரும் சமமல்ல' என்பது அரசியல், பொருளாதார, பண்பாட்டுத் தளங்களில் தினீக்கப்படுகிறது. இதை எதிர்கொள்ள வேண்டிய பன்முனைகளில் சாதிநூல்களின் அபத்தங்களைப் புலப்படுத்துவதும் அவசியம்.

கட்டுரை

● ச.இராமசுப்பிரமணியன்

srsithovalai@gmail.com

சமூக வரலாறும், கலாச்சார வரலாறும் (Social History Vs Cultural History)

வரலாறு என்று சொன்னாலே, அது கடந்த காலத்தைக் குறிப்பதுதான். பெருவெடிப்பிள்ளோது, பூமி உருவானது என்று சொல்வதிலிருந்து, நாம் வாழும் பூமியின் வரலாறு, துவங்குகிறது.. இந்த பூமியில் தாவரங்கள், விலங்குகள், மனிதர்கள் எப்போது வந்தார்கள் என்று ஆய்ந்தறிந்து சொல்லும்போது, அவற்றிற்கான தனித்தனி வரலாறுகள் கிடைக்கின்றன.

இப்படி எத்தனையோ வரலாறுகள் இருந்தபோதும், நாம் வரலாறு என்று சொல்லும்போது எப்போதுமே அது மனிதர்களின் வரலாறாகவே இருக்கிறது. பரிணாம வளர்ச்சியில் மனிதர்கள் உருவான வரலாறு, வேட்டைச் சமூகமாக, மனிதர்கள் காட்டில் அலைந்துதிரிந்த வரலாறு, நாடோடிகளாக நகர்ந்த வரலாறு, சிறுகற்களையும், பெரும்கற்களையும் பயன்படுத்திய கற்கால வரலாறு, வேளாண்மையைக் கற்றுக்கொண்டு ஒரே இடத்தில் தங்கி வசித்த வரலாறு, இனக்குழு வரலாறு, நகர் உருவாகி, நாகரிகம் பெருகி, கலை மற்றும் இலக்கியம் வளர்ந்த வரலாறு, அரசமைப்புகளும், மத அமைப்புகளும் உருவான வரலாறு, அவற்றின் காரணமாக நடைபெற்ற போர்களால் மனிதர்கள் இரத்தம் சிந்திய வரலாறு, அறிவியல், தொழில்நுட்பம், மருத்துவம் சார்ந்த வரலாறு என்று வரலாறு நீண்டுகொண்டே போகிறது. என்றாலும், அத்தனை வரலாறுகளும், கல்விப்புலத்தில், ஆறு தலைப்புகளுக்குள் அடக்கப்படுகிறது.

1. அரசியல் வரலாறு (Political History):

அரசுக், அரசமைப்புகளும் உருவான விதம், , அரசியல் தலைவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் விதங்கள், அரசுக்கும், மக்களுக்குமான உறவுகள் (relations) போன்றவற்றைப் பற்றிப் பேசுவது அரசியல் வரலாறு ஆகும்.

2. அரசரிவு வரலாறு (Diplomatic History):

தேசங்களுக்கு இடையிலான உறவுகள், அவற்றின் அடிப்படையிலான கருத்துருவாக்கம், போன்றவை ‘அரசரிவு வரலாறு’ என்றாகிறது.

3. சமூக வரலாறு (Social History) :

மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், குடும்ப அமைப்பு மறைகள், கல்வி, குழந்தைகள், மக்கட்தொகை மாற்றம்

(change in population) மற்றும் தன்னார்வ அமைப்புகள் பற்றியது சமூக வரலாறு.

4. கலாச்சார வரலாறு (Cultural History):

மொழி, மொழியின் பயன்பாடு, கலை, இலக்கியம், விளையாட்டுகள், பொழுதுபோக்குக்கூறுகள் போன்று கலாச்சாரத்தை உருவாக்கும் காரணிகளைப் பேசுவது கலாச்சார வரலாறு.

5. பொருளாதார வரலாறு (Economic History):

பண்டங்களை உற்பத்தி செய்தல், நூகர்தல், சந்தைப்படுத்துதல், தொழிற்கூடங்கள், அவற்றில் பணிபுரியும் தொழிலாளர்கள் போன்று தனிநபர் மற்றும் தேசங்களின் பொருளாதாரம்பற்றி பேசுதல் பொருளாதார வரலாறு.

6. அறிவுக்கூர்மை வரலாறு (Intellectual History):

கருத்துருவாக்கம் (study of ideology), இயற்கை பற்றிய மனிதர்களின் அறிவு (epistemology), கருத்துகள் எப்படி மனிதர்களின் செயல்பாட்டில் குறுக்கீடு செய்கிறது (how ideas affect human actions), பொருளாலகம் எப்படி மனிதர்களின் கருத்துகளைப் பாதிக்கிறது (how the material world affects human ideas) என்பது பற்றியெல்லாம் ஆய்வு செய்வது அறிவுக்கூர்மை வரலாறு எனப்படுகிறது.

ஏன் வேண்டும் வரலாறு?

தனிநபர் என்றாலும், குடும்பம், சமூகம், நாடுகள் என்றாலும், கல்வி, அறிவியல், தொழில்நுட்பம், மருத்துவம், வேளாண்மை போன்ற துறைகளானாலும் கடந்தகாலத்தில் என்ன நிகழ்ந்தது என்று அறிந்திருந்தால் மட்டுமே, நிகழ்காலத்தையும், எதிர்காலத்தையும் சிறப்பாகத் திட்டமிட்டு வடிவமைக்க முடியும். நாம் கலாச்சாரம், பண்பாடு என்று சொல்பவை அனைத்துமே கடந்தகால வரலாற்றால் கட்டமைக்கப்படுவதே ஆகும். கடந்த காலம் எப்படி இருந்தது என்று தெரியவில்லையென்றால், கடந்த காலத்திற்கும், நிகழ்காலத்திற்குமான தொடர்ச்சி இல்லையென்றால், கலாச்சாரம், பண்பாடு என்றெல்லாம் பேசுவே முடியாது. எனவே, கடந்தகாலத்தைப் பற்றிய வரலாறு மிகவும் அவசியமாகிறது.

வரலாறு எப்படி எழுதப்படுகிறது ?

வரலாறு என்பது, கடந்தகால உண்மை நிகழ்வுகளின் தொகுப்பு என்றே பலரும் நம்புகின்றனர். ஆனால் அது முற்றிலும் உண்மை இல்லை.. மாறாக, கடந்தகாலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் பதிவுசெய்த எழுத்துப்பதிவுகள், விட்டுச் சென்ற கலாச்சார கலைப் பொருட்கள், வாய்வழிக்கதைகள், தொன்மங்கள், பழமொழிகள், கல்வெட்டுகள், ஓவியங்கள், அகழாய்வில் கிடைக்கும் பொருட்கள் போன்ற பலவிதமானத் தரவுகளின் அடிப்படையில், கடந்தகாலம் எப்படி இருந்திருக்கும், மக்கள் எப்படி வாழ்ந்திருப்பார்கள் என்று தர்க்க அடிப்படையில் விவாதிப்பதே, வரலாறு ஆகும்.

வரலாற்றைப் பதிவுசெய்யபவர்களுக்கு, ஏதோ ஒரு சார்புத்தன்மை இருந்திருந்தால், உண்மைகள் மறைக்கப் பட்டு விடும் , பொய்கள் உண்மையாக்கப்பட்டுவிடும். அதன் காரணமாகவே, கடந்தகால நிகழ்வுகளைப் பற்றிப்பேசும், வரலாற்று அறிஞர்களுக்குள் முரண்பாடு ஏற்படுகிறது.

பெரும்பாலான வரலாறு கள், வெற்றியடைந்தவர்களாலும், சமூகப் படிநிலையில் உச்சநிலையில் இருந்தவர்கள் என்றும் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. அதனால், அப்படிப்பட்ட வரலாறுகளின் உண்மைத்தன்மை எப்போதுமே கேள்விக்கு உள்ளாக்கப்படுவதாகவே இருந்துவருகிறது.

இந்தியநாட்டு விடுதலைக்காக, தனது வாழ்நாளை மட்டுமல்ல, உயிரையும் தியாகம் செய்தவர், தேசுத்தந்தை மகாத்மா காந்தி. அவரைக் கொடுராமாக கூட்டுக்கொண்ற கோட்சே. ஒரு கொலையாளி. பள்ளி மாணவர்களுக்கு அப்படித்தான் வரலாறு சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்டது.

ஆனால், இப்போது என்ன நடக்கிறது? ஒரு அமைச்சரே, காந்திபாம்மையை கூட்டுச்சூட்டு விளையாடுகிறார். நாட்டின் பிரதமர், கொலைகாரன் கோட்சே சிலைக்கு மாலை அணிவித்து மரியாதை செய்கிறார், காந்தி கொலை செய்யப்படவேண்டிய சமூக விரோதி போலவும், கோட்சே, காந்தியைக் கொன்றதால் தியாகி எனவும் வரலாறு திரிக்கப்படுகிறது. அதற்கேற்றாற்போல் பாத்திட்டங்களும் மாற்றியமைக்கப்படுகின்றன.

குஜராத்தில், பள்ளித்தேர்வில் கேட்கப்பட்ட ஒரு கேள்வி, “காந்தி எப்படி தற்கொலை செய்துகொண்டார்?” என்பது. வரலாற்றுத்திரிபு அல்லது திட்டமிட்டு வரலாற்றைக் குழப்புதல் என்பதே இதன் நோக்கம்.

இந்தியாவில், முகமதியர்களின் ஆட்சி நடைபெற்றதற்கான சான்றுகளும், தடயங்களும், இந்திய வரலாற்றிலிருந்து அழிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்தியாவின் வளர்ச்சியில், இஸ்லாமியர்களின் பங்களிப்பு வரலாற்றிலிருந்து நீக்கப்படுகிறது. அதேவேளையில், வெளியிலிருந்து வந்ததாக இன்று வரை சொல்லப்பட்டுவரும் வரலாற்றை மாற்றியமைத்து, ஆரியர்கள் இந்த மண்ணுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் என்று நிறுவும்பொருட்டு, மக்கள் வரிப்பணத்தில் பலகோடிகளைக் கொட்டி கொடுத்து, ஆய்வுக்கு முக்கள் அமைக்கப்படுவதையும் நாம் பார்க்கிறோம்.

மக்களாட்சி நடைபெறும் இந்திய நாட்டில், அனைத்து மக்களாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசு, அனைத்து மக்களுக்குமான நடுநிலை அரசாக செயல்படாமல்,

இந்தியநாட்டின் பன்முகக் கலாச்சாரத்தை மாற்றியமைக்கும் விதத்தில், இப்படி ஒருதலையாக வரலாற்றை மாற்றியமைக்க முயல்கிறது என்பதையும் எண்ணிப்பாக்க வேண்டும்.

ஆக, வரலாறு என்று சொல்லும் போது, கடந்தகாலங்களில் என்ன நிகழ்ந்தது என்பதை அறிவது மட்டுமல்ல, அப்படி அறிந்துகொள்ளும்போது, அவற்றில் எவையெல்லாம் உண்மை, எவையெல்லாம் திரிபு என்பதை பிரித்தறிவது மதான். அந்தப்பணி, உண்மையாகவே வரலாற்று அறிஞர்களும் உள்ள மிகப்பெரிய சவால் ஆகும்.

மற்றொன்று, வரலாறு அடிப்படையில் கடந்தகால மக்களின் வாழ்ந்தையை, கலாச்சாரத்தை, பண்பாட்டை அறிந்துசொல்லும் ஆய்வாளர்கள், இன்றைய மக்களின் வாழ்வுமுறை, கலாச்சாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அனுகுதல் கூடாது.

கவிஞர்கள், புதினம் மற்றும் நாடகம் படைப்பவர்கள் மொழியைப் பயன்படுத்திக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்த வாய்ப்புண்டு. வரலாறு எழுதுபவர்கள், அதுபோன்ற மொழிச் சிக்கலுக்குள் மாட்டாமல், தங்களது கண்டுபிடிப்புகளைத் தெள்ளத்தெள்ளிவாகவும், வெளிப்படையாகவும் எடுத்துரைக்கவேண்டும்.

முதன்மை மற்றும் துணைத் தரவுகள் : (Primary and Secondary sources of data)

வரலாறு எழுதப்படவேண்டிய காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் விட்டுசென்ற பொருட்கள் (raw materials) முதன்மைத் தரவுகள் (Primary Data) ஆகும். அந்த காலகட்டத்திற்குப் பின்பு வந்தவர்கள், பதிவுசெய்திருக்கும் நூல்கள், கட்டுரைகள் போன்றவை துணைத்தரவுகள் (secondary Data). ஆகும்.

புராணங்களிலும், இதிகாசங்களிலும், கதைகளிலும் சொல்லப்படுவற்றை அப்படியே வரலாறாக ஏற்கமுடியாது. அவை எழுதப்பட்ட காலகட்டங்களில் மக்களின் வாழ்வுமுறையை அறிவதற்கான சரியான முதன்மைச் சான்றுகள் இருந்தால் மட்டுமே, அவற்றைக்கொண்டு உண்மை வரலாற்றை அறியமுடியும்.

சங்க இலக்கியங்கள், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்தையத் தமிழர்களின் வாழ்வை, கலாச்சாரத்தை, பண்பாட்டைக் காட்டுபவையாக உள்ளன. என்றாலும், இலக்கியங்களில் சொல்லப்படும் செய்திகளை முதன்மைத் தரவுகளாக வரலாற்று அறிஞர்கள் ஏற்பதில்லை. இந்தச்சூழலில்தான், கீழடி அகழாய்வு முடிவுகள் வெளிவந்தன. கீழடியில் நடைபெற்ற அகழாய்வில் கிடைத்த சங்ககாலத் தமிழர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களும், அவர்கள் உருவாக்கியிருந்த கட்டிட அமைப்புகளும் முதன்மைத் தரவுகள் (Primary Data) என்னும் அடிப்படையில், சங்க இலக்கியங்களில் சொல்லப்படும் தமிழர்வாழ்வுமுறை உண்மை வரலாறுதான் என்றும், சங்ககாலம் என்பது, இன்றிலிருந்து 2600 ஆண்டுகளுக்கு முந்தையது என்பதும் உறுதிசெய்யப்பட்டு, ஏற்கப்பட்டுள்ளது.

கீழடியில் கிடைத்த மண்பாண்ட ஒடுக்களில், பெயர்கள் தமிழில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது என்பது, சங்க காலத்தில், புலவர்கள் மட்டுமல்ல சாதாரண மக்களும் கல்வியறிவு பெற்றிருந்தனர் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. 60

ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரையிலும், திருமணமாகிக் கணவன் வீடு செல்லும் பெண்பிள்ளைகளுக்குத் தாய்வீட்டுச் சீராகக் கொடுக்கப்படும் பித்தளை, வெண்கலப் பாத்திரங்களில், அப்பெண்களின் பெயர்களைப் பொறிக்கும் வழக்கம் தமிழ் மக்களிடம் இருந்தது, அது, சங்ககாலத் தமிழ்க்கலாச்சாரத்தின் தொடர்ச்சி என்பது, கீழடி ஆய்விலிருந்து தெரியவருகிறது.

கலாச்சார வரலாறு மற்றும் சமூக வரலாறு: (Cultural History & Social History)

கலாச்சாரம் மற்றும் சமூக வரலாறுகள் ஒன்றுபோலத் தோன்றினாலும், அவற்றிற்கிடையே நுண்ணிய வேறுபாடுகளும் உண்டு.

சமூக வரலாறு என்பது, குறிப்பாக இனக்குழுக்களில் உள்ள மக்களிடம் உருவாகும் சமூக மாற்றங்களை (change in social relationships) மையமாகக் கொண்டது. மார்க்சியம் போன்ற சமூகக் கோட்பாடுகளைப் பயன்படுத்தி, மனித உறவுகள் மற்றும் நிகழ்வுகள் ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்தும் அமைப்பு மற்றும் இயங்கியலைப் படிப்பது சமூகவரலாறு.

கலாச்சார வரலாறு என்பது, பருப்பொருள் அல்லது பருப்பொருள்லாத (material & non-material) கலாச்சார காரணிகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களை மையமாகக் கொண்டது. மக்களின் நம்பிக்கைகள், புரிதல்கள், நோக்கங்கள், பழக்கவழக்கங்கள், மொழி, கலை, விளையாட்டுகள், மனித உறவுகள் என்று ஏராளமான காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது கலாச்சார வரலாறு. எனவே, துல்லியமாக வரையறுப்பது சிக்கலானது.

அனைத்து மனிதர்களுமே, கலாச்சாரத்திலும், கலாச்சாரத்தின் ஊடாகவுமே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மொழிகள், மரபுகள், பழக்கவழக்கங்கள் நம்பிக்கைகள், மனிதர்களின் வாழ்வைப் பொருளுள்ளதாக ஆக்குகின்றன (makes human life meaningful). மனிதர்கள், சமூக ஒருங்கமைவுப் படைப்புகள்தான் (creatures of social order). சமூக அமைப்புகளும், தொழில் பிரிவினைகளும் மக்கள் தொகுதியில் ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களுடன் எப்படிப் பினைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கூறுகின்றன.

புதினங்கள், ஒவியங்கள், இசை, பாடநூல்கள் (comic books), மக்கள் பயன்படுத்தியப் பொருட்கள், கடிதங்களிலும், கையேடுகளிலும் பதிவு செய்யப் பட்டிருக்கும் அனுபவங்கள் போன்றவற்றிலிருந்தும், சமூக, கலாச்சார வரலாறு கருக்கான தரவுகள் பெறப்படுகின்றன.

சமூக, கலாச்சார மாற்றங்கள்

சமூக மாற்றம் மற்றும் கலாச்சார மாற்றம் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பேசும் வரலாற்று அறிஞர்களிடையே மிகப்பெரிய கருத்துக் குழப்பம் நிலவுகிறது. கடந்த காலங்களில் வரலாற்று நூல்கள் எழுதியவர்களில் சிலர் இந்த இரண்டு மாற்றங்களையும் தனித்தனியே பிரித்து பதிவு செய்திருக்கின்றனர். ஆனால், வேறு சிலரோ, அவை இரண்டையுமே ஒன்றாக்கி, பொதுவாகப்

பதிவுசெய்துள்ளனர்.

“கலாச்சார மாற்றம் என்பது சமூக மாற்றத்தை விடவும் கூடுதலாக விரிந்த பொருள்கொண்டது. காரணம், கலாச்சார மாற்றம் என்பது, சமூகமாற்றத்தையும் உள்ளடக்கியதாகும். சமூகம் என்பது, கலாச்சாரத்தின் வெளிப்பாடு. சமூக மாற்றத்திற்கான திசையையும், உந்துதிறனையும் (direction & momentum) அளித்து, சமூக மாற்றத்திற்கு எல்லை (limit) வகுப்பது கலாச்சாரமாற்றம்” என்கின்றனர் ‘சமூகவியலுக்கான ஓர் அறிமுகம்’ (An Introduction to Sociology) நூலின் ஆசிரியர்கள் டாசன் மற்றும் கெட்டி (Dawsan & Gettys).

ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வாழ்வு முறைகள், நிலப்பரப்புக்குழல், கலாச்சாரக் கட்டமைப்பு, மக்கள் கூட்டமைப்பு மற்றும் கருத்துகளில் (ideologies) ஏற்படும் மாற்றங்கள் காரணமாக சமூக மாற்றங்கள் உருவாவதாக, ‘கலாச்சார சமூகவியல்’ (Cultural Sociology) நூலாசிரியர்கள், ஜான் லூயி கில்லின் மற்றும் ஜான் பிலிப் கில்லின் (John Lewis Gillin & John Philip Gillin) ஆகியோர் கூறுகின்றனர்.

உண்மையில், சமூக மற்றும் கலாச்சார மாற்றங்கள் இரண்டுக்கும் இடையில் பல நுண்ணிய வேறுபாடுகள் இருக்கவே செய்கின்றன. “சமூக மாற்றம் என்பது, கலாச்சாரம் மற்றும் பண்பாட்டு மாற்றங்களில் இருந்து தனித்திருப்பது. கலாச்சார மாற்றம் என்பது, ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட வாழ்வு முறையிலிருந்து மாறுவதாகும்” என்று இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த சமூகவியலாளர் (Socialologist), ‘மேக்-ஐ-வர்’ (Mac-i-ver) கருதுகிறார்.

“சமூக மாற்றம் என்பது, கலாச்சார மாற்றத்தின் ஒரு பகுதி மட்டுமே. மாறாக, கலை, அறிவியல், தொழில்நுட்பம், தத்துவம், சமூகக் கட்டமைப்பு போன்றவற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் அனைத்துமே கலாச்சார மாற்றம் என்றே கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறுகிறார், அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த சமூகவியலாளர், கிங்ஸ்லி டேவிஸ் (Kingsly Davis).

யதுப்பங்கீட்டில் (age distribution) ஏற்படும் மாற்றங்கள், சராசரி கல்விநிலை, பிறப்பு விகிதம், கணவன் மனைவி விகிதம், கையேடுகளிலும், பதிவு செய்யப் பட்டிருக்கும் அனுபவங்கள் போன்றவற்றிலிருந்தும், சமூக, கலாச்சார வரலாறு கருக்கான தரவுகள் பெறப்படுகின்றன.

சமூக, கலாச்சார மாற்றங்கள் எப்படி ஒன்றோடொன்றுப் பின்னப் பினைந்திருக்கின்றன என்பதற்கு, சமீபத்தில் தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த வேல் வழிபாடு மற்றும் தடையை மீறி நடத்தப்பட்ட வேல் யாத்திரை ஆகியவற்றைச் சான்றாகக் கூறலாம்.

கந்த சஸ்டி கவசத்தைக் கேவிசெய்து ஒளிப்படம் (video) வெளியிட்டார்கள் என்பதாகச்சொல்லி மதத்தை வைத்து அரசியல் செய்யும் கூட்டங்கள் கொதித்து எழுந்தன. எதிர்ப்பைத் தெரிவித்து போராட்டங்கள் நடத்தின. போராட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக, பார்ப்பனர்கள்,

அவர்களது வீடுகளில், வேல் வைத்து வழிபடும் காட்சிகளைப் படம்பிடித்து, சமூக வலைத்தளங்களில் பதிவுசெய்து பரப்பினார்கள்.

பார்ப்பனர் வீடுகளில் வேல் வழிபாடோ, சுப்பிரமணியர் வழிபாடோ இல்லை என்பது அவர்கள் வெளியிட்ட படங்களில் இருந்தே வெட்ட வெளிச்சமாகியது. காரணம், அவர்கள் வீட்டு பூஜை அறையில் வேலுக்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. அவர்கள் வீட்டு வரவேற்பறையிலும், செருப்புகள் விடும் இடங்களிலும், புதிதாக அடைகளில் உருவாக்கப்பட்ட வேல்களை வைத்து வழிபடுவதுபோல பாவனை செய்ததை சமூகவலைத்தளங்களிலும், காட்சி ஊடகங்களிலும் தோலுரித்துக் காட்டியதும் நிகழ்ந்தது.

‘தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும்’ (Casts and Tribes Of Southern India) நூலில், அதன் ஆசிரியர் எட்கர் தார்ஸ்டன், “பழையான வடமொழி நாடகம் ஓன்றில், பிராமணர் சாதியைச் சேர்ந்த ஒருவன் சுப்பிரமணியரைத் திருடர்களின் குலதெய்வம் எனக் கேளி செய்வதாக ஒரு நிகழ்ச்சி அமைந்துள்ளது” என்று குறிப்பிடுகிறார். (Edgar Thurston; volume 3; page 575 தமிழ்ப்பதிப்பு).

ஆக, சுப்பிரமணியரைக் கடவுளாகக் கருதி வழிபடும் வழக்கம் பார்ப்பனர்களிடம் இருந்திருக்கவில்லை என்பது, எட்கர் தார்ஸ்டனின் இந்த மேற்கோளில் இருந்து தெரியவருகிறது. கந்த சஸ்திக் கவசம் பிரச்சினையில், செருப்புகளின் இடத்தில் வைத்து என் அவர்கள் வேல் வழிபாடு செய்தார்கள் என்பதும் நமக்குப் புரிகிறது. நமது சமகாலத்தில், கலாச்சார மாற்றம், ஏப்படி சமூக மாற்றமாக உருக்கொள்கிறது என்பதற்கு இது சிறந்த சான்றாகும்.

ஙங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்படும் குறிஞ்சி நிலத்து ‘முருகு’ என்னும் அண்ங்கு, பிற்காலத்தில் தமிழ் மக்களின் வழிபடு தெய்வமான முருகனாக மாறுகிறது. உலகம் எங்கும் பரவி வாழும் தமிழ் மக்கள் அனைவரிடமும் முருகன் வழிபாடு உள்ளது என்பது, முருகன் தமிழ்க்கடவுள் என்பதற்கு மேலும் சான்றுபாகர்கிறது.

கோயில்களில், முருகன் சிலையோடு வேல் வைத்து வழிபாடு நடத்தப்படுமே தவிர வீடுகளிலோ, பொது இடங்களிலோ வேல்வைத்து வழிபடுவதில்லை என்னும் தமிழ்க் கலாச்சாரத்தையும், போலியாக வேல் வழிபாடு செய்தவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை.

ஆதியில் தமிழனுக்கு இறைவழிபாடு இருந்ததற்கான சான்றுகள் இல்லை என்றபோதும், பிற்காலத் தமிழகம், ஆசிவகம், பெளத்தம், சமணம், சைவம், வைணவம், இஸ்லாமியம், கிருத்துவம் போன்ற பல்வேறு வழிபாட்டு முறைகளுக்கு இடம்கொடுத்த ஆன்மிக மண்ணாக இருந்துவருகிறது என்பதை மறுக்க முடியாது.

கடவுள் மறுப்பையும், முட நம்பிக்கைகளுக்கு எதிரான முற்போக்குக் கருத்துகளையும் முன்வைத்து, பகுத்தறிவு விழிப்புணர்வு பிரச்சாரம் செய்துவந்தப் பெரியாரும் மத அடிப்படைவாதத்தைத் தடுக்கமுடிந்ததே தவிர, தமிழ் மக்களின் ஆன்மிக நம்பிக்கையில் பெரிய அளவில் அசைவுகளை ஏற்படுத்த முடியவில்லை.

நீண்ட நெடுங்காலமாக, பங்குனி உத்திரத்திற்கு பழ நிக்கும், மாசித்தி ருநாளை முன் னிட்டு திருச்செந்தாருக்கும், முருக பக்தர்கள், உடம்பில் வேல்

குத்தியும், காவடி எடுத்தும், பெரும் கொண்டாட்டங்களுடன், ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள், முதியவர்கள் என அனைத்துத் தரப்பினரும், நடைபயணம் போவது வாடிக்கையாக இருக்கிறது. மாத்திரமல்ல, அதுபோன்ற ஆன்மிகப் பயணங்களில் நீண்ட வேலை எடுத்துச் செல்லும் வழக்கமும் இல்லை. அது தமிழ்க் கலாச்சாரமாகவும், அதுசார்ந்த சமூக வரலாறாகவும் இருக்கிறது. (வேளாங்கண்ணிக்கு, சிறுத்துவர்கள் நடைபயணம் போவதும்கூட இதன் தொடர்ச்சி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்). அது போன்ற ஆன்மிகப் பயணங்களால், இன்றுவரையிலும் சமூகத்தில் யாதொரு பிரச்சினையும் வந்ததில்லை.

ஆனால், இந்து மதத்தை வைத்து அரசியல் செய்யும் கட்சிகளும், அமைப்புகளும் நடத்த முயற்சிக்கும் ‘வேல் யாத்திரை’ அப்படிப்பட்டது அல்ல. காரணம் அது, அரசியல் உள்நோக்கம் கொண்டது. ஆன்மிகம் என்னும் போர்வையில், மத அடிப்படைவாதமும் அதுசார்ந்த அரசியலும், அதற்குள் ஒளிந்திருக்கிறது. தமிழ் மண்ணில் தொடர்ந்து பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டுவரும் கலாச்சாரமான மத நல்லினைக்கத்திற்கு ஊறுவினைவித்து, அரசியல் இலாபம்கருதி, தங்களுக்கு சாதகமான சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதே. ‘வேல் யாத்திரையின்’ நோக்கமாக இருக்க முடியும் என்பதையும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

அத்வானி தலைமையில் பாதிய ஜனதாக் கட்சியினரால், இந்தியா முழுவதும் நடத்தப்பட்ட ரத யாத்திரையின் முடிவில், அயோத்தியில் பாபர் மகுதி இடிக்கப்பட்டது (6 டிசம்பர், 1992) என்னும் சமகால வரலாற்றை அத்தனை எளிதில் மறந்துவிட முடியாது.. இப்பேரு, தமிழகத்தில் நடத்தத் திட்டமிடப்பட்ட வேல் யாத்திரையை, பாபர் மகுதி இடிக்கப்பட்ட நாளான அதே டிசம்பர் 6-இல் முடிப்பதாகச் சொன்னதும் கூட, அப்படிப்பட்ட உள்நோக்கம் கொண்டது என்று சுந்தேகிக்க இடமளிக்கிறது.

தமிழ்ச்சலுக்கத்தில் பல்வேறு சமய வழிபாட்டுமுறைகள் இருந்தபோதும், கடவுள் மறுப்பு இயக்கங்கள் இருந்தபோதும், கலாச்சார அடிப்படையில், மக்கள் ஒற்றுமையாகவே வாழ்ந்துவருகின்றனர். எனவே, ஆன்மிக வெளிப்பூச்சுடன், மத-அரசியலை உள்ளுக்குள் மறைத்துவைத்து, அதனை சமூகப் பிரச்சினையாக மாற்றுவதைத் தமிழக மக்கள் என்றுமே ஏற்கமாட்டார்கள் என்று உறுதிபடக்கூறலாம்.

பாஜ்.க-வினரின் ‘வேல் யாத்திரை’, தமிழகத்தில் காலம்காலமாகக் கட்டிக் காப்பாற்றப்பட்டுவரும் மத நல் வினாக்கள் என்னும் கலாச்சாரக்கு குலைத்துப்போட்டுவிடும் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட தமிழக அரசு, வேல் யாத்திரைக்குத் தட்டை விதித்தது, கட்சி அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டு வரவேற்புக்குரியது.

இப்படியாக, சமூக மாற்றங்களும், கலாச்சார மாற்றங்களும் எளிதில் பிரித்தறி யமுடியாதபடி பின்னிப்பினைந்துள்ளன எனலாம். முதன்மையான அனைத்து மாற்றங்களும், சமூக மற்றும் கலாச்சார மாற்றங்களை உள்ளடக்கி யவையே என்றும் அவற்றிற்கிடையேயான வேறுபாடு என்பது கருதுகோளாகவே (theoretical) கொள்ளுமுடியும் என்றும் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

● ந. முருகேசபாண்டியன்

murugesapandian2011@gmail.com

இச்சா:

ஸழத்தமிழரின் வலியும் வேதனையும் ததும்பிடும் துன்பியல் கதை

வேஷாக்கி
கதைசொல்லியாகவும்,
ஆலாவின் சிறைக்
குறிப்புகளில் ஆலா
கதைசொல்லியாகவும்
இரு வேறுபட்ட
விவரிப்புகளாக நாவலின்
கதையாடல் விரிந்துள்ளது.
இரண்டாயிரத்திற்குப்
பின்னர் தொடர்க்கிடும்
கதை, 2004இல் போர்
நிறுத்தக் காலகட்டத்தில்
மையம்கொண்டு, இறுதிப்
போரை நோக்கி
நகர்கிறது.

‘இ’ ஸங்கைத் தீவே செத்துக் கடலில் வெள்ளைப் பிரேதமாக மிதந்து வருவதான ஒரு படிமம் இப்போது என் மனதில் தோன்றி என் இருதயத்தை முறித்துப் போட்டது:- ‘இச்சா’ நாவலின் கதைசொல்லி.

கொலைகளும், தற்கொலைகளும் நிரம்பிய சிறிய தீவான இலங்கையை சாபமும், இருஞும் காலந்தோறும் துரத்துகின்றன. பெளத்தம் X சிறுபான்மையினரின் மதங்கள், தமிழ்சிங்களம் என இரு அடிப்படை வேறுபாடுகளின் பின்புலத்தில் வன்மும், குரோதமும், வெறுப்பும் நாடெங்கும் பரவலானதற்குக் காரணம், வெறுமனே மதவெறி மட்டும்தானா? புத்தர் என்ற கருணையான ஆளுமையும், அவருடைய போதனைகளும் பெரும்பான்மையான சிங்களப் பிக்குகள் மனதில் சின்ன சலனத்தைக்கூட ஏற்படுத்தவில்லையா? மனதில் துளியளவுகூட ஈரம் இல்லாதவர்களாகத் தீவின் சராசரி மனிதர்கள் மாறியுள்ளதில் நுண்ணரசியல் பொதிந்துள்ளது. தெருச்சந்தி முக்கு விளக்குத்தூண், கார் டயரினால் மனித உடல்களை உயிருடனோ அல்லது உயிரற்றோ எரிக்கப்படும் இடமாக மாறியதை வேடிக்கை பார்க்கிற சூழல், வன்முறையின் உச்சம். இன் ஆதிக்க அரசியல் காரணமாகச் சிந்திய மனிதக் குருதியும், கொல்லப்பட்ட உடல்களும் குடித்தீவங்கும் சிதறிக் கிடக்கின்றன. ஸழத் தமிழரின் போராட்டமும், அதற்கெதிரான சிங்களப் பேரினவாத ராணுவத்தின் ஒடுக்குமுறையும் 1981 இல் தொடங்கி, 2009 முன்னிவாய்க்கால் அழித்தொழிப்பு வரை நீண்ட வரலாற்றுப் பின்புலமுடையன. எவ்விதமான அறமும் இல்லாமல் மனித உடல்களைத் துச்சமாகக் கருதிச் சிதிலமாக்கிய கொடுரம், இலங்கையில் இயல்பாக நடந்தேறியுள்ளது. தமிழன் விடுதலைக்கான இயக்கங்களின் போராட்டங்கள், குறிப்பாக விடுதலைப் புலிகளின் அரசுக்கெதிரான கடுமையான போர், சிங்களப் பேரினவாத அரசின் கொடுரமான ராணுவத் தாக்குதல்கள், இந்தியா, சீனா உள்ளிட்ட மேலைநாடுகளின் ஆதரவுடன் அழித்தொழிக்கப்பட்ட புலிகளின் ஆயுதப் போராட்டம்... வரலாற்றின் பக்கங்களில் ரத்தக் கவிச்சியடிக்கிறது.

இரண்டாயிரமாண்டுத் தமிழர் வரலாற்றில் பிரபாகரனின் தலைமையில் நடைபெற்ற ஆயுதயமேந்திய ஸழப் போர், ஒப்பீடு அற்றது; காத்திரமானது. புலிகளின் வீரமான போர்களும், புலிகள் அழித்தொழிக்கப்பட்ட பேரழிவும் அழியாத நினைவுகளாக காற்றில் மிதக்கின்றன. ஸழத்தமிழரின் முப்பது ஆண்டு கால ஆயுதமேந்திய போராட்டம், எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்குக் கதைகளாக இன்று மிஞ்சியுள்ளது. போரின் மறுபக்கத்தையும், விளைவுகளையும் அண்மையில் வெளியான நாவல்கள் பதிவாக்கிட முயன்றுள்ளன. அவை, எதிர்காலத் தலைமுறையினரின் நினைவுகளில் என்றும் அதிர்வை ஏற்படுத்தும்

வல்லமையுடையன. விடுதலைப் புலிகளின் வெற்றிகரமான தாக்குதல்கள், பிரபாகரனின் போர்த் தந்திரங்கள் எனச் சிலாகித்து எழுதப்பட்ட பெரும்பாலான நாவல்களில் தமிழ்ப் பெருமிதமும், தமிழர் அடையாள அரசியலும் பொதிந்துள்ளன. வெறுமனே உணர்ச்சியைப்பட்ட நிலையில் தமிழகத்தின் தமிழ்த் தேசியவாதிகளும், கணிசமான ஈழத் தமிழர்களும், புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களும் கேள்விகளுக்கு அப்பாறப்பட்டு விடுதலைப்புலிகளைக் கொண்டாடுகிற பொதுப்புத்தி, இன்றும் நிலவுகிறது. படைப்பு என்பது அரசியல் செயல்பாடு என்ற புரிதலுடன் ஷோபாசக்தி போன்ற படைப்பாளர்கள் நடந்து முடிந்த ஈழப் போரை முன்வைத்து எழுதியுள்ள நாவல்கள், சமூக விமர்சனமாக வெளிப்பட்டுள்ளன. என்பதுகளில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் சில ஆண்டுகள் செயல்பட்டுப் பின்னர் ஐரோப்பாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்த ஷோபாசக்தியின் முந்தைய நாவல்களின் தளத்தில் இருந்து அண்மையில் வெளியாகியுள்ள இச்சா நாவல் முழுக்க வேறுபட்டுள்ளது. மனித மாண்புகளையும், விழுமியங்களையும் நாசமாக்குவதில் பின்னர் பொதிந்திருக்கிற அதிகார அரசியலைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியிருப்பது, இச்சா நாவலின் தனித்துவம். ஷோபாசக்தி, சித்திரித்துள்ள கதையாடல், அதிகாரத்தின் பெயரில் ஏன் இப்படியெல்லாம் மனிதர்கள், சுகமனித உடல்களைச் சித்ரவதைக்குள்ளாக்குகின்றனர் என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறது.

வன்முறை என்ற கொடிய ஆயுதம், வரலாறு முழுக்க ஆதிக்கவாதிகளால் வினிமிப்புநிலையினர் மீது தொடர்ந்து யானபடுத்தப்படுகிறது. தனிமனிதக் கொலையைத் தண்டனைக்குரிய குற்றம் எனக் கருதுகிற அரசு, போரை முன்வைத்து நடைபெறுகிற கூட்டட்சொலையும், அரசு பயங்கரவாதச் செயல்களையும் நியாயப்படுத்துகிறது. கொடுரமாக நடந்து முடிந்த போரும், அதன் விளைவுகளும் படைப்பாக விவரிக்கப்படும்போது, கொலைகள், ராணுவத்தினரின் சித்ரவதைகள், குடுமபச் சிதைவு, பெண்ணுடல் மீதான வன்புணர்வு, சதிகள், தற்கொலைப் படையினரான மனித வெடிகுண்டுகள், காணாமல் போகும் மனிதர்கள், ஊரின் அழிவு... என எங்கும் ரத்தக்களறிதான். அதிலும் இலங்கையில் நடைபெற்ற தமிழின அழித்தொழிப்பு, இச்சா நாவலில் வலியின் உச்சத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. வெறுமனே கதை என்று நாவலை வாசித்துவிட்டுப் போவதற்கான சாத்தியம், இச்சா பிரதியில் பதிவாகியுள்ள வரிகளில் இல்லை. இச்சா நாவலின் முதன்மைப் பாத்திரமான கப்டன் ஆலா என்ற வெளாளிப்பாவையின் வாழ்க்கைச் சம்பவங்களை வாசிக்கிற வாசகன், பிரதியின் மையத்தில் இருந்து விலகி, அடுத்து என்ன நடக்குமோ என்ற பதைபதைப்புடன், தனக்கான கதையை உருவாக்கிட வாய்ப்புண்டு. துப்பறியும் நாவலின் விவரிப்பு போன்ற அதிர்ச்சியூட்டும் சம்பவங்கள், வாசிப்பில் தொந்தரவு செய்கின்றன; மனதில் பதற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. யதார்த்த வாழ்க்கையில்

துப்பாக்கிகளும், மனித வெடிகுண்டுகளும், சித்திரவதைகளும் நிரம்பிய கதையாடல், அதிகாரத்தின் மொழியில் பதிவாகியுள்ளது. ஷோபாசக்தியின் காத்திரமான மொழி ஆஞ்சையும், கதையாடல் விவரிப்பும் நாவலை கொப்பியத்தன்மையுடையதாக ஆக்கியுள்ளன.

நாவலின் பின்னட்டையின் வெளிப்புறம் இடம் பெற்றுள்ள பன்னிரு வயதான ஈழத்துச் சிறுமியின் படம், பிரதிக்கு வெளியே விவரிக்கிற கதை, உக்கிரமானது. நாவலின் கதைக்கும், சிறுமியின் படத்துக்கும் நேரடியான தொடர்பு இல்லாவிடிலும், நாவலை வாசிக்கும்போது, போரில் மாண்ட பெண் புலிகளைப் படம் நினைவுட்டுகிறது. யாரோ ஒரு சிறுமி பூப்படைந்தபோது பட்டுச் சேலை உடுத்தி, தங்க நகைகள் அணிந்து, தலையில் பூச்சுடி, சடையில் பூத்தைத்துக் கொண்டாட்டத்துடன் புல்தரையில் ஓயிலாக அமர்ந்திருக்கிறான். அவருடைய மிழ்ச்சியான முகபாவமும், சிநேகமான கணகளும் ஆயிரமாயிரம் நம்பிக்கை மலர்களைத் தூவுகின்றன. ஒரு கணம் அந்தச் சிறுமிதான் கப்டன் ஆலா என்று வாசிப்பில் தோன்றினால், நாவலின் கதையாடலுக்குள் மூழ்கி, திணறிட நேரிடும். ஷோபாசக்தி சித்திரித்துள்ள கப்டன் ஆலா என்ற பெண் பாத்திரம், ஈழத் தமிழரின் நெடிய போராட்டத்தில் தொன்மாக வெளிப்பட்டுள்ளது. பெண் புலிகளின் சாகசங்கள், வீரதீரச் செயல்கள், சமரசமற்ற தாக்குதல்கள், தியாகங்கள் என்று முப்பதாண்டுகளாகப் பல்வேறு பிரதிகளின் ஊடாக அவர்கள் அசலான மனுஷிகளாக வாசகர்களுடைய கூட்டுக் கற்பனையில் பதிவாகியுள்ளனர். வாய்மொழியாகவும், பிரதிகள் மூலமாகவும் காலந்தோறும் உருவாக்கப்பட்டுள்ள கதைமாந்தர்கள் மீது, உணர்ச்சிகளை முதலீடு செய்வது புனைவில் தொடர்கிறது. வீரத்தின் அடிப்படையில் தமிழ்ச்சியான ஆலா குறித்த புனைவுகளில் வாசகர்கள் அளவற்ற உணர்ச்சியில் திளைத்தல், வாசிப்பில் நிகழ்கிறது. ஒருவகையில், யதார்த்த எழுத்தின் புனைவை உண்மை என நம்பி, ஆலா பாத்திரத்துடன் வாழ்தல் நாவல் கதையாடலின் தனித்துவம். இது, இச்சா நாவலின் பலம்.

ஷோபாசக்தி கதைசொல்லியாகவும், ஆலாவின் சிறைக் குறிப்புகளில் ஆலா கதைசொல்லியாகவும் இரு வேறுபட்ட விவரிப்புகளாக நாவலின் கதையாடல் விரிந்துள்ளது. இரண்டாயிரத்திற்குப் பின்னர் தொடங்கிடும் கதை, 2004இல் போர் நிறுத்தக் காலக்கட்டத்தில் மையம்கொண்டு, இறுதிப் போரை நோக்கி நகர்கிறது. புனித வியாழன் அன்று யேசுவின் புனித இராப்போசன விருந்துடன் தொடங்குகிற நாவல், பிரான்ஸ் நகரத் தெருக்களில் குளிரிலும் பசியிலும் வாடி வதங்குகிற ஏதிலிகளை இயேசுக் கிறிஸ்துக்களாக அடையாளப்படுத்துகிறது. உலக மெங்கும் அரசியல், பெராருளா தர நெருக்கடிகளினால் புலம்பெயர்ந்த அகதிகளின் வலிகள், யேசுவின் துயரங்களாக மாறுகின்ற காட்சிகளைச் ஷோபாசக்தி சித்திரித்துள்ளார்.

இலங்கையில் ஈஸ்டர் திருநாளில் வெடித்த

குண்டுவெடிப்புச் சம்பவத்தினால் தனது தாய்க்கும், உறவினர்களுக்கும் என்ன ஆனது என்று அறிந்திடாமல் தவிக்கிற கதைசொல்லி, கொல்லப்பட்டவர்களின் படங்களில் மர்வின் டேமி என்ற பறங்கிப் பெண்ணின் படத்தைப் பார்க்கிறார். அவள்தான் சிறையிலிருந்தபோது ஆலா, உரோவன் மொழியில் எழுதிய குறிப்புகளைக் கதைசொல்லிக்குக் கொடுத்தவன். சிறையில் அடைக்கப்பட்ட ஆலா, கற்பனையான உரோவன் மொழியில் எழுதிய குறிப்புகள் அடங்கிய காகிதக் கத்தை, மர்வின் டேவியால் தற்செயலாக ஷாபாசக்திக்குக் கிடைக்கிறது. அந்தக் குறிப்புகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டுள்ள நாவலில் ஈழப் போராட்டத்தின் பின்புலம் சங்கேதமாகவும், நுட்பமாகவும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆலா உருவாக்கிய வண்டோப்ளான்சோ என்ற கற்பனையான பனிநிலத்தில், அவர் உருவாக்கிய உரோவன் மொழியும் புனைவானது. இச்சா என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாகக் குறளி, மூளி, லிபி, நெடும்மின்னி, மந்திரிகுமாரி ஆகிய ஜங்கு சொற்கள் தூப்பட்டுள்ளன.

1989இல் அடைமழுக் காலத்தில் இலுப்பக்கேணி என்ற கிராமத்தில் பிறந்தாள் வெள்ளிப்பாவை. இலுப்பங்கேணியில் எண்பது வீடுகளில் எளிமையாக வாழ்ந்த தமிழர்களின் கிராமிய வாழ்க்கை, மடுப்பமகச் சிங்களக் குடியேற்றத்தினால், மெல்லச் சிதலமடையத் தொடர்ந்திரது. கிராமத்தின் பெயர்கூட்டுமடுப்பமக் எனச் சிங்களப் பெயராகவும், களியோடை என்ற ஆற்றின் பெயர் கல்லோயா என்ற சிங்களப் பெயராகவும் மாற்றப்பட்டன. தமிழரின் அடையாளம் அழிக்கப்படுகிற அரசியல், தீவு முழுக்கப் பரவத் தொடர்ந்தியதன் எடுத்துக்காட்டுதான் இலுப்பங்கேணியின் அழிவு. வெள்ளிப்பாவையின் தன்வரலாறு போலச் சொல்லப்பட்டுள்ள எந்தவொரு சம்பவமும் ஏதோ வொரு அரசியல் நிகழ்வுடன் தொடர்புடையதாகக் கதைக்கப்பட்டுள்ளது. வெள்ளிப்பாவை பிறந்தநாளுக்கு முந்திய நாளில் இந்தியப் படை, ஆசாரிக்குடியில் நடந்த சனிக்கிழமைச் சந்தைக்குள் புகுந்து சுட்டதில் பதினேழு பேர் மரணம்; தேன் விற்ற பெரியாத்தை தெய்வகலை கொல்லப்பட்டார். வெள்ளிப்பாவைக்கு ஒன்றை வயதாகும்போது நானுறு தமிழர்கள் அருகிலுள்ள வீரமுனை சிந்தா யாத்திரை பிள்ளையார் கோயிலில் ஊர்க்காவற்படையினரால் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர். காட்டுக்குள் போன சிவஞானம் அம்மாச்சி சொல்லப்பட்டு, சடலம் கிடைக்கவில்லை. இலுப்பங்கேணிக்குள் புத்தர் சிலையுடன் வந்த சிங்களவர்களின் கையில் துப்பாக்கி, கத்தி, வாள் போன்ற ஆயதங்கள். உறாப்பிடியச் சிங்களவர்கள், தமிழ்ப் புத்தாண்டு நாளில் இலுப்பங்கேணிக்குள் நுழைந்து தமிழர் வீடுகளுக்குத் தீவைத்துடன், நான்கு பெண்கள், ஐந்து குழந்தைகள் உள்பட பதினேழு தமிழர்களை வெட்டிக் கொன்றனர். கல்யாண விருந்துக்கு இலுப்பங்கேணிக்கு வந்துவிட்டு, மாலையில் உள்ளான்வெளிக்கு ட்ராக்டரில் திரும்பிப்போன அப்பாவின் அப்பா, அம்மா, ஐயா, சகோதரர்கள் காட்டுப்பாதையில் வழிமறித்துக் கொல்லப்பட்டனர்,

தமிழ் விபூல் கொலை... இப்படி நாவல் முழுக்கப் பல்வேறுகொலைநிகழ்வுகளுடன் தொடர்புடையதாக வெள்ளிப்பாவையின் இளம்பிராயத்து வாழ்க்கை இருக்கிறது. எந்த வொரு கொலை வழும் காவல்துறையினரால் புலன் விசாரிக்கப்பட்டு, குற்றவாளிகள் தண்டிக்கப்படவில்லை. "எல்லோரும் எல்லாரையும் கொலை செய்யும் காலமாக அது இருந்தது" என்கிறார் கதைசொல்லியான வெள்ளிப்பாவை. 'மரம் ஓய்வை நாடினாலும் காற்று தணியாது' என்ற சீனப் பழமொழிக்கேற்பச் சராசரியான கிராமத்துச் சிறு மியான வெள்ளிப்பாவை, ஒரு நாளில் ஆலாவாக மாறினார். பின்னர் கப்படன் ஆலா. சிங்கள அரசுக்கும், புலிகள் இயக்கத்தினருக்குமான போர் ஒருபுறம் என்றால், கிராமத்துத் தமிழர்களின் வாழ்க்கையில் பலரும் கொல்லப்படுவதை இயல்பாகக் கருதுமாறு சூழல் மாறியதுதான் கொடுரமானது. சக மனிதர்களைக் கொன்றொழிக்கிற வாழ்க்கை சகஜமாகிப் போனதுதான், சூழலில் ஏற்பட்ட பெரும் அவலம்; அறத்தின் வீழ்ச்சி.

நாட்டார் கூத்துப் பாடல்கள், நாட்டார் பாடல்கள், பழமொழிகள், மரபுத் தொடர்கள் என நாவல் முழுக்கப் பதிவாகியுள்ள விவரணைகள், ஈழத்தமிழர் வாழ்வியலுடன் இரண்டற்க் கலந்த மரபின் வெளிப்பாடுகள். நாட்டுப்புற நம்பிக்கை சார்ந்த விஷயங்கள், வெள்ளிப்பாவையின் கோணத்தில் நாவலில் பதிவாகியுள்ளன. அம்பாலை மரக்காலைக்காரர் செய்த ஊழைச் சூனியம், அப்பாவை முடக்கி, விசர்க்கோலமாக்கி விட்டது. பெத்தப்பா மீது யாரோ மூதேவி அழைப்பை ஏவிவிட்டிருந்தனர். பெத்தாவுடன் வீட்டுக்கு வந்த புலுடு என்ற பேய், பெத்தாச்சியின் தூஷணத்துக்கு நாணி அகன்றது. அம்பாறையில் வைகாசிப் பூரணையன்று குளத்துக் கண்ணகி அம்மன் கோயில் திருக்குளிர்த்தி, போர்த்தேங்காய் அடித்தல் அல்லது கொம்புமுறி விளையாட்டு. காசிப் முனிபத்தினியான கந்துருவுக்கு நூற்றைம்பது நாகங்கள் குழந்தைகளாகப் பிறந்த புராணிகக் கதையாடல். ஞானசௌந்தரி கூத்தில், கைகள் வெட்டப்பட்ட சௌந்தரி, நினைவில் பிலேந்திரனைத் தன்னிடம் அழைத்து வருதல். இவைதவிர கதையாடல் முழுக்க இடம் பெற்றுள்ள தமிழ், சிங்களத் தொன்மங்கள், சொலவடைகள் போன்றன நீட்சியாகி, நாவலின் கதைமாந்தர்களின் உருவாக்கத்தில் தடத்தைப் பதித்துள்ளன.

சிங்கள அரசு வம்சம், கொட்டுரமான முறையில் உடல்களைச் சித்ரவதை செய்த கதை, கண்டி அரசன் ஸ்ரீவீக்கிரம் இராஜசிங்கன் கூத்தை முன்வைத்துக் காலங்காலமாக நிகழ்த்துக் கலையாக இலங்கையில் நிகழ்த்தப்படுகிறது. பாரம்பரியமாக நடத்தப்படுகிற கண்டி அரசன் கூத்து, சிங்களவர்களிடமும், தமிழர்களிடமும் பிரபலமானது. துரோகி எனக் கருதப்படுகிற மந்திரியின் குழந்தைகள் கழுத்தை வெட்டிக் கொல்லப்படுகின்றன. மந்திரியின் மனைவி குமாரிரஹாமி, பிறந்து பத்து நாட்களான தன்னுடைய கைக்குழந்தையான டிங்கிரி மெனிகேயை உரலில் போட்டு, உலக்கையால் குற்றி இடுக்க வேண்டுமென்ற கட்டளை அரசனால்

பிறப்பிக்கப்படுகிறது. அப்போது அவள் குழந்தையை உரலில் போட்டுக் குத்தியவாறு பாடும் பாடல், இன்றளவும் நாட்டார் கூத்தில் பாடப்படுகிறது.

அமிர்த சுகிர்த அழிகாளிர் விளக்கே
அக்கக்டலில் சுமந்த அருமைப் பாலகியே
பொன்னின் மேனிதன்னை உரலில்
பூனின் உலக்கை கொண்டு
ஊனும் பாதி தந்த பாலும் வாயிலோடு
அம்மா குத்தி இடித்தாளோ உரல்

தாய் "அழுது புலம்பிப் பாடும்போது, பரவசம் அடையாமலா அதை மறுபடியும் மறுபடியும் காலங்காலமாகத் திருவிழாக்களில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று கதைசொல்லி சொல்கிறார். கூத்து நிகழ்த்தப்படும்போது, பார்வையாளர் வரிசையில், சிறிய நாற்காலியைப் போட்டு, அந்த இருக்கையில் இருந்து, கொடுரமாகக் கொல்லப்பட்ட பச்சிளம் சிகவும் கூத்தைப் பார்க்கிறது என்ற நம்பிக்கை, நிஜத்துக்கும் புனைவுக்கும் இடையில் ஊசலாடுகிறது. இலங்கையர்களின் மனதில் வன்முறையும், கொடுரமும் ரசனைக்குரியதாக உறைந்திருப்பதைக் கூத்தின் வழியாகக் கண்டறிந்திட முயன்றுள்ளார், ஷோபாசக்தி. அந்தக் கொடுரமான ரசனை, உளவியல்ரீதியில் ஏற்படுத்தும் சேதங்கள்தான் இலங்கையில் வெளிப்படுகிற வன்முறையின் வெளிப்பாடா? யோசிக்க வேண்டியுள்ளது.

பதின்மூன்று வயதான வெள்ளிப்பாவை தனது தமிழிலுவுடன் ஊருக்கு வரும்போது, காட்டுக்குள் பதுங்கியிருக்கிற விடுதலைப் புலி களைத் தற்செயலாகச் சந்திக்க நேரிடுகிறது. சக மனிதர்கள் என்ற நிலையில் செய்த சிறிய உதவிக்காக ஊர்க்காவல்லப்படையைச் சார்ந்த காக்கிலால், தமிழின் தலையைத் துண்டித்துத் தெருவில் போடுகிறான். கொல்லப்பட்ட விபுல் ஏற்கனவே புலிகளுக்கு எதிராக அரசின் காவல்படையில் சேர்ந்து, செயல்பட்டவன். கஞ்சா போதையில் விபுல் உள்றியதற்காக அவனைக் கொடுரமாகக் கொல்லப்படுவதில் தொடங்குகிறது, ஆலாவின் அரசியல் நுழைவு. கொல்லப்பட்ட தமிழககாக நியாயம் கேட்ட வெள்ளிப்பாவையின் மீதான தாக்குதல் வலுவடைந்தபோது, அதிலிருந்து தப்பித்தவளின் அடுத்த முயற்சி, புலிகள் இயக்கத்தில் சேர்ந்ததுதான். வேறுவழி? பொதுமக்கள் சராசரியான வாழ்க்கை வாழ்ந்திட உத்திரவாதம் இல்லாத சூழலில் அன்பும் நேசமும் மிக்க வெள்ளிப்பாவை, கரும்புலியாகப் பயிற்சிபெற்று, வெடிகுண்டை உடலில் கட்டிக்கொண்டு, வெடித்துச் சிதறிடத் தயாராகிறான். குழந்தையைப் பெற்று வளர்க்கிற இயல்புடைய பெண், தன்னையே அழித்துக்கொள்ள முடிவெடுப்பதன் பின்புலத்தில் பொதுநிதிருக்கிற அரசியலும், உளவியலும் முக்கியமானவை. குடும்ப நிறுவனத்தில் இயல்பாக வாழ்ந்த பெண்தான், எங்கும் மனிதரத்தும் சிந்துகிற சூழலில் தற்கொலைப் படையினராக மாறுகிறாள். போராளிகளை வெடிகுண்டாக மாற்றுகிற புலிகளின் அரசியலில் கருத்து வேறுபாடு இருந்தாலும், போர்க் காலச் சூழலை ஆராய்ந்திடும் போது, இயக்கம்

மூன்றாம் சலவை செய்து கரும்புலிகளை உருவாக்கவில்லை என்பது புலப்படும். எதிரியான சிங்கள ராணுவத்துடன் தாக்குதலில் ஆயுதத்துடன் போரிடும்போது, முகாமுக்குத் திரும்பி வருவதற்கான சாத்தியம் குறைவு என்பது தமிழ்ப் போராளிகளுக்குத் தெரியும். போர் முனையில் நிகழவிருக்கிற சாவு, உடலில் கட்டியிருக்கிற வெடிகுண்டால் ஏற்பட்டால் என்னவென்ற துணிச்சலான முடிவுதான் கப்படன் ஆலா போன்ற போராளிகளை இயக்குகிறது. இருப்பதா? இறப்பதா? என்ற ஷேக்ஸ்பியரின் வரி, போராளிகளுக்கு முழுக்கப் பொருந்துகிறது. ஆலாவுக்கும்தான்.

போர் என்பது ரத்தம் சிந்தும் அரசியல் என்ற புரிதல் இல்லாத ஆலா, மனித வெடிகுண்டாக மாறி, பலரின் மரணத்திற்குக் காரணமாவது அறிந்தும் தன்னுடலைப் பொருட்படுத்தாத மனதிலை, அவஞக்குள் ஏதோ ஒரு புள்ளியில் உறைந்திருந்தது. ஆலா தன்னுடைய உடலுடன் வெடித்துச் சிதறும்போது, எதிரிகளும் கொல்லப்படுவார்கள் என நம்பியிருக்கையில், பாலம் திறப்புவிழாவில் அயல்நாட்டுத் தூதரும் கலந்துகொள்கிறார் என்பதனால், கடைசி நிமிடத்தில், நடவடிக்கை மாற்றப்படுகிறது. யாருக்கும் சேதம் விளைவிக்காமல், பாலத்தின் பக்கவாட்டுச் சவரில் மோதி வெடித்துச் சிதற வேண்டுமெனக் கட்டடளை கிடைக்கிறது. "இதுதானா என மகிமை பொருந்திய சாவு! சவரில் மோதிக் குருட்டு வெளவால் போலவா சாகப் போகிறேன்" என்ற ஆலாவின் மனவோட்டம் முக்கியமானது. இராணுவத்திடம் சிக்கினால் என்னவைக்கான சித்திரவதைக்களை எதிர்கொள்ள நேரிடும் என்பதை அறிந்தும் ஆலா திகைத்து நிற்கிறான். மனுஷி என்ற நிலையில் ஆலாவின் லட்சியம் நிறைவேறவில்லை. இலங்கை மற்றும் இந்திய ராணுவத்தினரின் சித்ரவதைக்குள்ளாகி, இறுதியில் 300 ஆண்டுகள் தண்டனையடைந்து சிறையில் வாடுகிறான். பதின்பெருவுப் பெண்ணான ஆலா சிறையில் இறந்துவிட்டாள் என்று பிரதி தரும் தகவலினால் துயரத்தில் வாசகர் தவிக்க நேரிடுகிறது. நடந்து முடிந்த ஈழப் போர்களில் பங்கேற்ற நூற்றுக்கணக்கான பெண் புலிகளைப் பெருமையுடன் நோக்குகிற தமிழ்ச் சமூகத்தில், இத்தகைய மாந்தர்கள் படைப்பின் சொற்களுக்கு இடையில் துயரத்துடன் எங்கோ வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

அன்றாட வாழ்க்கையில் குறிப்பிட்ட முறையில் சம்பவங்கள் இடைவிடாமல் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றன. அவை, படைப்புகளில் பதிவாகிடும்போது, வாசகர்களின் விருப்பத்திற்கு மாறானவையாக இருந்திட வாய்ப்புண்டு. இச்சா நாவலின் கதையாடலில் ஆலாவை முன்வைத்து ஷோபாசக்தி விவரித்துள்ள சம்பவங்கள், வலிகளும் வதைகளும் நிரம்பியவை. ஆலா, தான் தேர்ந்தெடுத்துள்ள கரும்புலி பயிற்சி பற்றியும் அதனுடைய முடிவு பற்றியும் துல்லியமாக அறிந்துவையில் துணிச்சலுடன் செயல்படுவது, துன்பியல் நாடகத்தின் உச்சம்; காப்பிய சோகம். இதனால் வாசகன் துக்கக்கும் ஆழ்கிறான். மாற்றமுடியாத விதியா? அல்லது கடவுளின் விருப்பமா? என்ற கேள்விகள், வாசகர்களை

முடிவற்ற துயரத்திற்கு இட்டுச் செல்கின்றன. மாபெரும் இதிகாசங்கள், காப்பியங்கள் இரக்கமற்ற மனிதவாழ்க்கையில் சட்டகங்களையீண்டும்மீண்டும் சொல்வதன்மூலம் ஒருவகையில் மனிதர்களின் சொந்தக் கதைகளைத்தான் சொல்கின்றன. அவை, நமது விருப்பங்களுக்கு எதிரானவை என்றாலும், அவற்றை விருப்பத்துடன் வாசிக்கிறோம். எனவேதான் ஆலாவின் அவலமான கதை, பரந்துபட்ட வாசகர்களால் ஆர்வத்துடன் வாசிக்கப்படுகிறது. விதி அல்லது மரணம் பற்றிய கருத்துருக்களின் மீதுதான் இலக்கியப் பிரதியின் அடிப்படைச் செயல்பாடு இயங்குகிறது என்ற நிலையில்தான் ஸமத்தில் லட்சிய நோக்குடன் போரில் உற்சாகத்துடன் போராடி இறந்த போராளிகளின் மனதிலையைப் புரிந்திட முடியும்.

யதார்த்தத்தில் ராணுவத்தினர் முன்னர் செய்த சித்ரவதையினால் உடல் நிலவற்றுச் சிறையில் ஆலா மரணமடைகிறாள். அது, ஷோபாசக்தி கு உடன்பாடாக இல்லை. சிறையில் இருந்து ஒருக்கால் ஆலா வெளியேறும் சூழல் ஏற்பட்டால் என்ன ஆகும் என்று புனைவின் வழியாகச் சித்திரித்துள்ள காட்சிகள், கவனத்திற்குரியன. கண்டி ராஜாவின் மந்திரிகுமாரி சாமிலிதேவி போலத் தன்னை அறிந்திடும் ஆலாவின் துயரம் ஏன் தொடர்ந்தது என்பது பிரதி முன்னவக்கிற கேள்வி. ஆலாவின் சுயேச்சையான வாழ்க்கை குறித்த ஆவேசமான தேவிலை தோல்வி ஒருபறம் என்றால், இறந்த காலத்தில் சபிக்கப்பட்ட வாழ்விலிருந்து விடுதலை இன்னொருபறம் எனப் புனைவின் சிறகுகள் விரிகின்றன. ஆலா என்ற மனுஷி, கற்பனையான வாழ்க்கையிலும் ஏன் துயரம் தோய்ந்த வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுத்தாள் என்ற கேள்வி தோன்றுகிறது. எல்லாம் கதைகள்தான் என்றாலும், நாவலின் இறுதி வாசகமாகக் கதைசொல்லி, “யிருள்ள ஆலாப் பறவையொன்றை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? என்று கேட்பது, இதுவரை வாசித்த வாசிப்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்குகிறது.

கடுமியச் சிறையில் இருந்து வாமனின் முயற் சியால் விடுவிக்கப்பட்ட ஆலா, ஜோப்பாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்து, வாமனனைத் திருமணம் செய்து, பதுமன் என்ற ஆண் சூழ்ந்தைக்குத் தாயாகிறாள். இருவருக்குமிடையில் வழமையான குடும்ப உறவுகூட இல்லை. அவள், மனப் பிற மீற குள்ளான வள்ள எனப் புறக்கணிப்பிற்குள்ளான நிலையில், பனி பொழிந்திடும் சதுக்கத்தில் துப்பாக்கியால் சுட்டு, குழந்தையுடன் தற்கொலை செய்துகொள்கிறாள். ஆலாவின் வாழ்க்கை, கற்பனைப் பின்புலத்தில்கூட என் சீராகவில்லை என்ற கேள்வி முக்கியமானது. இந்நிலைமை ஆலாவுக்கு மட்டுமல்ல இன்று ஸமத்தில் சிரமத்துடன் வாழ்கிற மேனாள் பெண் புலிகளுக்கும், போராளிகளுக்கும் பொருந்தும். பிரதியானது இலக்கிய உலகில் நிலவுகிற கேள்விகளுக்கு உட்படுத்த முடியாத யூகங்கள், பாவனைகள் மூலம், புனைவாக இருந்தாலும்கூட, அது உண்மை எனக் கருதுகிறவகையில் சில மாதிரிகளை விட்டுச் செல்கிறது. இத்தகைய

இலக்கிய உண்மைதான் ஷோபாசக்தி சித்திரித்துள்ள ஆலாவின் ஜோப்பியிப் பயணம். அது, காரண காரிய அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆலா, இலக்கியப் பிரதியிலிருந்து வெளியேறி, தொன்மமாகி விட்டார்.

“நானும் உங்களைப் போலவே அன்பும், காதலும், இச்சையும், இரக்கமும், விளையாட்டுத்தனமும் கொண்டவள்தான்” என்று தன்னைப் பற்றி ஆலா குறிப்பிட்டுள்ள வாசகங்கள், அழுத்தமானவை. விசாரணையின்போது கொடிய சித்ரவதைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு, தற்சமயம் சிறையில் அடையாளமற்று வெறுமையில் தவிக்கிற ஆலாவின் மனம், பெண்ணுடல் என்ற நிலையில் தன்னைக் கண்டறிந்திட முயலுகிறது. பெண்ணாகிய தான் புழுவாக மாறி விடாமல், எத்தனி க்கையில் அவளுக்குள் காமம் ஒளிர்கிறது. மரணமும், காமமும் தனிமனுஷ்யான ஆலாவின் உடலிலும், மனதிலும் நுண்ணிய பாதிப்புகளை உருவாக்குகின்றன. எவ்விதமான மகிழ்ச்சியுமற்று தக்கையாகிப்போன உடலை மீண்டும் இயங்கிடுவதற்குக் காமம் தூண்டுகோலாக இருக்கிறது. பாலுறவு நிலைகள் தரும் கற்பணைச் சித்திரத்தில் மனவெளியில் ஆலா சிறகடிக்கிறாள். சிறையின் வெறுமையில் மெல்ல அழிந்துகொண்டிருக்கிற உடலுடன் போராடுகிற ஆலாவுக்குக் காமம், ஒருவகையில் தன்னிருப்பை உணர்த்துகிறது; உடல் மரத்துப் போய்விடாமல், மனம் கொந்தளிப்புடன் இருக்கச் செய்கிறது. பதின் பருவத்தில் புலன்களின் கொண்டாட்டங்கள் நிரம்பிய உடலை ஏதொவொரு லட்சியத்திற்காக ஒடுக்கினாலும், உடல் தன்னைக் காமத்தின் வழியாக மீட்டுக்கொள்கிறது.

ஷோபாசக்தி, ஸம வரலாற்றுக்குள் புனைவையும், புனைவுக்குள் வரலாற்றையும் கண்டறிந்திட முயன்றுள்ளார். இதனால் கடந்தகால வாழ்க்கை, பிரதிக்குள் பிரதியாகப் பின்னிக் கிடப்பது வெளி ப்பட்டுள்ளது; மொழி என்னும் பிரபஞ்சத்திற்குள் அலைபாய்ந்திடும் மனித விதிகளின் விளையாட்டு, விளையாட்டுத்தனமாகப் பிரதியில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அன்பு, தாய்மை, காதல், பரியம் என்று எப்பொழுதும் கசிந்திடும் சரமான இயல்புடைய வாழ்க்கையில், ஆலாப் பறவை என்ற குறியீடு மூலம் எல்லாம் விண்வெளியில் சிறகடிக்கின்றன. மொழி, இனம், மதம், சாதி என்று ஏதோவொன்றின் பின்புலத்தில் அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடாகத் தீமையின் பின்னர் பயணிக்கிற வாழ்க்கை பலருக்கும் லபித்திருப்பதை நாவல் கேள்விக்குள்ளாக்கியுள்ளது. இச்சா நாவலை வெறுமனைக்கதைஎன்றுவாசித்துவெளியேறிவிடாமல், என் எங்கும் இருள் பரவியிருக்கிறது என்று தோன்றுகிற நொம்பலமான மனதிலை, ஒருநிலையில் வாசகரை உறைந்திருக்கச் செய்கிறது. தான் பெற்ற பச்சிளங்குழந்தையை உரலில் போட்டு இடத்தவாறு சோகமாகப் பாடுகிற மந்திரியின் மனைவி குமாரிரஹாமியின் அவலமான குரல் கூத்தில் மட்டுமல்ல, இலங்கையரின் இன்றைய வாழ்க்கையில் வீரர்கள் இருந்திருப்பது. அதுதான் இச்சா.

• ஜோ டி குருஸ்
mjoedcruz@gmail.com

நிலப் புரட்சி

காடு குளிலும், மலைப் பகுதிகளிலும் தொன்று தொட்டு வாழும் மக்களே பழங்குடிகள் என்ற பொதுப் புரிதல் இங்கு இருக்கிறது. அது தவறு. தங்கள் வாழிடமும், தொழிலும், பண்பாடும், கலாச்சாரமும் மாறாமல் இன்றும் கடலோரங்களில் வாழும் மக்களும் பழங்குடிகளே. கடந்த காலத்தில், மத்திய அரசால் அமைக்கப்பட்டு ஆய்வு செய்து அறிக்கை வெளியிட்ட மண்டல் கமிஷனும் இதையே உறுதி செய்தது. பழமையான தனித்துவப் பண்புகளோடு, பூகோள் ரீதியாய் தனித்துவப்பட்டு, பிற சமவெளிச் சமூகங்களோடு தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதில் தயக்கம் காட்டும் மக்களே பழங்குடிகள். காலங்காலமாக கடலில் வேட்டைத் தொழிலும், பாசி விவசாயமும் செய்யும் மீனவர்கள், சயமரியாதை மிக்கவர்கள். தொழிலில் அவர்களிடம் கூலி என்பதே இல்லை. பழங்குடியினரின் தனித்துவமான குணம் இது. வேட்டையில், கரைக்கடல் விவசாயத்தில் கிடைப்பதை நங்களுக்குள் பங்கு பிரித்துக் கொள்கிறார்கள்.

உள்ளார்ந்த பழங்குடிக் குணத்தால், அதிகார வர்க்கத்தோடு பெரும்பாலும் தொடர்பற்ற நிலையிலேயே தொடர்கிறது இவர்களது வாழ்க்கை. எடுத்துக்காட்டாக, கடலோரங்களில் செயல்படுத்தப்படும் எந்தத் திட்டங்களும் மீனவர்களைக் கலந்தாலோ சித்து தீட்டப்படுவதில்லை. அதிகார வர்க்கத்தின் மேட்டிமையான எண்ணத்தால் தொடர்ந்து விளையும் விபரீதம் இது. கடலோர வாழ்வின் உண்மையான தேவை புரியாமல் திட்டங்களைச் செயலாக்கத்திற்கு கொண்டுவரும் அதிகார வர்க்கமோ, திட்டங்களை மீனவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள் என்றே தொடர்ந்து குறை கூறுகிறது. இன்றைய நிலையில் அதே பழங்குடிகள் மண்சார்ந்து, தட்பவெப்ப சூழல் சார்ந்து கருத்துகள் சொல்கிறார்கள் ஆனால் அவை ஏற்கப்படுவதேயில்லை. அதிகார வர்க்கத்தின் இந்த மன்னிலை ஆய்வுக்குட்படுத்தப் படவேண்டும்.

தங்கள் வாழ்வின் மூலமாகவே நாட்டின் கடல் எல்லைகளைப் பாதுகாக்கும் பாரம்பரிய மீனவரின் வாழ்வு, தேசிய அளவில் தேவையான புரிதலை ஏற்படுத்தி முக்கியத்துவப் படுத்தப்படாததும் ஒரு காரணமாய் இருக்கலாம். மத்திய, மாநில அரசுகளோ, தனியார் நிறுவனங்களோ, சர்வதேசத் தொடர்புள்ள தொண்டு நிறுவனங்களோ யாராய் இருந்தாலும் திட்டங்கள் தீட்டப்படும் போது, யாருக்காக அது நடைமுறைக்கு வருகிறதோ அவர்களை ஆலோசிப்பதோ அல்லது அவர்களைப் பங்குகொள்ளச் செய்வதோ இல்லை. திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்படும் போது மட்டுமே, மக்கள் அதன் நேரடித் தொடர்பில் வருகிறார்கள். ஒரு திட்டம் தங்களைப் பாதிக்கும் என அறிந்த உடன் பழங்குடியான அவர்கள் கிளர்ந்தெழுகிறார்கள், தங்களைப் பாதிக்கும் எந்த ஒரு திணிப்பையும் எதிர்த்துப் போராடுவது அவர்களது இயல்பு. ஏன் இவ்வாறு நடக்கிறது என்ற சமூக ஆய்வு கூட இதுகாறும் தேசிய அளவில் நடத்தப்படவில்லை.

குடிமக்கள் சுதந்திரமாய் வாழ்வதற்கான உரிமையை உறுதி செய்வதோடு, ஒட்டுமொத்த சமூக முன்னேற்றத்துக்கான சூழலையும் உருவாக்குவதே சிறந்த ஆட்சிமுறை. சமூக முன்னேற்றம் என்பது இலவசங்கள் வழங்கி, வறுமையைத் தற்காலிகமாய் நீக்குவது என்பதோடு நின்றுவிடுவது அல்ல. நிலப்பரப்பு சார்ந்து குடிமக்களுக்கான நீதியையும், உரிமையையும் நிலைநாட்டி, வாழ்வாதாரங்களையும் பேணிப் பாதுகாப்பதே அரசின் கடமை. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னான ஆட்சிமுறையில் கடலோரங்களும், அங்குள்ள மக்களின் வாழ்வும் தொடர்ந்து புறகணிக்கப்பட்டதே வந்திருக்கிறது என்பது பெரும் கவலை அளிக்கக்கூடியதாய் இருக்கிறது. காரணம், ஆட்சிமுறையிலும் கடலோர மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் தொடர்ச்சியாய் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது நாம் கண்கடாகக் கண்ட உண்மை. இந்தியா போன்ற மிக நீள கடற்கரை எல்லைகளையுடைய ஒரு நாட்டில் கடலோர பழங்குடி மக்களின் வாழ்வு தொடர்ச்சியாய்

புறக்கணிக்கப்படுவது என்பது நாட்டின் பாதுகாப்புக்கும், பொருளாதார முன்னேற்றத்துக்கும் ஏற்படுடையது அல்ல.

உதாரணமாக, இராமேஸ்வரம் தீவுப் பகுதியின் தென்பகுதியில் அமைந்திருக்கும் தீவுக் கூட்டத்தைச் சொல்லலாம். வனத் துறையின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இல்லாத காலத்தில், கரைக்கடல் பகுதியிலிருக்கும் இத்தீவு இப்பகுதி, பாரம்பரிய மீனவரின் சொர்க்க பூமியாக, வாழ்வாதாரமாக செழுமையாக இருந்தது. குடும்பத்தோடு தீவுகளில் தங்கி தொழில் செய்தார்கள். இன்றோ, கரைக்கடல் மற்றும் அன்மைக் கடல் மீனவர்கள், புயல் மழை காலங்களில் கூட தென்பகுதியில் இயற்கை அரணாய் அமைந்திருக்கும் தீவுகள் அருகே நெருங்க முடிவதில்லை. இதனால் கவனிப்பாரில்லாமல், நீராதாரங்கள் வறண்டு, பாலை நிலம்போல் காட்சியளிக்கின்றன தீவுகள். பாதுகாப்பதாகச் சொல்லும் அதிகார நிர்வாக அமைப்புகளின் பிராந்திய அலுவலர்கள் கொள்ளையர்களோடு கைகோர்த்துச் சுற்றுச் சூழல் கேடுகளை விளைவித்து, அந்தப் பழியை பாவப்பட்ட பாரம்பரிய மீனவர்கள் மீது அபாண்டமாய்ச் சுமத்துகிறார்கள். நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத வறட்டுச் சட்டங்களால் ஏற்பட்ட விளைவு இது. நட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இதுவே தொடர்க்கை.

கடந்த காலங்களில் பாரம்பரிய கரைக்கடல் மீனவர்களுக்காக முன்னெடுக்கப்பட்ட பாசி வளர்ப்புத் தொழிலில் ஏகப்பட்ட குறைபடிகள். நிர்வாக நடைமுறையால் அரசின் துறைகளே ஒன்றுக்கொன்று குறுக்கிட்டு பாசிவளர்ப்புத் தொழிலையே இல்லாமல் ஆக்கியிருக்கிறார்கள். தொழில்தான் இல்லையென்று ஆகிவிட்டது காப்பீடாவது கிடைத்து செய்த முதலீடுகள் திரும்பக் கிடைக்குமென்று பார்த்தால், காப்பீடு வழங்கிய அரசின் காப்பீட்டு நிறுவனங்களே ஏழை, எனிய மக்களுக்கான இழப்பீட்டை வழங்காமல் இழுத்ததிக்கிறார்களாம்.

கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில், இராமேஸ்வரம் தீவுக்குள் காற்றின், கடலின் தன்மை புரியாமல் ஏற்படுத்தப்பட்ட கரைக்கடல் கட்டுமானங்கள் பெரும்பாலும் பயன்பாடற்றுப் போன்தோடு, கடலரிப்பின் முக்கிய காரணிகளாகவும் மாறியிருக்கின்றன. கட்டுமானத்திற்காக வரும் ஒப்பந்தக்காரர்களுக்கு இதுபற்றி அக்கறை இருக்காது என்பது நாம் அறிந்தது. ஆனால், திட்டத்தை மக்கள்நலன் சார்ந்து முன்னெடுப்பதாய்ச் சொல்லும் அரசியல்வாதிகளுக்கு தவறான திட்டம், அவர்கள் வருங்கால இருப்பையே கேள்விக்குறியாக்கும் என்பதும் தெரியவில்லை. ஜெயலலிதா அம்மையாரின் இறுதிக் காலத்தில் காணொளி மூலம் தங்கச்சிமடம், மாந்தோப்பு பகுதியிலும், தென்கடலில் முகுந்தராயர் சத்திரத்திலும் ஜெட்டிகள் மக்கள் பயன்பாட்டுக்காக திறந்து வைக்கப்பட்டன. கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாய் எந்தப் பயன்பாடுமின்றி கடலுக்குள் துருத்திக் கொண்டு நிற்கின்றன இவை.

இந்தப் பிராந்தியத்திலேயே அதிகமான விசைப்படத்து உரிமையாளர்களாக இருக்கும் தங்கச்சிமடம் மீனவர்களின் தேவையோ, தூண்டில்

வளைவோடு கூடிய ஒருங்கிணைந்த மீன்பிடித் துறைமுகம் இந்த வசதி இல்லாத காரணத்தாலேயே, இங்குள்ள விசைப்படத்துகள், இராமேஸ்வரம், பாம்பன், மண்டபம், கோட்டைப்பட்டினம், சோழியாக்குடி, ஏர்வாடி என பல்வேறு இடங்களில் தங்கித் தொழில் செய்ய நேர்கிறது. தொடர்ச்சியாக பெரும் சிரமத்துக்குள்ளானதால்தான் மீன்பிடி துறைமுகத்தை தங்கள் கரையிலேயே கேட்டார்கள். ஆனால், அமைக்கப்பட்டதோ கடலுக்குள் தென் வடக்காக நீண்டு நிற்கும் ஜெட்டி. இயற்கையை மீறி கடலுக்குள் ஏற்படுத்தப்படும் கட்டுமானங்கள், பிராந்திய மீனவர்களின் அனுபவ அறிவோடு சரியாக முழுமையாக அமைக்கப் படாவிட்டால் அவை பயனற்றுப் போவதோடு அபாயகரமான சக்தியாகவும் மாறிவிடும். அமைதியான கச்சன் காலத்திலும், ஆர்ப்பரிக்கும் வாடை காலத்திலும் ஜெட்டியால் எந்தப் பயன்பாடுமில்லை என்பது ஒருபற மிருக்க, குடியிருப்புகளில் ஏற்படும் கடலரிப்புக்கும் காரணமாக மாறியிருக்கிறது. இந்த ஜெட்டி, இதே நிலையில் தொடருமானால் சில ஆண்டுகளில், தங்கச்சிமடம் மாந்தோப்பிலிருந்து தொடங்கி, அக்காள்மட்டம், பாம்பன் வரை வடகற்கரை முழுமையாகவே கடலுக்குள் போய்விடும். கரையை ஒட்டியபகுதியில் நடைபெறும் மல்லிகைத் தோட்ட விவசாயமும் இல்லாமல் ஆகிவிடும்.

முகுந்தராயர் சத்திரத்தின் ஜெட்டியிலோ யாரும் நெருங்கமுடியாத ஆபத்தான பகுதி என்று அறிவிப்புப் பலகை வைத்திருக்கிறார்கள். பின் யாருக்காக அந்த ஜெட்டி என்ற கேள்வி எழுகிறதா இல்லையா! சமீபத்தில், பாம்பன் ரயில்வே பாலத்தில் ஏற்பட்ட விபத்துக்கூட பிராந்திய பாரம்பரிய அறிவை புறந்தள்ளியதால் நடந்தது. அரசு உடனடியாக கவனத்தில் கொண்டு ஆயவு செய்ய வேண்டிய மிக முக்கியமான பிரச்சனைகள் இவை.

நில எல்லைகளைப் போலவே, கடலோர எல்லைகளும் நாட்டின் பாதுகாப்பில் முக்கியமானதே. இனிவரும் காலங்களில் நிலவுப்போகும் சர்வதேச பொருளாதார, சமூக, அரசியல் சூழல்கள், கடலோரப் பாதுகாப்பு மிக முக்கியமானது என்பதை உறுதி செய்யும். காலனீய ஆட்சியாளர்களால் பின்பற்றப்பட்ட நடைமுறைகள் ஒருபோதும் இன்றைய பராபரப்பான வாழ்வில் துணைநிற்கப் போவதேயில்லை. எனவே, கடந்த காலங்களில் ஆட்சியிலிருந்த அரசுகளைப்போல இந்த அரசும் கடலோரங்களாப் புறக்கணித்த ஆட்சிமுறையில் இனி தொடர முடியாது. காரணம், தற்போதைய கடலோரங்கள் மீன்பிடித் தளங்கள் மட்டுமல்ல, அவை ஆற்றல்மிகு மனிதவளச் சரங்கங்கள், நேரடி, மறைமுக, வணிக, வேலைவாய்ப்புகளை தொடர்ந்து வழங்கும் பெரும் பொருளாதார மண்டலங்கள்.

புதுச்சேரியின் பிரஞ்சு ஆட்சியாளர்களுக்கு துபாஸாக பணியாற்றிய ஆனந்த ரங்கப்பிள்ளை, தான் வாழ்ந்த காலத்தில் 1735 முதல் 1761 வரையிலான 26 ஆண்டுகளின் தின்பட்டி சேதிக் குறிப்புகளைப் பதிவு செய்துள்ளார். நாம் வாழும் காலத்தின் மிக அண்மையிலான பதிவுகள் இவை. அரசியல், சமூக,

பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் இருந்தாலும், நான் பிரமித்த முக்கியமான விடயம் கரையோரக் கப்பலோட்டம். கப்பலோட்டம் பற்றிய குறிப்புகள் இல்லாத நாட்குறிப்பே இல்லை. அப்படியான முக்கியத்துவமான கடல்வழி வணிகச் சூழலில் இருந்தான் இன்றைய சூழலை நாம் ஒப்பிட்டாக வேண்டும். அரசியல் சூழல்கள் மாறி, தொழில்நுட்ப உதவியால் உற்பத்தியும் பெருகிவிட்ட நிலையிலும், நாம் நமது ஏற்றுமதிக்காகவும், இறக்குமதிக்காகவும் அயல்நாட்டு கப்பல் உரிமையாளர்களையே நம்பியிருக்கிறோம். நம்மிடம் கரைக்கடல், அண்மைக்கடல் மற்றும் ஆழ்கடல் ஓட்டத்துக்கான போதுமான கப்பல்கள் இல்லை. காரணம், பழங்குடிகளைப் பற்றந்தனரும் காலனிய மனப்பான்மையில் கடலோடிகளிடம் வரமாக இருந்த அனுபவ அறிவை இழந்திருக்கிறோம். கடலோடிகளை மீனவர்கள் என்று குறுகி நோக்கிக் கடல்வழி வாணிபத்தில் அவர்களுக்கு இருந்த ஆளுமையைச் சிதைத்து, இன்று விதேசி கப்பல் உரிமையாளர்களிடம் கைகட்டி நிற்கிறோம்.

இந்தியத் தீபகற்பத்தின் 8118 கி.மீ. நீளக் கடற்கரையில் வாழும் பாரம்பரிய மீனவர்கள், கடலோர எல்லைகளின் காவலர்கள் என்பதை வரலாற்றுக் காலத்தில் கிழக்குக் கடற்கரையின் சோழர்களும் மேற்குக் கடற்கரையின் மராட்டிய மன்னர்களும் உணர்ந்திருந்தார்கள். கிழக்குக் கடற்கரையின் பாரம்பரிய மீனவர்கள் தாங்கள், கௌரவம் மிகக் கெரும் கடலோடிகள் மரபில் வந்தவர்கள் என்பதை இன்றும் நினைவில் வைத்திருக்கிறார்கள். மேற்குக் கடற்கரையில், சத்ரபதி சிவாஜியினுடைய கப்பற்படையின் பிரதான தளபதியான கணோஜி ஆங்கே, பாரம்பரிய மீனவர்களைத் தங்களது கப்பற்படை உருவாக்கத்தில் பயன்படுத்தித்தான் மேற்குக் கடற்கரையில் ஜரோப்பியத் தாக்குதலை எதிர்கொண்டிருக்கிறார் என்பது மறுக்க முடியாத வரலாற்றுச் சான்று. துரதி ரஷ்டவ சமாக முந்தைய காலனீய ஆட்சியாளர்களின் அரசாங்கம், கடலோடிகளை ஆட்சியதி காரத்தி விருந்து திட்டமிட்டு தனிமைப்படுத்தி பற்றந்தனரியிருக்கிறது. அதே ஆட்சிமுறையை, சுதந்திரத்திற்குப் பின்னான சுதேசி ஆட்சியாளர்களும் கைக்கொண்டதுதான் கடலோர மக்களின் வாழ்வு முக்கியத்துவம் பெறாததற்கான காரணம். மக்களுக்கு நல்லது செய்கிறோம் என்ற பெயரில், பழம் பெரும் ஆளுமைகளின் பெயர்களை திட்டங்களுக்குச் சூட்டி புளகாங்கிதம் அடைகிறார்கள் ஆட்சியாளர்கள். இது பெரிய மொத்தம் வேலை.

காலனீய ஆட்சிமுறையின் நிர்வாக அமைப்பை உள்வாங்கிய நமது ஆட்சியாளர்கள், அதே மன நிலையில் இன்னும் செயல்படுவதில் வியப்பேதுமில்லை. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள், பூர்வீக பழங்குடி மக்களின் வாழ்வுக்கு எதிரான மனதிலையிலுள்ளவர்கள். காடுகளில் பூர்வீகமான பழங்குடிகளை எப்படி வெளியேற்றி வளங்களைச் சுறையாடினார்களோ, அதுபோலவே கடலோர மக்கள் வாழ்வையும் புறக்கணித்தார்கள். மொத்தத்தில் பூர்வீகக் குடிமக்கள் வாழ்வே கூடாது

என்பது தான் அவர்களது கொள்கை. அதே மனதிலையை உள்வாங்கியுள்ள இன்றைய ஆட்சிப்பணி அமைப்பு எப்படி வேறுபட்டதாக இருக்க முடியும்!

கடலோர மக்கள் இந்த நாட்டின் பூரண குடியிருமை பெற்ற மக்கள். மற்ற நிலங்களைப் போலவுள்ளது கடலோர வாழ்க்கை முற்றிலும் வேறானது. கடலோர வாழ்க்கை நிலையாமை என்ற அடிச்சரடில் இருக்கிறது. அவர்களது தேவை எல்லாம் சமவெளிச் சமூகங்களும், சமவெளிச் சமூகங்களிடமிருந்தே உருவாகியிருக்கும் அதிகார வர்க்கமும், அவர்களுடைய வாழ்வை திறந்த மனதோடு புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான். இன்றைய நிலையில் இது மிகப் பெரிய சவால்.

கடலோரச் சமூகங்களின் இன்றைய தலைமுறையினரிடமே, தங்களை பழங்குடிகள் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் ஒரு ஒவ்வாழை இருக்கிறது. இந்த எண்ணம் அவர்கள் வாழ்வையும், வாழ்வாதாரத்தையும் ஒருசேரக் காவுவாங்கும் சமூகப் புற்றுநோய், என்பதை அவர்களே உணர வேண்டும். ஒவ்வொரு கடலோரச் சமூகங்களின் மகனுக்கும், மகனுக்கும் தான் ஒரு ஆதிப் பழங்குடி, இந்த நிலப் பரப்பின் முதன்மைக் குடிமக்கள், குடிமகள் என்ற பெருமிதம் வேண்டும். பழங்குடி என்பது பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காக அரசையாசித்துப் பெறும் அந்தஸ்து அல்ல. மாறாக, பாரம்பரியமாக பிறப்பால் பெற்றிருக்கும் உரிமை, அந்தஉரிமையைப் பேணிக்காத்துதலைமுறைகளுக்குக் கடத்த வேண்டும் என்பது இந்தத் தலைமுறையின் தலையாய் கடமை.

இந்த மக்களின் வாழ்வு தொடர்ச்சியாக புறக்கணிக்கப்படுவதற்கான மறுக்க முடியாத மற்றொரு காரணம், அவர்களைக் கண்காணிக்க இந்தியப் பேரரசில் அவர்களுக்கென தனி அமைச்சகம் இல்லாததே. அரசும், பழங்குடி வாழ்வை காலனியாதிக்க மனதிலையோடு புறக்கணிப்பதைத் தவிர்த்து இயற்கை, மனிதவள ஆய்வுகளை முன்னெடுத்து மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து, பாரம்பரியமான அவர்களது உரிமைகள் நிலைநாட்டப்பட ஆவன செய்ய வேண்டும். கடலோரங்களில் மீன்பிடித்தல் மட்டுமல்லாது, கரைக்கடல் விவசாயம் [பாசிவளர்த்தல், மீன் வளர்த்தல்], கரைக்கடல் கப்பலோட்டம், சுற்றுலா என எத்தனையோ தொழில் வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. கடலோடிகளுக்கென தனியான அமைச்ச ஒன்றிய அரசில் அமைந்து, அக்கறையான சூழல் அமையும் போதுதான் கரைக்கடல், அண்மைக்கடல், ஆழ்கடல் சார்ந்த சட்ட திட்டங்கள் உருவாகி மீனவப் பழங்குடிகளின் வாழ்விடம், வாழ்வாதாரம் பாதுகாக்கப்பட்டு கடலோரச் சமூகங்களின் மனிதவள் நாட்டின் பாதுகாப்பு மற்றும் தொழில் வளர்ச்சிக்கும், வரமான கடல்சார் இயற்கைவளம் பொருளாதார முன்னேற்றத்துக்கும் முறையாய் பயன்படும்.

இதுவே வளமான, வலிமையான நாட்டை உருவாக்கும் உண்மையான நீலப்புறாட்சி.

கட்டுரை

• இரா.மோகன்ராஜன்

mohanrajan.r@gmail.com

இனவாதிகளை அண்டப்பிழைக்கும் முத்தையா முரளீதரன்

பாகிஸ்தானில் முன்னயத் துடுப்பாட்டக்காரர் இம்ரான்கான் பிரதமராக வருவதற்குத் துடுப்பாட்டப் புகழும், மத அரசியலும் தேவைப்படவே செய்தது. ஆனால் ஒருபோதும் அவர் சொந்த மக்களை இழிவுபடுத்தி, பிளவுபடுத்தி அவர் அந்தப் பதவிக்கு வந்திருக்கவில்லை. முரளீதரன் தான் நினைத்திருக்கும் பொருளாதார, அரசியல், சமூக தகுதி ஒன்றின் இடத்திற்கு நகர்வதற்கும் அதனைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கும் அவர் தமிழர்மீது கூத்தும் இழிவுகள் மட்டுமே காரணமாக இருக்க முடியும். வெறும் துடுப்பாட்டப் புகழ் அதனைத் தந்துவிடாது. அதனால்தான் அவர் இனவாத அரசியலுடன் தன்னை இனங்கான விரும்புகிறார்.

இலங்கை துடுப்பாட்டக்காரரான முத்தையா முரளீதரன் வாழ்க்கை சரிதம்(biopic) திரைப்படமாக எடுக்கப்பட உள்ளதாகச் செய்திகள் வெளியாகி அதன் முன்னாட்டக் காட்சிகளும் பரவலாக வெளிவந்து கொண்டிருந்த நிலையில் முத்தையா முரளீதரன் மற்றும் அந்தத் திரைப்படத்தில் முரளீதரனாகப் பாத்திரமேற்கவிருந்தத் தமிழ்த்திரைப்படத்க்கலைஞன் விஜய்சேதுபதி மீதும் தமிழ்ச் சொந்தங்கள் சமூக வைலதளங்களில் கடும் மதிப்பீடுகளை வைக்கத்தொடங்கின.

இதன் உச்சமாக அந்தத் திரைப்படத்திலிருந்து தாம் விலகுவதாக விஜய்சேதுபதி செய்தியாளர் சந்திப்பில் தெரிவித்தார். முத்தையா முரளீதரன் அந்தத் திரைப்படத்திற்கும் அவர் மீது எழுந்த விமர்சனங்களைத் தொடர்ந்து அதில் பாத்திரமேற்கும் விஜய்சேதுபதிக்கும் எழுந்த நெருக்கடி காரணமாக மேற்கொண்டு அந்தத் திரைப்படத்தில் விஜய்சேதுபதி பங்கேற்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொண்டதையுடுத்து அத்திரைப்படத்திலிருந்து தாம் விலகுவதாக விஜய்சேதுபதி குறிப்பிட்டார். மேலும் அவர் குறித்த சர்ச்சைகளுக்குப் பதலளிக்காமல் “நன்றி!” “வணக்கம்!” என்று அந்த செய்தியாளர் சந்திப்பை முடித்துக் கொண்டார் விஜய்சேதுபதி. இத்துடன் விஜய் சேதுபதி பங்கேற்கும் திரைப்படம் அவர் பற்றிய சர்ச்சைகள் முடிவுக்கு வந்துவிடுகிறது. வரவேண்டும்.

ஆனால் விஜய் சேதுபதி மீதான விமர்சனம் அவரது குழந்தையின் மீதான வக்கிரப் பாலியல் எச்சரிக்கையாக மடைமாற்றப்பட்டிருந்தது என்பதானது இன்றைய சமூக விமர்சனத்தின் மதிப்பீடின் இழவான ஒரு பகுதியாகக், கலாசாரமாக மாறிக் கொண்டுள்ளதையும் சேர்த்துப் பேச வேண்டியிருக்கிறது. பேச வேண்டும்.

முத்தையா முரளீதரன் மீதான விமர்சனங்களை இனி விஜய்சேதுபதி மீது ஏற்றிப் பேச முடியாது. கூடாது. அவைத் தனியானவை. சேதுபதி வெறும் திரைப்படக்கலைஞன் என்பதால் மட்டுமே அந்த விமர்சனங்கள் போகிற போக்கில் எழுந்துவிடவில்லை. அவர் திரைக்கு வெளியே சமூகக் கரிசனம் கொண்டவராக இருந்தார். சல்லிக்கட்டுத் தொடங்கிப் பேரறிவாளன் விடுதலை வரை பல முக்கியச் சமூக கொந்தளிப்பு மிக்க விடயங்களில் அவரது பங்கேற்பும், கருத்துக்களும், விமர்சனங்களும் இருந்தன. சுயநலமிக்கத் திரைத்துறையில் இப்படி வெளியில் வந்து கருத்து சொல்வதோ பங்கேற்பதோ ஒருபோதும் நிகழ்ந்து விடுவதில்லை.

விஜய்சேதுபதியின் பொதுசமூகப் பங்கேற்பின் கரிசனத்தின் ஒருபகுதியாகவே அவர் மீதான விமர்சனத்தையும் நாம் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அவரது தன்னலமற்ற பொது சமூகக் கரிசனம் என்பது சவால் மிக்கது. புகழ்மிக்க இடத்தில் இருக்கக்கூடிய ஒருவரின்

வார்த்தைகளுக்கு இங்கு சமூக, ஊடக மதிப்பும், வலிமையும் அதிகம் அந்த வகையில் விழும் சேதுபதி திரைக்கு வெளியே தமது வேடத்தைக் கலைத்துக் கொள்வதையும், முத்தையா முரளீதரன் போன்றவர்கள் வேடத்தை அணிந்து கொள்வதையும் பார்க்கிறோம்.

முரளீதரன், பிரபலமான துடுப்பாட்டக்காரர். இலங்கையின் ஆகப்பெரியத் துடுப்பாட்ட நட்சத்திரம். பெயரும், புகழுமான வெளிச்சத்தில் இருக்கிறார். விழும் சேதுபதி போன்றே அவரும் ஒரு தமிழர். விழும் சேதுபதி தமிழ்ச் சமூகத்தின் சிக்கல்கள் குறித்து அதன் மெய்யான பிரதநிதியாகப் பேசுகிறார். ஆனால் முரளீதரன் தமிழ் சமூகத்தின் எந்த ஒரு சிக்கல்கள் குறித்தும் கொஞ்சமும் கரிசனம் கொண்டவர்கள். தமிழர் என்ற அடையாளத்தை விரும்பாத அதைத் துறக்க விரும்பும் மனிதராகவே அவர் இருக்கிறார். இருப்பார்.

ஸமூத்தின் பல்வேறு காலக்கட்டங்களில் நடந்த இன அழிப்பின் மீது எந்த ஒரு கருத்தும், கரிசனமும் தமிழர் என்ற வகையில் அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்டதில்லை. திரைப்படம் தமிழில் பேசி, தமிழில் வருகிறது என்பதைத்தவிர. திரைப்படப் பின்னணிப்பாடகரான மறைந்த எஸ்பி. பாலசுப்பிரமணியம் சகலவிதமான அரசியலிருந்தும் விலகி தமது இசையுடன் மட்டுமே வாழ்ந்தவராக, இருந்தார். முத்தையா முரளீதரன் அப்படி இருக்கவில்லை. அரசியல் பேசுகிறார். எஸ்பி.பி. கூட ஈழத் தமிழர் விடுதலை பற்றி அவருக்கென்று நெகிழிச்சியான பார்வை இருந்ததாக ஓவியர் புகழேந்தி குறிப்பிடுகிறார். ஈழவிடுதலைப் பாடல்களை அவர் கட்டணம் ஏதும் வாங்காமலே பாடிக் கொடுத்ததாகவும். தேசியத் தலைவர், பாலுவின் குரலில் தேசிய பாடல் வருவது எழுச்சி மிக்கதாக இருக்கும் என்று கூறியதாகவும், அதைக் கேட்டு எஸ்பி.பி. மிகவும் பரவசப்பட்டதாகவும் ஓவியர் குறிப்பிடுகிறார்.

தனிப்பட்ட வகையிலான கருத்தில் கூட ஈழப்போராட்டம் குறித்து எஸ்பி.பி அவர்களுக்கு ஒரு மரியாதை இருந்ததை அறிகிறோம் ஆனால் முரளீதரன் அந்த சமூகத்தில் இருந்து கொண்டே அந்தப் போராட்டம் குறித்துத் தனிப்பட்ட வகையிலும் கூட மரியாதையற்றவராகவே இருந்திருக்கிறார். இருக்கிறார்.

முத்தையா முரளீதரனுக்கு ஒரு தெளிவான அரசியல் பார்வை இருக்கிறது. இருக்கும் அது சிங்களபவுத்த மேலாண்மைவாதிகளுடன் இசைந்து செல்வது. அப்படி இசைந்து செல்வதற்குத் தாம் சார்ந்த இனத்தின் மீது அவதாறுகளைச் செய்வது ஒன்றும் வியப்பானதல்ல. கொழும்பில் சிங்கள மேட்டுக்குடி அதிகாரவர்க்கத்தின் தயவில் தங்கியிருக்கும் ஒருவரால் அப்படித்தான் பேசு முடியும். கருணா அப்படித்தான் பேசினார். டக்ளஸ் அப்படித்தான் பேசுவார். பேசுகிறார். இன்னும் கொழும்பு வணிக மேட்டுக்குடி முஸ்லீம்கள் பேசுவதற்கும் கிழக்கு இசலாமியர்கள் பேசுவதற்குமான அரசியல் வேறுபாடுகள் நிறைய உள்ளன. கொழும்பில் சிங்கள பவுத்த மேலாண்மையின்கீழ் அவ்வாறுபேசவில்லையானால் அவர்களுக்கு கொழும்பிலும், இலங்கையிலும் தரித்திருக்க முடியாது என்பதே எனிய மெய்யாகும்.

எனவே முரளீதரன் வாழ்வும் பிழைப்பும் சிங்கள மேலாண்மை வாதி களுடன் இணைந்து செல்வதிலேயே தங்கியிருக்கிறது. எனவேதான் அவர், வடக்கு கிழக்குத் தமிழர்களின் உரிமைப் போராட்டங்களைப் பற்றி இழிவாகப் பேசவும் அதற்கு எதிராக செய்யப்படவும் வேண்டியிருக்கிறது, வடக்குக்கிழக்குத் தமிழர் என்றில்லை. அவர் பிறந்த மலையகத் தமிழருடனும் அவர் இணைந்து செல்ல இயலாது. ஒடுக்கப்பட்டவர் பக்கம் நிற்பவராக இருந்தால்தான் அவர் ஈழத்தமிழர் பக்கமாகவோ, அல்லது மலையகத்தமிழர் பக்கமாகவோ இன்னும் சொல்லப்போனால் அறத்தின், மெய்மையின் பக்கமாகவோ நிற்கமுடியும், நின்றிருக்க முடியும்.

கொழும்பில் பிழைக்கும் அவரால் ஒருபோதும் தமிழருக்காக நிற்க முடியாது என்பதே அவரது அரசியல், பொருளியல், வாழ்வியல் மெய்மையாகும்.

தாம் உண்டு தமது துடுப்பாட்டம் உண்டு என்றிருந்தால் முள்ளூர் குறித்து இங்கு பேசுவதற்கு எதுவுமே இல்லை. அவர் அரசியல் பேசுகிறார். அதுவும் பெரும் போருக்குள் தள்ளப்பட்டுத் தமது வாழ்வு உடைமை, உயிர் என யாதொன்றையும் இழந்துவிட்ட தமிழனத்திற்கு எதிராகவே செயற்படும் அவரின் அரசியலே செரிக்க இயலாதாக இருக்கிறது. அவர் ஒடுக்கும் இனத்திற்கு ஆதரவாக இருக்கிறார் அல்லது மவுனமாக அதை ஆதரிக்கிறார் என்பதில்லை. தமது புகழ் வெளிச்சத்தில் அதை அவர் மிகவும் வெளிப்படையாக உமிக்கிறார். என்பதே சிங்கள மேலாண்மையை நீதிப்படுத்துகிறார் என்பதே முரள்தூர் குறித்த அடிப்படையானக் குற்றச்சாட்டாக இருக்கிறது.

ஸம்தாபமிழர் போராட்டம் என்பது அடிப்படை மனித உரிமை தொடங்கி அரசியல் உரிமை கோருவது வரையிலானது. அப்படியே மலையக்கு தமிழர் வாழ்வும் போராட்டமும் சிங்கள பவுத்த மேலாண்மைக்கு எதிரான தொழிலாளர் போராட்டமாகவே இருந்தது. இருக்கிறது. முரள்தூர் மலையக்கு தமிழர் வாழ்வுக்கேனும் ஆதரவாகப் பேசுவராக இருக்கவில்லை. அங்கு அவர் பிறந்ததைத் தவிர வேறு ஏதும் புரட்சிகர மாற்றம் நிகழ்ந்துவிடவில்லை.

ஆனால் முரள்தூர், தாம் பேரினவாதத்தால் பதிக்கப்பட்டதாகச் சொல்கிறார். தமது தந்தை வைத்திருந்த பேக்கரிக் கடையை 1977-1983 ஆம் ஆண்டு, தமிழருக்கு எதிரான சிங்களக் கலவரத்தின் போது முற்றாகச் சிங்களக் காடையர்களால் எரியுட்டப்பட்டதாகக் கூறுகிறார். எனினும் தனது தந்தை அந்தக் கடையை பெரிதும் முயன்று மீண்டும் நடத்தியதாகக் கூறுகிறார். முரள்தூரனின் திரைப்படமான ‘800’ மேசோ, முன்னோட்டக் காட்சியிலும் இக்காட்சிகளைக் காண்முடிகிறது. தாம் இனவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்டதைத் தனது தன்வரலாற்றுப் படத்தில் இணைத்துக் கொள்கிறார் முரள்தூர். அன்றையக் காலக்கட்டத்தில் தமிழ் பேசும் ஓவ்வொருவருமே சிங்கள இனவாதத்தால் பாதிக்கப்படவே செய்தனர். சிங்களரின் தாக்குதலுக்கு இலக்காகாத குடும்பங்களே கிடையாது. குறிப்பாக கொழும்பு, கொழும்பு புறநகர் பகுதிகள், மலையகம் என்று சிங்களர் பெரும்பான்மையினராக வசித்துப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் பெரும் இழப்புக்களைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. இதில் முரள்தூர் குடும்பம் பாதிக்கப்படவில்லை என்று சொன்னால்தான் வியப்புக்குரியதாக இருந்திருக்கும்.

முரள்தூரனின் படத் அரசியல் நீக்கம் செய்யப்பட்டப் படத் முற்றிலும் அவரது துடுப்பாட்ட வரலாற்றை மட்டுமே கொண்ட படத் என்றுதயாரிப்பு நிறுவனம் கூறுகிறது. அப்படியானால் சிங்கள கலவரக் காட்சிகள் அவற்றில் இடம் பெறுவது அரசியல் இல்லையா என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. அரசியல் இல்லாத படத் என்று சொல்வதே ஒரு அரசியலாக இருக்கும்போது கலவரக் காட்சி எதை

சொல்லவருகிறது?. தமிழர்கள் தூண்டியதால் சிங்களவர் தமது தந்தையின் கடையை எரியுட்டினர் என்று சொல்லவநுகிறாரா முரள்தூரன்?

தமிழர் தூண்டினர் என்றால் அவர்கள் ஏன் தூண்ட வேண்டும் என்ற கேள்வி கூட எழவே செய்யும். படம் முழுமையாக வரும்போதுதான் கருத்துக்களைச் சொல்ல முடியும் என்றாலும் சிங்கள தேசத்தில், சிங்கள மேலாண்மைக்குக் கீழ் எவ்வளவு சுதந்திரமாக முரள்தூரன் தனது தன்வரலாற்றை பொது வெளியில் முன் வைக்க முடியும் என்பதற்கு இந்தப் படம் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இருக்க முடியும் அந்தப் படத்தைப் பொறுத்தவரை அது அவ்வளவுதான்.

முரள்தூரன் இன்றைக்கு யார் சார்பாக இருக்கிறாரோ அதற்கு எதிராக அந்தத் திரைப்படத்தில் அவர் எதையும் சொல்லிவிடப்போவதில்லை என்பது தெளிவு. ஏனெனில் அவரே சிங்கள மேலாதிக்கச் சார்பில் இருக்கும்போது அவரது தன்வரலாற்றுப்படம் அதற்கு எதிரான திசையில் இருக்கும் என்று சொல்லிவிட முடியாது.

மலையகத் தமிழர்கள் -83 கலவரத்தில் சிங்கள இனவெறி அமைப்பான சனதாவெழுமக்கிப் பெற்றுவால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டனர். அதன் காரணமாகவே அந்த இயக்கம் அன்றைய காலக்கட்டத்தில் சிங்களர் நடுவில் வேகமாக வளர்ந்திருந்தது. இது பற்றி முரள்தூரன் பேசுகிறாரோ இல்லையோ இங்குள்ள புலி எதிர்ப்பாளர் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்கள் எவ்ரும் பேசுவதில்லை. அவர்களுக்குத் தமிழர் என்றாலே அவர்கள் வெள்ளாளர்தாம். விடுதலைக்கு முன்பும் பின்புமான இலங்கைத் தேர்தல்களில் மலையகத் தமிழர்கள் கனிசமான அளவு வேட்பாளர்களை பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பியதும், அது சிங்கள உறுப்பினர் கருக்கு சற்றே குறைவான எண்ணிக்கையில் இருந்ததும். அதன் காரணமாகவே சிங்களத் தலைமைகள், ஆட்சியாளர்கள் பெரும் அச்சம் கொண்டு மலையகத் தமிழர்களை இலட்சக் கணக்கில் இந்தியாவுக்குநாடுகடத்தினர் என்பதையும் வசதியாக மறந்துவிட்டுப் பேசுகின்றனர்.

மேலும் மலையகத் தொழிலாளர்களின் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகள் இன்றுவரை சிங்கள மேலாண்மைவாதி கருடன் இனைந்து செயற்படுவதையும், தமது சொந்த அரசியல் நலனுக்கு மலையகத் தமிழர் நலனைப் பலியிட்டு வருவதையும் யாதொருவரும் கணக்கில் எடுப்பதில்லை. மலையக மக்கள் இந்திய நிலத்தின் பகுதி போல சாதி வழியில் இன்றும் பிளவுண்ட சமூகமாகவே இருப்பதை அறியலாம். அங்குத் தேயிலைத் தோட்டக் கங்காணிகள் இங்குள்ள இடைநிலை ஆதிக்க சாதிகளின் தொடர்ச்சியாகவே இருக்கின்றனர். எனிய சாதி மக்கள் அங்கு கங்காணியாகிவிட முடியாது.

தோட்டங்களை சிறிமாவோ பண்டாரநாயக தலைமையிலான அரசு அரசு சுதந்தைமையாக்கிய போது சிங்களர்களே கங்காணிகள் பதவிக்கு வந்தபோதும், அதன் துணைக் கங்காணிகளாக

இடைநிலை ஆதிக்கச் சாதிகளையே சிங்களர்கள் அமர்த்திக் கொண்டனர். தொடர்ச்சியாகச் சாதி முரண்பாடுகளைத் தமிழர் நடுவில் வைத்துக் கொள்ள சிங்கள இனவாதிகளுக்கு இது வசதியாகவே இருந்துவருகிறது. இருந்துவரும்.

மலையகத் தமிழர்களுக்கு அவர்கள் வசிக்கும் வீடுகள் அவர்களுக்குச் சொந்தமில்லை. ‘லயன்’கள் என்று சொல்லப்படும் மிக குறைந்த மனிதர் வசிக்கத் தகுதி யில்லாத வகையிலேயே அவர்கள் து குடியிருப்புக்கள் இருக்கின்றன. மிக நெருக்கமான வகையில் நான்கு பேர் வசதியாகப் படுத்துறங்கக் கூட அந்த இடம் பொருத்தமானதில்லை. கடந்த காலங்களில் பல கொடும் தொற்று நோய்கள் மலையக மக்களை வீழ்த்தியபோது அதற்குக் காரணமாக இருந்தது சுகாதாரமற்ற வசிப்பிடமும், நோயாளரைத் தனிமைப்படுத்த முடியதாதுமாக இருந்தது. இன்றும் தொடரும் பல சமூக, அரசியல், பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் குறித்துப் பேசுவதற்கு மலையகத் தலைவர்கள் தயாராக இல்லை. வாக்கு அரசியலும், இனவாத அரசியலுமே அம்மக்களுக்கான சுலூரிமைகளும் கிடைப்பதற்கான பெருந்தடையாக இருக்கிறது. நடேச அய்யர் போன்ற அரிதான தலைவர்கள் அவர்கள் நடுவில் தோன்றி எழுதியும், சில நடவடிக்கைகளின் வழியாகவும் அரசின் கவனத்திற்கு கொண்டு செல்பவர்களாக இருந்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் சொல்வதற்கு, அல்லது பேசுவதற்கு முத்தையா முருள்தொனிடமும், அவரது தன்வரலாற்று திரைப்படத்திலும் இடமிருக்கப் போவதில்லை.

அதுபோல இங்கு சில புரட்சிகரப் புதியத் தலித் தலைமைகள் மலையகமக்களின் பெருந்துன்பத்துக்குக் காரணமே யாழ்ப்பாண வெள்ளாளர்கள் என்பதுபோல ஊடகங்களிடம் பேசுவதும் சமூக ஊடகங்களில் பதிவிடுவதுமான உள்நோக்கம் வெளிப்படையானதே. அன்றைக்குச் சிங்களத் தலைமைகளுடன் தமது சொந்த நலன்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்ட தமிழ், இசலாமிய, மலையகத் தலைமைகள் பலர் இருந்தனர். அவற்றில் யாழ் தலைமைகளும் இருக்கவே செய்தன. ஆனால் அன்றைக்கு இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரச மலையகத் தமிழருக்கு பிரசா உரிமை பற்றிய விடயத்தில் சிங்களத் தலைமைக்கு ஆதரவாக நடந்து

கொண்டதன் விளைவாகவே அந்த முடிவைக் கண்டித்ததுடன், அக்கட்சியிலிருந்து வெளியேறி தனிக்கட்சியை நிறுவி வினார் செல்வநாயகம் அவர்கள். “இன்றைக்கு மலையகத் தமிழருக்கு என்றால் நாளைக்கு யாழ்ப்பாணத் தமிழருக்கு” என்று நாடற்றவர் சிக்கல் தொடாபாகத் தமது கடும் வாதத்தை தொலைநோக்குடன் முன்வைத்துக் கண்டிப்பவராக இருந்தார் ஈழத்தந்தை செல்வநாயகம்.

இப்படி யெல்லாம் வரலாறு பதிவாகியிருக்கிற நிலையில், முத்தையா முரளீரானை ஆதரிப்பதாகக் சொல்லி கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கான மொத்தப் பிரதிநிதியாகச் சிங்கள இனவாதத்தை, அவர்களது தமிழினப் படுகொலையை, தமிழ்ப்பெண்கள் மீதான பாலியல் வல்லுறவுப் போரை நீதிப்படுத்துவதில் போய் முடிக்கும் நவீனப்புரட்சியாளர்கள் இனவாதிகளைவிடவும் ஆபத்தானவர்களாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இனவழிப்புக்கு முன்னரும், பின்னருமாகத் தமிழ்மக்களின் உரிமை, அவர்கள் பட்ட இன்னல்கள் பற்றி வாய்திறக்காத முரளீரான், அப்படியே மவனித்திருந்திருந்தால் இன்று அது குறித்துப் பேசுவதற்கில்லதான். தனது சொந்த மக்களுக்கு எதிராக அவர் இனவாதிகளுடன் சேர்ந்து காட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்ததுதான் தமிழ்மக்களின் பிற்தொரு சகிக்க இயலாத கொடுந்துயரமாக இருந்தது. இருக்கிறது. அதன் உச்சமாக பிரித்தானியப் பிரதமர் வருகையின் போது அவர் தெரிவித்த கருத்துக்கள் இருந்தன.

இனவழிப்பின் பிறகாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகை தந்த அன்றைய பிரித்தானியப் பிரதமர் டேவிட் காமருன் அவர்களைச் சந்திக்கப் போரில் காணாமலடிக்கப்பட்டவர்களின் பெற்றோர் பெரிதும் முயன்றனர், காமருன் அவர்கள் பொதுமக்களைச் சந்திக்கவிடாமல் அன்றைக்கு(2013) யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்களப்படையணிகள் பல தடைகளை விதித்திருந்தது. அதையும் மீறி அவர்கள் பிரித்தானியப் பிரதமரைச் சந்தித்து தமது முறையிடுகளைக் கண்ணரும், கதறலுமாகப் பதிவு செய்தனர். பிரதமருக்குச் சற்று தொலைவிலேயே பல பொதுமக்கள் அரசப்படைகளின் தாக்குதலுக்கும், மிரட்டவுக்கும் ஆளானார்கள். ஆனால் இந்த சந்திப்புக் குறித்து முரளீரான் பேசியது மொத்தத் தமிழரையுமே இழிவுப்படுத்துவாக இருந்தது. “பிரித்தானியப் பிரதமரைச் சந்தித்தவர்கள் யாதொருவருமே சந்திக்க வைக்கப்பட்டவர்கள், அவர்களது விருப்பத்திற்கு மாறாக அவர்கள் கட்டயாப்படுத்தப்பட்டவர்களாக இருக்கலாம்” என்றார் முரளீரான்.

இனவழிப்புத் துயரத்திலும் தமது உயிர் உடைமை, உறவுகளைப் பறிகொடுத்தத் தமிழர்களுக்கு அதுநாள் வரையாதொருவரையும் சந்திக்கத் தடை நீடித்திருந்த நிலையில், காலத்தில் அந்தியர் ஒருவரைச் சந்திக்கக்

கிடைத்த வாய்ப்பாக காமரான் வருகை இருந்தது. ஆனால் அவர்களுக்கு முறையீடு செய்து கொள்ள எந்த ஒரு சிக்கலுமிருக்கவில்லை என்பது போல முரளீதரன் பேசுவது கொடுந்து யை ரா ஆபாசப்படுத்துவது. கொச்சைப்படுத்துவதுவன்றி வேற்றில்லை. முரளீதரன் பலப் பல நேரங்களில் இவ்வாறான கருத்துக்களை சொல்லிவந்திருந்தாலும் அவர் தனது சொந்த நலனுக்காகப் போரில் படுகாயமடைந்த மக்களின் புண்பட்ட மனங்களில் மிளகாய்ப் பொடியைத் தூவிக்கொண்டிருந்தார்.

பிரித்தானியப் பிரதமர் வருகை குறித்து முரளீதரன் பேசியிருப்பாரேயானால் அதை வரவேற்கலாம். போருக்கு முந்தைய ஆண்டுகளில் புலிகளின் வங்கிக் கணக்குகளை முடச்சியதுடன், புலிகள் அமைப்புக்குத் தடை விதி தத்து பிரிட்டன். மேலும் பெருமெடுப்பிலானப் போர்க்கருவிகளை இலங்கை அரசிற்கு பல தவணைகளாக வழங்கித் தமிழர்களை யுத்தத்தில் அழிக்க சிங்கள இனவாதத்திற்குத் துணை நின்றது. இது பற்றியெல்லாம் பேசுவதற்கான சொற்கள் முரளீதரனிடம் இருக்கவில்லை. இருக்காது. அதிகாரவர்க்கத்தின், இனவாத அரசுகளிடம் மண்டியிடும் சொற்கள் மட்டுமே அவரிடம் எஞ்சியிருக்கின்றன. இருக்கும்.

வெறும் சொற்களுடன் மட்டும் முரளீதரன் நின்றுவிடவில்லை. இனப்படுகொலையாளன் ராசபக்ச குடும்பத்துடன் நெருக்கமான உறவும், நட்பும் பாராட்டுபவராக இருந்துவருகிறார். தற்போது நடைப்பெற்று முடிந்த பாரானுமன்றத் தேர்தலில், கொழும்பில் போட்டியிட்டத் தமிழர் முற்போக்குக் கூட்டணியைச் சேர்ந்த மனோகணைசனுக்கு எதிராக இனவெறிப்போக்காளன் விமல் வீரவன்சவுக்கு ஆதரவாகத் தேர்தல் பிரசாரம் செய்ததுடன், மனோகணைசனுக்கு வாக்களிக்க வேண்டாம் என்று தமிழர்களிடமே முரளீதரன் தேர்தல் பிரசாரம் செய்ததார் என்று மனோகணைசன் பதிவிடுகிறார்.

தமிழ்-சிங்கள உறவைப்பேணி அவர்களின் பொது வேட்பாளராக முயன்ற மனோகணைசனுக்கு எதிராக இனவெறிப் போக்காளனுக்கு ஆதரவாகச் செயற்பட்ட, செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் முரளீதரன் வெறும் துடுப்பாட்டக்காரர் என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் அரசியல் அப்பாவிகளாகத்தான் இருக்க முடியும்.

தனது சகோதரரை மலையகத்தின் நுவெரலியாத் தொகுதியில் போட்டியிடச் செய்து தமிழர் வாக்குகளை மிகக் கவனமாகப் பிரித்தெடுக்கும் பணியைச் செய்து கொண்டுள்ளார் முரளீதரன். அவரது அரசியல் தொடர்ந்து தமிழர்களை மீண்டும், மீண்டும் சிங்களவருடன் இணக்கமாகச் செல்வதாக அல்லாமல் பணிந்து செல்லவேண்டும் என்பதாகவே இருக்கிறது. இருக்கும்.

இனவாதத் தீயின் நடுவில் வளர்ந்தாலும் தன்னை அந்த எரி சூட்டிலிருந்து கவனமாகக் காப்பாற்றிக் கொள்ளபவராகவே முரளீதன் இருந்துவருகிறார். அதனால்தாம் அவர் தன்னை இனவாதிகளுடனே அடையாளப்படுத்திக் கொண்டு வருகிறார். இனவழிப்புப் போர் நின்ற போது “இப்போதுதான்

மகிழ்சியாக இருக்கிறது!” என்று அவர் சொன்னதைப் புரிந்து கொள்ள பெரிதாக அறிவு ஏதும் தேவைப்படாப் போவதில்லை. தமிழன் என்ற அடையாளம் அவருக்கு பெரும் இழிவொன்றை சுமப்பது போலவே இருந்து கொண்டுள்ளது. தமிழர்களது அடிப்படை வாழுவுக்கான போராட்டம் அவரது பிழைப்புக்கும், வாழுவுக்கும் பெரும் தடையாக இருப்பதாகவே கருதுகிறார். தமிழர்களை அழித்தொழித்த போர் முடிவடைந்ததில் அவர் மகிழுத்தான் செய்வார். அந்த மகிழ்ச்சிராஜபக்சவின் மகிழ்ச்சிதான். அதன் பகுதி அவரது நன்பர் முரளீதரனின் மகிழ்ச்சியாகவும் இருப்பது தமிழர் அவலம்.

திரைப்படத்துறை, துடுப்பாட்டம் போன்ற இடங்களில் உச்சநட்சத்திரத் தகுதிபெற்றவர்கள் ஒடுக்கும் மக்களுக்கு ஆதரவாக இருப்பது எப்போதும் நடந்துவிடுவதில்லை. அவர்கள் பொதுவாக வெளிப்படையாகவும், மறைமுகமாகவும் ஆளும், அதிகாரவர் க்கத்துடன் இணந்து செல்பவர்களாகவே இருப்பார்கள். இருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் பல துடுப்பாட்டக்காரர்கள் ஆளும் கட்சிகளுக்கு ஆதரவு தெரிவிப்பதும் அவர்களுக்காகத் தேர்தல் பிரசாரங்களில் ஈடுபடுவதையும் புரந்து கொள்ள முடியும். தமது வாழ்வையும், பிழைப்பையும் தக்க வைத்துக் கொள்ள அவர்கள் அதிகாரவர் க்கத்துடன் தொடர்ந்து அடையாளப்படுத்தி கொள்ள வேண்டியவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். இருப்பார்கள்.

பாகிஸ்தானில் முன்னயத் துடுப்பாட்டக்காரர் இம்ரான்கான் பிரதமராக வருவதற்குத் துடுப்பாட்டப் புகழும், மத அரசியலும் தேவைப்படவே செய்தது. ஆனால் ஒருபோதும் அவர் சொந்த மக்களை இழிவூடுத்தி, பிளவுபடுத்தி அவர் அந்தப் பதவிக்கு வந்திருக்கவில்லை. முரளீதரன் தான் நினைத்திருக்கும் பொருளாதார, அரசியல், சமூக தகுதி ஒன்றின் இடத்திற்கு நகர்வதற்கும் அதனைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கும் அவர் தமிழர்மீது சுமத்தும் இழிவுகள் மட்டுமே காரணமாக இருக்க முடியும். வெறும் துடுப்பாட்டப் புகழ் அதனைத் தந்துவிடாது. அதனால்தான் அவர் இனவாத அரசியலுடன் தன்னை இனங்கான விரும்புகிறார். தமிழர் விடுதலை இயக்கத்தில் ஒரு கருணா போலத் துடுப்பாட்டத்தில் அவர் பிற்கொடு கருணா. கருணாக்கள், முரளீதரன்கள் எப்போதும் மக்களுடன் இருப்பதில்லை. ஒடுக்கப்படுவதே மாறாக அவர்கள் ஒடுக்குபவருடன் இருப்பதே அவர்களுக்கான வரலாற்று வழிப்பட்ட வாழ்வாக இருக்கிறது.

தமிழ் மன்னில் எட்டப்பர்களும், ஈழ மன்னில் காகவண்ணியன் களும் மீண்டும், மீண்டும் பிறப்பெடுப்பது தமிழர்களின் ஓர் கால இழிவுதான். ஒர் காலத்துயரம்தான். முரளீதரன் அந்த வரலாற்றுப்பட்டியலில் தன்னை இணைத்து வெகுநாட்களாகிற்று.

நினைவேந்தல்

● எஸ்.வி.ராஜதுரை

‘க்ரியா’ ராம் :

கோவிட் 19 சாய்த்துவிட்ட ஆலமரம்

துமிழ் இலக்கிய உலகில் ஆழ வேறாறியிருந்த ஓர் ஆலமரம், கோவிட் -19 குறாவளியால் சாய்க்கப்பட்டுவிட்டது. பதிப்புத் துறையிலோ, அறிவார்ந்த விவாதங்களிலோ, மொழியாக்கப் பணிகளிலோ சிறிதும் சமரசம் செய்துகொள்ளாமல் தனியொரு மனினாக நவீனத் தமிழ் அறிவுலகத்திற்கு மக்ததான் பங்களிப்புகளைச் செய்த ‘க்ரியா’ ராமகிருஷ்ணன் இனி நம்மோடு இல்லை.

அனாராதான்டு காலம் என் குடும்பநண்பராய், ஆசானாய், என்னையும் ஓர் எழுத்தாளனாய், மொழிபெயர்ப்பாளனாய் வார்த்தெடுத்த ‘க்ரியா ராம்’ இலக்கியம், இசை, ஒலியும் எனப் பல்துறைகளில் கொண்டிருந்த ஆழ்ந்த அறிவும், ரசனையும் நம்மை மலைக்க வைப்பவை. இன்னும் பல பத்தாண்டுகளுக்குப் பேசப்படும் ‘கச்ததபற’ ஏட்டை வெளியிட்டு வந்தவர்களில் ஒருவரான அவர் அற்புதமான சிறுக்கைகளை எழுதியுள்ளார். 41 ஆண்டுகளை நிறைவு செய்யும் அவரது ‘க்ரியா’ பதிப்பகம் நான் எழுதிய நான்கு நூல்களை வெளியிட்டு என்னைப் பெருமைப்படுத்தியது. ஒவ்வொர் ஆண்டும் மூன்று நூல்களுக்கு மேல் வெளியிட மாட்டார். இமையம், நமுத்துசாமி, ஜி. நாகராஜன், அசோகமித்திரன், பூமணி, சுந்தர ராமசாமி, மெனி, சாகந்தசாமி, ஞானக்குத்தன், சி.மணி, திலீப்குமார், தங்க. ஜெயராமன், ந. கோவிந்தராஜன், மு.நித்தியானந்தன் போன்ற மகத்தான ஆளுமைகளின் ஆக்கங்கள் ‘க்ரியா’ முத்திரையுடன் வெளிவந்துள்ளன.

ஸமூகவினார்த்தமிழகத்தில் முதல் முறையாக அறிமுகம் செய்தவர் அவர்தான். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, உலகெங்கும் பேசப்படும், சிந்து நாகரிகம் பற்றியும் தமிழ்-பிராமி எழுத்துகளின் வளர்ச்சி பற்றியும் காலங்குசென்ற அறிஞர் ஜராவுதம் மகாதேவன் எழுதிய ஆங்கில நூலை வெளியிட்டவர்.

வெ.ழீராம், துட்சினாழுர்த்தி, ஜி.கிருஷ்ணழுர்த்தி, மதன கல்யாணி, சிவராமன் முதலிய மொழிபெயர்ப்பாளர்களைப் போற்றி வளர்த்தவர். எத்தனையோ இளம் எழுத்தாளர்களுக்கும் பத்திரிகையாளர்களுக்கும் ஊக்கமும் ஆக்கமும் தந்தவர். கூத்துக் கலையைப் புதுப்பிப்பதில், நவீன நாடகங்கள் மேடையேற்றப்படுவதில் ந. முத்துசாமியுடன் கரம் கோர்த்தவர். ரோஜா

முத்தையா நாலகத்தின் உருவாக்கத்தில் அவரது பங்களிப்பு முக்கியமானது. சாதி, மதம், சாத்திரங்கள் அனைத்தையும் வெறுத்தொதுக்கியவர்.

காம்யு, காஃப்கா.இயனெஸ்கோ, அந்துவான் து எக்ஸபரி, மூக் ப்ரெவெர், கமால் தவுத், ரே ப்ராட்பரி, யானிஸ் வருப்பாகிஸ் முதலிய ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்கள், பண்டை சீனத் தத்துவ ஞானி லாவோ ட்ஸா போன்றோரை அற்புதமான மொழி யாக்கங்கள் வழி தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர். எல்லாவற்றுக்கும் சிகரம் வைத்தாற் போல், அரசாங்கமோ, பல்கலைக் கழகங்களோ செய்யத் துணியாத, இதுவரை நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஒரே ‘தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கில’ அகராதியின் மூன்று பதிப்புகளை நமக்கு வழங்கிச் சென்றவர். அகராதியின் உருவாக்கத்தில் பல அறிஞர்களின் பங்களிப்புகளை இணைத்தவர். ஒரு சொல்லுக்கான விளக்கம் தனக்குச் சரியாகப் படவில்லை என்றால் அதை அறிந்துகொள்ள இரண்டு, மூன்று மாதங்களைச் செலவிடும் அர்ப்பணிப்பு அவருடையது. அந்த அகராதியின் மூன்றாவது, விரிவுபடுத்தப்பட்ட பதிப்பை கொரோனா பரவல் விதித்திருந்த தடைகளை உடைத்து, மருத்துவ மனையில் மரணத்தோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும்போது வெளியிட்டு நம்மிடமிருந்து விடைபெற்றவர்.

தான் வெளியிட்ட புத்தகங்களில் சில நன்கு விற்பனையாகாமல் இருப்பது அவருக்கு அவ்வப்போது சற்று மனத் தொய்வைத் தரும். அப்போதும் அவர் தனக்கே உரிய நகைச்சவை உணர்வைக் கைவிடமாட்டார். சில மாதங்களுக்கு முன் என் நண்பர் ஒருவருக்காக காஃப்காவின் ‘விசாரணை’ நூலின் பிரதியொன்றை அனுப்புமாறு கேட்டேன். “எனக்கு சமாதி கட்டும் அளவுக்கு உள்ளன விற்பனையாகாத பிரதிகள்” என்றும் “இழப்பு எனக்கல்ல, தமிழ் வாசகர்களுக்குத்தான் என்றும் கூறினார்.

தனக்குப் பின் ‘க்ரியா’வையும் அதில் பணியாற்றிக் கொண்டிருப்பவர்களையும் எப்படிப் பேணிப் பாதுகாப்பது என்ற கவலையில் மூழ்கியிருந்தார். அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யும் முன் நச்சக்கிருமி அவரை விழுங்கிவிட்டது.

நினைவுஞ்சலி

● பொன். தண்சேகரன்
pondhanasekaran@yahoo.com

அகராதி நம் கையில், அவர் நம்மோடு இல்லை

க்ரியா எஸ்.ராமகிருஷ்ணன்
18.6.1944 - 17.11.2020

ராம் என்று அவரது நெருங்கிய நண்பர்களால் அழைக்கப்படும் எழுத்தாளர் க்ரியா எஸ். ராமகிருஷ்ணன் வாயோலா கல்லூரியில் படித்து முடித்ததும் தொடக்க காலத்தில் விளம்பரத்துறையில் சிறிது காலம் பணியாற்றினார். அவருக்கு இருந்த இலக்கிய ஆர்வம் அவரை இலக்கியத்தின் பக்கம் திருப்பியது. ம.ராஜாராம், சா.கந்தசாமி, நா.கிருஷ்ணமூர்த்தி, ராமகிருஷ்ணன் ஆகிய முப்பது வயதுக்குட்பட்ட இளைஞர்கள் 1966ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கிய இலக்கிய அமைப்பு இலக்கியச் சங்கம். சென்னை அண்ணூ சாலையில் உள்ள மத்திய நூலகக் கட்டட அறையில் ஒவ்வொரு மாதமும் இரண்டாவது சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மாலையில் கூட்டம் நடத்துவார்கள். கூட்ட அரங்குக்கு அப்போது கட்டணம் இரண்டு ரூபாய்தான். 1966ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 7ஆம் தேதி நடந்த முதல் கூட்டத்தில் கநா.கு.கட்டுரை வாசித்தார். அதைத் தொடர்ந்து கூட்டத்துக்கு வந்திருந்தவர்களின் கேள்விகளுக்கு எழுத்தாளர்கள் பதில் அளிப்பார்கள். இலக்கியச் சங்கக்கூட்டத்துக்கு வந்த ஜாவதம் என்று அழைக்கப்படும் எஸ். சுவாமிநாதன் இந்த இளைஞர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார். இந்த இலக்கியச் சங்கக் கூட்டம் 1969ஆம் ஆண்டு மார்ச் வரை தொடர்ந்து நடந்தது.

இந்தச் செயல்பாட்டின் நீட்சியாக இந்த நான்கு பேரும் எழுதிய, எந்தப் பத்திரிகையிலும் வெளிவராத 12 சிறுகதைகள் 'கோணல்கள்' என்ற தலைப்பில் இலக்கியச் சங்க வெளியீடாக 1968ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் வெளிவந்தது. அந்தப் புத்தகத்தின் அட்டையில் ஓவியர் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் நவீன ஓவியம் இடம் பெற்றது. தமிழ் புத்தக அட்டையில் நவீன ஓவியம் முதல் முதலாக இடம் பெற்றது அந்தப் புத்தகத்தில்தான்.

"தமிழ் பத்திரிகைகளில் தரம் அல்லது தரமின்மை என்கிற பாதிப்புக்கு உள்ளாகாமல் எழுதப்பட்ட கதைகள் இவை. பத்திரிகைகளின் பந்த நிர்ப்பந்தங்களை மீறியும், இலக்கிய பூர்வமாகவும் சிந்திக்கிற நான்கு பேர் தாங்களாகவே வெளியிட்டிருக்கிற சிறுகதைத் தொகுப்பு இது. இக்கதைகளைப் பிரசுரிக்கிற தீராணி உள்ள தமிழ் பத்திரிகை எதுவும் இன்றையச் சூழ்நிலையில் இருப்பதாகப்படவில்லை. தப்பித் தவறி ஒன்றிரண்டு

பிரசுரிக்கப்படுகிற வாய்ப்பு உண்டு என்று யாரேனும் சொல்லீர்களோனால், அது பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் சமயங்களில் அவர்கள் அகராதி பபடி நிதானம் இழக்கக்கூடும் என்பதைத்தான் நிருபிக்குமே அன்றி அவர்களின் இலக்கியப் பிரக்கஞாயை நிருபிக்காது" என்று ஜாவதம் ஆர்.சுவாமிநாதன் அத்தொகுப்பின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டார். இப்படித்தான் ராமகிருஷ்ணனின் எழுத்துப் பயணம் தொடங்கியது.

இதன் தொடர்ச்சியாக திருவல்லிக்கேணி தோப்பு வெங்கடாசல முதலி தெருவில் மாடியில் குடியிருந்த ஞானக்கூத்தனின் அறை இலக்கிய சந்திப்புக்கான திடமாக மாறியது. இதன் அடுத்த கட்டம்தான், அவர்களது இலக்கிய சந்திப்பு. அதன் தொடர்ச்சியாக கசடதபற என்கிற இலக்கிய மாத இதழ். "இலக்கியப் படைப்புகளின் மூலமாக இந்த எடு என்னெண்ண சாதிக்கப்போகிறது என்ற பட்டியல் எதும் தருகிற உத்தேசம் இல்லை. இன்றைய படைப்புகளிலும், அவற்றைத் தாங்கி வருகிற பத்திரிகைகளிலும் தீவிர அதிருப்தியும் அதனால் கோபமும் உடைய பல இளம் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், ஓவியர்கள், திறனாய்வாளர்களின் பொது மேடைதான் கசடதபற ஊதிப்போன சுய கெளரவங்களாலும் பிதுங்கிய பார்வைகளாலும் இவர்கள் பாதிக்கப்படாதவர்கள். அரசியல், சமயம், மரபு சம்பந்தப்பட்ட ஒழுக்கங்களுக்கு வாரம் தவறாமல் தோப்புக்கரணம் போடுபவர்கள் யாரும் இவர்களில் இல்லை. இலக்கியத்தை அதுவாகவே பார்க்கத் தனித்தனியே தங்களுக்குப் பயிற்சி நிரம்பப் பெற்று பிறகு சேர்ந்து கொண்டவர்கள் இவர்கள். உலகின் இதர பகுதியின் இலக்கியத்தில் நிகழ்வனவற்றைக் கூர்ந்து கவனிப்பதிலும் தமிழ் சிந்தனையில் புதிய கிளர்ச்சிகளை இனம் கண்டு கொள்வதிலும் இவர்கள் தேர்ந்தவர்கள். பலகாலம், பலராலும் சொல்லப்படுகிறது என்று ஒன்றை ஏற்க மறுப்பதோடு எதையும் விமரிசன ரீதியாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்துபவர்கள் இவர்கள். எழுத்துக் கலையைப் போலவே, சுக கலைகளான ஓவியம், நாடகம் இவற்றிலும் நிகரான ஈடுபாடு உள்ளவர்கள் இவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் சேர்ந்து கசடதபறவை உருவாக்கி இருக்கிறார்கள்... "என்ற அறிமுகத்துடன் 1970ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில் 'கசடதபற', ஒரு வல்லின மாத

என்ற அறிமுகத்துடன் வெளியானது, ஞானக்கூத்தனும் சா.கந்தசாமியும் இந்தப் பத்திரிகையின் வெளியுலக முகங்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். பத்திரிகையின் ஆசிரியர் நா.கிருஷ்ணஸுரத்தியும் ராமகிருஷ்ணனும் இந்தப் பத்திரிகை உருவாக்கத்தில் பின்னால் இருந்து உழைத்தார்கள். அந்தப் பத்திரிகைகளில் வெளியான கதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், விவாதங்கள், மொழிபெயர்ப்புகள், நவீன ஓவியங்கள் இன்றைக்கும் பலரால் நினைவு கொள்ளப்படுகின்றன. கச்தபற இதழில் ராமகிருஷ்ணனின் ‘மழைக்காகக் காத்திருந்தவன்’ என்ற சிறுகதையும் சில முக்கிய மொழிபெயர்ப்புகளும் வெளியாகியுள்ளன.

அந்தக் காலத்தில் பழக்கத்தில் இருந்த ஒரு ரூபாய் நோட்டு அளவில் நவீன ஓவியங்களுடன் புள்ளி என்ற கவிதைத் தொகுப்பு 1973 ஜூலை வெளியானது. ஞானக்கூத்துறையின் திருமணத்தையொட்டி அவரது முதல் கவிதைத் தொகுப்பான அன்று வேறு கிழமை நவீன ஓவியங்களுடன் அழகிய அச்சு அமைப்பில் வெளியாகியது. இந்த அழகிய தொகுப்பைக் கொண்டு வருவதில் முக்கியப் பங்கு வகித்தவர் ராமகிருஷ்ணன்.

அதன் பிறகு, 1974ஆம் ஆண்டு க்ரியா பதிப்பகத்தை ஜெயலட்சுமியின் உதவியுடன் தொடங்கினார். அதன் முதல் புத்தகம் ந.முத்துசாமியின் மூன்று நாடகங்கள் அடங்கிய நாற்காலிகாரர். அந்தப் புத்தக அட்டைப்பத்தில் ஓவியர் ஆதிமூலத்தின் ஓவியம். இதைத் தொடர்ந்து சா.கந்தசாமியின் தக்கையின் மீது நான்கு கணகள் என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு.

எஸ்.வி. ராஜதுரை, ந.முத்துசாமி, சி.மணி, மெளனி, சிட்டி, சிவபாதசுந்தரம், ந.பிச்சமுருத்தி, அசோகமித்திரன், சுந்தரராமசாமி, சார்வாகன், சம்பத், ஜி.நாகராஜன், பூமணி, ராஜேந்திரசோழன், அம்பை, திலீப் குமார், இமையம் போன்ற பல்வேறு எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை வெளியிட்டிருக்கிறார். பேராசிரியர்கள் இ.அண்ணாமலை, தாமோதரன், தங்க. ஜெயராமன் ஆகியோரின் புத்தகங்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

1984இல் எம்.ஏ. நூ-ஃமான், அ.யேசுராசா ஆகியோர் தொகுத்த பதினேராரு எழுத்துக் கவிஞர்கள் என்ற கவிதைத் தொகுப்பு நூலை வெளியிட்டார். இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களான மு.தலையசிங்கம், யேசுராசா, மு. நிதியானந்தன், வஜீ.ச.ஜெயபாலன் உள்ளிட்டோரின் புத்தகங்களையும் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

25 வயதில் இமையம் எழுதிய முதல் நாவலான ‘கோவேறு கழுதைகள்’ நாவல் வெளியாகி 25 ஆண்டுகள் ஆவதை யொட்டி, அந்த நாவலுக்கு அழகிய ஓவியங்களுடன்கூடிய சிறப்புப் பதிப்பை ராமகிருஷ்ணன் வெளியிட்டார். இது எந்த எழுத்தாளருக்கும் கிடைக்காத சிறப்பு ‘டாக்டர் இல்லை இடத்தில்’ என்ற புத்தகமும், ஹார்வர்டு பல்கலைக்கழகத்துடன் சேர்ந்து வெளியிட்ட ஜாவதம் மகாதேவனின Early Tamil Epigraphy என்ற புத்தகமும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இதேபோல தமிழ் அகராதிகளின் வரலாற்றைச் சொல்லும் கிரகரி ஜேம்ஸ் எழுதிய Colporul: A History of Tamil Dictionaries என்ற புத்தகம் முக்கிய வரலாற்று ஆவணம். இதேபோல, The Message Bearers, Tamil revivalism in the 1930s, Tiruvengadu Bronzes, Chola Bronzes போன்ற ஆங்கிலப் புத்தகங்களும் முக்கியமானவை

எஸ்விஆர் எழுதிய அந்தியமாதல், எக்சிஸ்டென்சியலிசம்

ஆகிய நூல்களையும் யானிஸ் வருங்பாகிஸ் எழுதி, எஸ்விஆரின் மொழிபெயர்ப்பில் அண்மையில் வெளியான ‘பொருளாதாரம் பற்றி என் மகஞக்கு அளித்த விளக்கம் - முதலாளியத்தின் சூருக்கமான வரலாறு’ என்ற புத்தகமும் குறிப்பிடத்தக்கது. பிரெஞ்சு மொழிபெயிலிருந்து நேரடியாக தமிழில் வெ.ஸ்ரீராம் மொழிபெயர்த்த அந்தியன், அந்தவன் து செந்த எக்ஸ்பிரி எழுதிய குட்டி இளவரசன், சி.மணி மொழிபெயர்ப்பில் லாவோ ட்சு எழுதிய தாவோ தேஜி சு. இப்படி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல மொழிபெயர்ப்புகளைச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

வெளியிட இருக்கும் புத்தகத்தின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை சம்பந்தப்பட்ட எழுத்தாளர்களுடன் இணைந்து செப்பனிடுவதிலிருந்து நவீன ஓவியங்களின் துணையுடன் புத்தகங்களை அட்டைகளை நவீன ஓவியத்துடன் அழகிய அச்சு அமைப்புடன் வெளியிடுவது, புத்தகத் தலைப்பு எந்த எழுத்துருவில் இருக்க வேண்டும் என்பது வரை அவரது கவனமும் அக்கறையும் அபரிமிதமானது. அதனால்தான் அவரது பதிப்பக வெளியீடுகள் பதிப்பு அழகியலுடன் திகழ்கின்றன.

நவீன இசை, கிளாசிக் திரைப்படங்கள், நல்ல புத்தகங்கள் மீது அவருக்கு தீரா ஆர்வம். அதைப்போலவே நவீன ஓவியங்கள் மீதும். சென்னை ராயப்பேட்டையில் இயங்கிய அதன் விற்பனையக்கு தொடக்கக் காலத்தில் நவீன ஓவியங்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும். அவருக்கு நவீன ஓவியங்கள் மீது தீராத ஆர்வத்தின் வெளிப்பாடு இது. ஆதிமூலம், ஆர்.பி.பாஸ்கரன் உள்ளிட்ட பல ஓவியர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. டிராஸ்கி மருதுவின் முதல் ஓவியக் கண்காட்சி க்ரியாவில்தான் நடைபெற்றது. சிறு பத்திரிகைகளும் பிரதிப்பகங்களின் நல்ல புத்தகங்களும் அங்கு விற்பனைக்கு இருக்கும். புத்தகங்களின் முக்கியத்துவத்தைக் கடைக்கு வரும் வாசகர்களிடம் விளக்குவார். இது புத்தகக் கண்காட்சிகளிலும் தொடர்ந்தது.

1979ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 7ஆம் தேதியிலிருந்து 9ஆம் தேதி வரை பொள்ளாச்சியில் உள்ள நாச்சிமுத்துக் கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரியுடன் சேர்ந்து க்ரியா, நவீன ஓவியக் கண்காட்சியை நடத்தியது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வு. அதைமொட்டி மாணவர்களுக்கு நவீன ஓவியங்கள், ஓவியர்கள் குறித்த திரைப்படங்கள் திரையிடப்பட்டன. ஓவியங்கள் தொடர்பான புத்தகங்களும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டன. நவீன ஓவியம் என்றால் என்ன, எப்படிப் பரிந்து கொள்வது என்பது குறித்து விளக்கக் கையேடு ஒன்றும் வெளியிடப்பட்டது. கலை விமர்சகரும் தாம்பரம் கிறிஸ்தவக் கல்லூரிப் பேராசிரியருமான ஜோசப் ஜேம்ஸிடம் சில கேள்விகளைக் கேட்டு அதற்கு விளக்கமும் பெற்று ஆங்கிலத்தில் பெறப்பட்ட அந்த விளக்கக்களைத் தமிழாக்கித் தந்தவர் ராமகிருஷ்ணன். ஆனால் அந்த வெளியீடிடல் அவரது பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை. அந்தக் கண்காட்சியை நடத்துவதற்கு ராமகிருஷ்ணனும் தீவீப் குமாரும் சென்னையிலிருந்து ஓவியங்களை ஓவியர்களிடம் பெற்று அந்தக் கண்காட்சிக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். அந்தக் கல்லூரி இரண்டு நவீன ஓவியங்களை விலைக்கு வாங்கி கல்லூரியில் வைத்துக் கொண்டது.

புத்தாண்டுகளில் தமிழ் புத்தக வெளியீடு என்ற தலைப்பில் நேஷனல் புக் டிரஸ்ட் சார்பில் சென்னையில் 1977ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில்

சிறு பதிப்பாளர்களின் பிரச்சினைகள் குறித்த கட்டுரையை வாசித்தார். அக்கூட்டத்தில் கடும் எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. ஆனாலும், அந்தக் கட்டுரையில் ராமகிருஷ்ணன் கூறிய பல விஷயங்கள், எழுப்பிய கேள்விகள் இன்றைக்கும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக இருக்கின்றன. அந்தக் கட்டுரையையும் கருத்தரங்கில் நடந்தது குறித்து ராமகிருஷ்ணனின் கட்டுரையும் அந்தக் காலத்தில் வைகை இதழ் வெளியிட்டது. ஆதவன் தொகுத்த கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள் அடங்கிய புத்தகத்திலும் ராமகிருஷ்ணன் கட்டுரை வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

தமிழ், ஆங்கிலம் உள்ளிட்ட 27 மொழிகளில் வெளியாகும் யினெஸ்கோ கூரியர் (மே, 1984) இதழில் தமிழின் வாழும் பண்பாடு என்ற சிறப்பிதழ் வெளிவருவதற்கு முக்கியக் காரணமாக இருந்தவர் ராமகிருஷ்ணன். அந்த இதழில் இரு கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். ராமகிருஷ்ணனின் மொழிபெயர்ப்புகள் கச்டப்பற, இனி இதழ்களில் வெளியாகியுள்ளன. எஸ். வி.ராஜதூரை ஆசிரியராக இருந்து நடத்திய ‘இனி’ இதழ் வெளிவருத்திலும் ராமகிருஷ்ணனின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. ஜம்பதுகளில் வெளியாகி மறுபதிப்புக் காணாமல் இருந்த திஜானகிராமனின் கொட்டுமேஸம், சிவப்பு ரிக்ஷா ஆசிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளை என்பதுகளில் சி.மோகன் அழகிய பதிப்பாக மீண்டும் வெளியிட முனைந்தபோது, அந்தப் புத்தகங்களுக்கு ஒவியர்களிடம் நவீன ஒவியங்களை வாங்கி சென்னையில் ஸ்கிரீன் பிரின்ட் செய்து அனுப்பி வைத்தவர் ராமகிருஷ்ணன்.

ஜி.நாகராஜனின் ‘நாளை மற்றுமொரு நாளே’ மொழிபெயர்ப்பில் ராமகிருஷ்ணனின் பங்கு முக்கியமானது. நமுத்துசாமியின் சிறுகதைகளை டேவிட் ஷால்மானுடன் சேர்ந்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். கடந்த மார்ச் மாதம் வாக்கில் திஜானகிராமனின் கதைகளை அவருடன் சேர்ந்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டுவந்தார். அந்தப் பணி முழுவதுமாக முடியாமல் போனது நமது துரத்திட்டம்.

ஜெர்மனியில் ஃபிராங்கப்பர்ட் நகரில் நடைபெற்ற சர்வதேசப் புத்தகக் கண்காட்சிக்கு அழைப்பின்பேரில் சென்று வந்திருக்கிறார். எப்போதும் தன்னை முன்னிருத்திக் கொள்வதை விரும்பாதவர். 47 ஆண்டுகள் பதிப்பாளராக இருந்தபோதிலும்கூட அவர் கரியா மூலம் தனது எழுத்துகளைப் புத்தகமாகக் கொண்டு வருவதில் விரிவுபடுத்தும் எண்ணாம் இருந்ததில்லை என்பதை அவர் சொல்லி இருக்கிறார். 47 ஆண்டுகளில் சுமார் 130க்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்களை மட்டும் அவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆனால் நல்ல புத்தகங்களைத் தேடிப் பிடித்து வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவருக்கு என்றும் குறைந்ததில்லை.

அவர் எளிமையானவர். மத சடங்குகளில் நம்பிக்கை இல்லாதவர். பணிகளில் நேரமும் அக்கறையும் அவருக்கு முக்கியம். பணிகளில் கறாராக இருப்பார். ஆனால், அவர்கள் நலனில் அவர் காட்டும் அக்கறையை மற்றவர்களிடம் அழுர்வமாகத்தான் பார்க்க முடியும். தன்னுடன் பழகியவர்களை அரவணைத்துச் செல்வார். தனது கருத்துகளில் உறுதியாக இருப்பார். நாம் கூறும் கருத்துகளில் உள்ள நியாயங்களை ஏற்றுக் கொள்வார். தனக்கு ஏற்படும் சந்தேகங்களைப் போக்க சம்பந்தப்பட்டவர்களிடம் கேட்கத் தயங்கமாட்டார்.

கூத்துப்பட்டறை, மொழி அறக்கட்டளைப் பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர். கோட்டையூரில் இருந்த ரோஜா முத்தையா வசம் இருந்த அழுர்வ புஞ்ச சேகரிப்புகளைக் கொண்டு சென்னையில் ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகம் தொடங்குவதில் அவரது பணி அளப்பரியது.

எழுத்தாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர், பதிப்பாளர் என்பதையெல்லாம் தாண்டி அவர் மனிதாபிமானி. ராமகிருஷ்ணனின் மனிதாபிமானம் குறித்தும் தன்னை அண்ணால் ஈர்த்தது குறித்தும் மறைந்த எழுத்தாளர் கோபி கிருஷ்ணன் பதிவு செய்துள்ளார். வெங்கட் சாமிநாதன் வீட்டின் பாத்ரமில் எலும்பு முறிவுக்கு ஆளான சூழ்நிலையில் அவர் அழைத்தது ராமகிருஷ்ணனை. அவர்தான் ஏற்பாடு செய்து வெங்கட் சாமிநாதனை மருத்துமனையில் சேர்த்து சிகிச்சைக்கு ஏற்பாடு செய்துள்ளார். இதுபோல, பலரது மருத்துவ சிகிச்சைக்கு உதவியுள்ளார்.

கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதியை பார்வைத் திறன்ற வர்களும் பயன்படுத்தும் வகையில் கூடுமே வைகையில் காக்னிஸென்ட் ஃபிவுண்டேஷன் உதவியுடன் பிரெய்ல் பதிப்பைத் தயாரித்து வழங்கினர். டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டியின் சூயசரிதை, செவித்திறன் குறையுடைய ஒருவரைப் பேச வைத்த உண்மை வாழ்க்கை அனுபவங்களைக் கொண்ட மௌன சுவர்களுக்கு அப்பால்.. ஆசிய புத்தகங்களை அந்தந்த அமைப்புகள் வெளியிடுவதற்கு உதவியிருக்கிறார்.

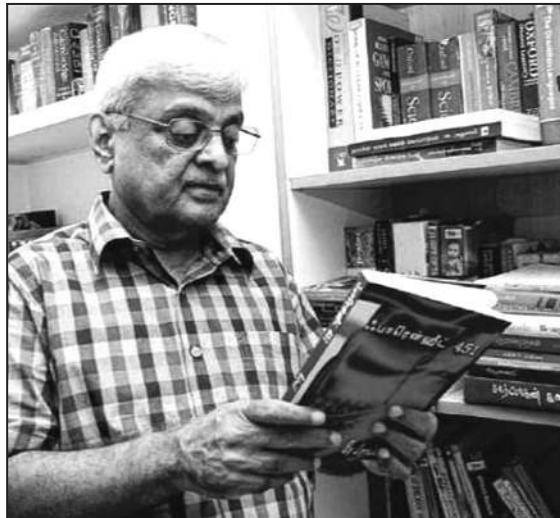
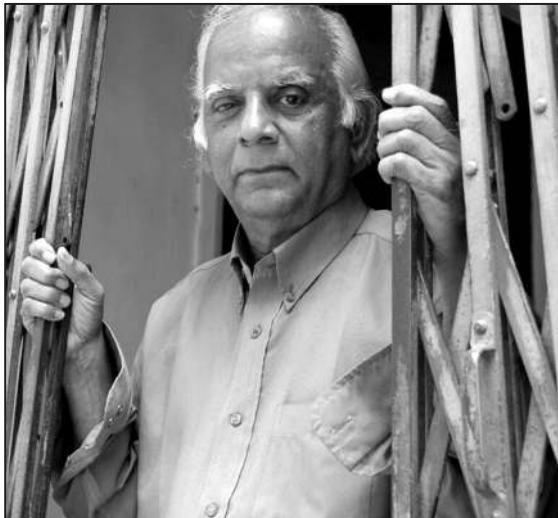
தற்காலத் தமிழ் அகராதியை அரசுப் பள்ளி மாணவர்கள் யென்படுத்திப்படுக உதவும் வகையில் நாளெடையாளர்கள் மூலம் அரசுப் பள்ளிகளில் உள்ள மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பிடுதல் ஆர்மிக்க அரசுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குக் கிரியாவின் தற்கால தமிழ் அகராதியை வழங்கினர். மாணவர்களுக்காக தற்கால தமிழ் அகராதியின் சுருக்கப் பதிப்பைக் கொண்டு வர வேண்டும் என்பது அவரது கடைசிக் கால விருப்பங்களில் ஒன்று. அவரது பதிப்புப் பணியில் இதுபோல முடிவு அடையாத பல பணிகள் இருக்கின்றன.

ராமகிருஷ்ணன் கிருஷ்ணன் பதிப்புப் பணி களில் தனிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த பணி தற்காலத் தமிழ் அகராதியை உருவாக்கும் பணி. அகராதிப் பணி என்பது ஊர்கடித் தேர் இழுக்கும் முயற்சி. பல்கலைக்கழகங்களும் அரசாங்க நிறுவனங்களும் செய்ய வேண்டிய மிகப் பெரிய பணியை, பல்வேறு தரப்பினரின் ஒத்துழைப்புடன் மையப்புள்ளியாக நின்று கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார் ராமகிருஷ்ணன். இதற்காக 1985விற்குந்து அவரது மரணம் வரை தனது வழங்காளில் கணிசமான கலைத்துச் செலவுகித்திருக்கிறார். தற்காலத் தமிழ் அகராதி, தமிழுக்கும் தமிழ்மருக்கும் ராமகிருஷ்ணன் வழங்கிய கொடை. தமிழ் அகராதி வரலாற்றில் ஒருவருடைய வாழ்நாளிலேயே ஒரு அகராதி மூன்று பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளது. கொரோனா காலத்தில் 75 வயதிலும் விடாமல் பணிகளை முடித்து தற்காலத் தமிழ் அகராதியின் விரிவாக்கித் திருத்தப்பட்ட மூன்றாவது பதிப்பைக் கொண்டு வந்துவிட்டார். அந்தப் புத்தகம் நமது கைகளில் தவழும் இந்த நேரத்தில் அந்த மகிழ்ச்சியைப் பகின்து கொள்ள ராமகிருஷ்ணன் இன்று நம்மோடு இல்லை.

கோடுகளின் நடவில்

• ஓவியர் டிராஸ்கி மருது

அன்பால் நிறைந்திருந்தவர்கள்

தெடா டர்ந்து கொரோனா பெருந்தொற்று உலகைப் புரட்டிப்போட்டுக்கொண்டே வருகிறது. அன்பிற்கினிய மனிதர்களையும் நமது வாழ்வின் அருகில் இருந்து வாழ்வை வளமையாக்கியவர்களையும் பறித்துச் செல்கிறது. தொடர்ந்து கிடைக்கும் செய்திகள் மனதை உலுக்குகின்றன. உலகில் எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்து தொலைபேசித் தொடர்பில் மட்டுமே நம்மோடு இருக்கிறவர்கள் 10 நாட்கள் பேசவில்லை என்றால் கிடைக்கும் பதில்கள் நெஞ்சை உருக்குகின்றன. இன்னும் எத்தனை காலம் இந்தநிலை? ஒவ்வொரு நாளும் நன்றாக இருக்கிறார்களா? நன்றாக இருக்கிறீர்களா? என்று தொலைபேசியில் கேட்கும் நிலைக்கு அச்சமுட்டப்பட்ட வாழ்விற்குத் தன்னப்பட்டுவிட்டோமே என்று அமைதி கொள்ள மறுக்கிறது மனம்.

எனக்கு மிக அருகில் இருந்த சச்சியும், க்ரியா ராமகிருஷ்ணனும் இப்போது இல்லை. சக்கிகொள்கை முரணோடும் நட்பு வாஞ்சையோடும் என் அருகில் அன்பால் நிறைந்து இருந்தவர். புத்தகங்களை அள்ளித்திரிந்த மனிதர். அவரைப்போலவே புத்தகத்தை மடியில் வைத்திருந்த இறுதிப்படிமம் நம் நினைவில் உறையும்படி மறைந்திருப்பவர் நண்பர் ராமகிருஷ்ணன்.

ஓவியக் கல்லூரி மாணவனாக இருந்த 70களின் ஆரம்பத்தில் எனது கல்லூரி ஆசிரியர்களான ஓவியர்கள் ஆர்.பி.பாஸ்கரன், துட்சினாழுர்த்தி ஆகியோரால் மிகச் சரியான காலகட்டத்திலேயே அதுவும் முதலாம் ஆண்டு மாணவனாக இருக்கும் போதே நான் க்ரியா ராமகிருஷ்ணனுக்கு அறிமுகமானவன். தொடர்ந்து கல்லூரிக்கு வந்து செல்லும் ராமகிருஷ்ணனின் சிறு பத்திரிகை செயல்பாடு பின்பு பதிப்பகச் செயல்பாடு என்று விரிந்த அவரது ஒவ்வொரு படியையும் நான்

அறிவேன். ஆசிரியர் பாஸ்கர் ராமகிருஷ்ணனின் ஏதாவது ஒரு புத்தகம் வந்துவிட்டால் அதன் 10 பிரதிகளை மேசையில் வைத்துக்கொண்டு முடிந்தவரை விற்றுக் கொடுப்பார். கிட்டத்தட்ட அந்தப் புத்தகங்கள் ஆதி, பாஸ்கர் தட்சினா ஆகிய மூவரின் அட்டைப்படங்களுடன் இருக்கும். என்ன அழைத்து ஒரு பிரதியை வாங்கச் சொல்வார்.

இன்றும் நினைவிருக்கிறது. அப்படி நான் வாங்கிய அன்று வேறுகிழமை, எக்ஸில்டென்சலிசம் - ஓர் அறிமுகம் போன்றவை நான் மதிக்கும் ஆசிரியர்களின் ஒவியப் பார்வையில் இருப்பதில் உள்ள மகிழ்வில் பெருமித்ததோடு பெற்றுக்கொண்டவை. அந்தக் காலகட்டம் என்பது ஒவியக்கல்லூரி வாசல் முழுவதும் அடுர் கோபாலகிருஷ்ணனின் முதல் படமாகிய “சயம்வரம்” திரைச் சித்திரத்திற்கு பி.என்.மேனன் வரைந்த சுவரோட்டிகள் நிரம்பியிருந்த காலம்.

எஸ்.வி.ஆரின் எக்ஸில்டென்சலிசம் - ஓர் அறிமுகம் புத்தகம் பற்றி ஆசிரியர் ஆர்.பி. பாஸ்கர நனுடன் வகுப்பில் சிலாகித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் அங்கு வந்துவிட்டார் எஸ்.வி.ஆர். இவன் என் மாணவன்- உங்கள் புத்தகத்தைப் பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறான் என்று பாஸ்கர் சார் அறிமுகப்படுத்தியதுடன் “அவன் பெயர் என்ன என்று கேளுங்கள் மனா” என்றும் கூறினார். என் பெயரைக் கேட்டவுடன் அந்த முதல் சந்திப்பிலேயே என்னுடன் மூன்று மணி நேரம் பேசினார். எஸ்.வி.ஆர். தொடர்ந்து எனது தந்தையை சந்திக்க விரும்பி பின்னாளில் சந்தித்தும் மகிழ்ந்தார். எஸ்.வி.ஆரின் புத்தகத்தை கையில் வைத்துக்கொண்டு என் தந்தையார் விரும்பி எடுத்த புகைப்படம் எஸ்.வி.ஆரை நெகிழு வைத்துவிட்டது.

இந்தக் காலகட்டங்களில் ராமகிருஷ்ணன் தொலைபேசியின் வழியாக கல்லூரியில் சொல்லி என்னை வீட்டுக்கு வரவழைப்பார். மாலை திந்களில் இருந்த அவரது இல்லத்துக்குச் செல்வேன். எஸ்.வி.ஆர் சில நேரம் கடிதம் மூலம் சென்னை வருவதைச் சொல்லி விடுவார் எனக்கு. மாலை விடுதிக்குச் செல்லாமல் ராமகிருஷ்ணன் வீட்டிற்கு சென்று விடுவேன். ராமகிருஷ்ணனும், ஜெயாவும் என்மேல் தனித்த பிரியம் கொண்டவர்கள்.

எனது பள்ளி நாட்களில் என் தந்தை விரும்பிக் கேட்கும் ஹிந்துஸ்தானி இசையையும் மேற்கத்திய இசையையும் பெரும் காதலோடு கேட்டுக்கொண்டே இலக்கியம், ஒவியம், சினிமா, அரசியல் சார்ந்த இவர்களின் உரையாடல் நடவில் 18 வயது மாணவனாய் ஒவியக் கல்லூரியின் ஆரம்ப நாட்களில் மயங்கிக் கற்ற நாட்கள் இனையற்றுத்தான். ராமகிருஷ்ணனை அவர் வீட்டிடல் உட்கார்ந்துகொண்டே திட்டுவார்; கேலி செய்வார். எஸ்.வி.ஆர். ராமகிருஷ்ணன் தானே இவரின் புத்தகத்தையே போடுகிறார் இப்படிக் கிண்டல் செய்கிறாரே என்று நினைப்பேன். ராமகிருஷ்ணனும் ஜெயாவும், சில நேரங்களில் எஸ்.வி.ஆரின்

துணைவியாரோடு நானும், என் கல்லூரித் தோழன் பாண்டியனும் அவர்தம் நட்பை வியந்தபடி இருப்போம். அந்த இருபெரும் ஆளுமைகளும் என்னை நெறிப்படுத்தியதோடு பின்னாளில் எனது இரு சோதரர்களுக்கும் இவர்களின் நட்பு வாழ்வில் நிறைவாய்க் கிடைத்தது எங்களின் கொடுப்பினை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

ராமகிருஷ்ணன் விளம்பரத்துறையில் காப்பிரைட்டராக இருந்து பெற்ற நேர்த்தி பதிப்புத் துறையில் அவர் சிறப்பாக வளர உதவியது. தமிழின் மீது அவருக்கு இருந்த மதிப்பீட்டை நான் சொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லை.

கல்லூரி முடித்திருந்த காலத்தில் ஒரு புத்தகத்திற்கான செயல்திட்டத்தில் நான் கூறிய ஆலோசனையின்படி செயல்பட மதுரை சென்றிருந்தபோது சாந்தினிகேதன் ஒவியர் பெருமாள் அவர்களுடன் மதுரை முழுவதும் கற்றித் திரிந்து எடுத்த புகைப்படங்கள் ஒவியர்கள் கூடிய புத்தகம் வராமலே போயிற்று. என்னைப் பார்க்கும்போது எல்லாம் தான் செயல்படுத்தாமல் விடுபட்டுவிட்டது குறித்து என்னிடம் வருந்துவார்.

எனது ஒவியக் கண்காட்சியை கரியாவில் நடத்த ராமகிருஷ்ணனும் பாஸ்கர், ஆதியுமே காரணம். நான் விஜயவாடா வீவர்ஸ் சர்வீஸ் சென்டரில் இருந்தபோது தமிழ்ப் புத்தகங்களை எனக்குத் தொடர்ந்து அனுப்பிவைப்பார். அவரது முன்னெடுப்பிலேயே கூத்துப்பட்டறைக்கான பயிற்சி வீடியோக்களை எடுக்க வந்தவாசிக்கு கிருஷ்ணன், சாரங்களுடன் சென்றோம். இமயம், சந்தரராமசாமி ஆகியோருக்கு அட்டைவரைந்து அனுப்பும்போது, ஆதியுடன் நானும் அருகில் இருக்கிறேன். நித்யானந்தம் அவர்களின் புத்தகத்திற்கு என்னை வரைந்து தரக் கோரினார். ஆதி அவர்களின் உடல்நலம் பாதிக்கப்பட்டபோது அவரைக் குறிப்பிட்டமருத்துவரிடம் தொடர்புப்படுத்தியதுடன் ராமகிருஷ்ணனுக்கு மட்டுமே அறிந்திருக்கச் செய்தார். அர்ப்பணிப்போடு செயல்படுவதுடன் சரியானவர்களை முன் நிறுத்துவார். ரோஜா முத்தையா நூலகம், அகராதி சார்ந்த வேலைகளில் அவர் பங்களிப்பை அனைவரும் அறிவர்.

பின்னாளில் ராமகிருஷ்ணனோடும் சச்சியோடும் எனக்கு முரண்பட்ட கருத்துகள் இருந்தாலும் அவர்கள் நடத்திக் காட்டியிருக்கிற வாழ்வழுறை போற்றுத்தக்கது. சச்சியும் ராமகிருஷ்ணனும் எனக்கு அறிமுகமானதற்குப் பிறகு அவர்களைப் போலவே பல நண்பர்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்து பெரும் வட்டத்தை உருவாக்கித் தந்தார்கள். தமிழ்ச் சலுகைக்கு அவர்கள் அளித்துச் சென்றிருக்கும் கொடை. தமிழோடு உயிர்ப்புடன் நிலைத்திருக்கும் ராமகிருஷ்ணன், சச்சி ஆகியோரின் நினைவைப் போற்றும் இத்தருணமும் அவர்கள் விரும்பும் இசையையும் இக் கணத்தையும் நிரப்புவது நெகிழ்வாக இருக்கிறது.

‘நாம் இன்னமும் சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்’

ஜோகான் சண்முகரத்தினம் எழுதிய நோர்வேஜிய புத்தகம்

இரு சமூக, அரசியல் நோக்கு

‘I can't breathe என்னால் சுவாசிக்க முடியவில்லை’ - என்பது இந்தக் கொரோனா பேரிடான் மத்தியில் உலகை உலுக்கிய வார்த்தை. அமெரிக்க கருப்பினத்தவரான George Floyd அமெரிக்க வெள்ளையினக் காவலதுறையினால் குரல்வணை நெரித்துப் படுகொலை செய்யப்பட்ட போது George Floyd இருப்பது தடவைகள் சொன்ன ஒரே வார்த்தை. அமெரிக்காவில் மட்டுமல்ல உலகளாவிய அதிர் வலை களையும் எதிர்ப்பலைகளையும் தோற்றுவித்திருந்தது. பல்வேறு நாடுகளில் இன-நிறவெறிக்கெதிரான கண்டன் ஆர்ப்பாட்டங்களில் மக்கள் திரண்டனர். *puster fortsatt* - நாம் இன்னமும் சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம்’ - இது ஜோகான் சண்முகரத்தினம் எழுதி இந்த ஆண்டு, அக்டோபர் மாதம் வெளிவந்த புத்தகம்.

George Floyd படுகொலையின் புறக்காரணிகளுக்கும் இந்தப் புத்தகத்தின் பேசு பொருளுக்கும் தொடர்புள்ளது. ஆம், இது இனவாதம் பற்றிய புத்தகம். இதன் பேசுபெருள் எந்த வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது, எதனை அவாவுகின்றது, எத்தகைய விளைவினை ஏற்படுத்தக்கூடியது என்பது தொடர்பான சில குறிப்புகளை இந்தப்பத்தியில் பதிவுசெய்ய விழைகிறேன்.

எழுத்தாளின் பன்மைத்துவப் பின்னணி

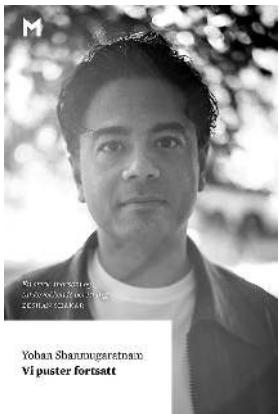
முதலில் ஜோகானுடைய பின்னணி குறித்த தகவல் முக்கியமானது. இவரது தந்தை ஸமுத்தமிழ் பின்னணியும் தாயார் ஜப்பான் நாட்டுப் பின்னணி யும் கொண்டவர்கள். தந்தை பேராசிரியர் சண்முகரட்னம் துமிழுச் சூழலிலும் உலகமட்டத்திலும் கல்வியாளர்கள் மத்தியிலும் அறியப்பட்டவர். ஜோகான் அனுபவநீட்சி மிக்க ஊடகவியலாளர். இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தந்தையான இவருக்குத் தற்போது 41 வயது. 3 வயதுவரை யாழ்ப்பாணத்திலும் மூன்றிலிருந்து ஆறுவயதுவரை ஜப்பானிலும் வசித்து, வைது வயதில் தாய்-தந்தை மற்றும் முத்த

சகோதரருடன் நோர்வேக்கு புலம்பெயர்ந்தவர். ஒஸ்லோ பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகப் புவியியல் துறையில் பயின்றவர். நோர்வேயின் இடதுசாரி நாளிதழான *Klassekampen/Class Struggle* 2004 இல் இருந்து பணியாற்றி வருபவர். குறிப்பிட்ட சில ஆண்டுகள், அதன் சர்வதேச அரசியல் பகுதியின் பொறுப்பாசிரியராகவும் இருந்துள்ளார்.

ஜோகான் இந்தப்புத்தகத்தில், நோர்வேக்குப் புலம்பெயர்ந்துவாழ்ந்தகுழலில், தான் எதிர்கொண்ட அனுவபங்களை விவரிப்பதன் ஊடாக நோர்வேயின் பல்லினக்கலாச்சார மற்றும் பெரும்சமூகத்துடனான இணைவாகக் காழ்வு பற்றி விவரிக்கின்றார். நோர்வேயும் உலகமும் 80களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து இன்றுவரையான காலவோட்டத்தில் இனவாதம், இணைந்தவாழ்வு, பல்லினக் கலாச்சாரகுழல் சார்ந்து எத்தகைய அனுபவங்களையும் மாற்றங்களையும் கண்டிருக்கின்றது என்பதைத் தனது பார்வையில் பதிவுசெய்கின்றார். புத்தகத்தில் அவருடைய தாய் - தந்தையரின் பின்புலம், அவர்களுடைய காதல் - திருமண வாழ்வு குறித்த தகவல்களும் உள்ளன. இந்தப் புத்தகம் இனவாதம் பற்றியது மட்டுமல்ல. வேர், அடையாளம், அடையாளச்சிக்கல் குறித்த புத்தகமும்கூட.

புலப்பெயர்வு- நினைவுகள்- அனுபவங்கள்

தனது நினைவுகளிலிருந்து நிகழ்வுகளையும் அவற்றின் அனுபவங்களையும் மீட்டுத் தனது இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் சொல்கின்ற ஒரு சொல்முறையினைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றார். நேரடியாக அவர்களுக்கு ஒரு கதையைச் சொல்வதான் உத்தியை இதில் காணலாம். ‘நீங்கள் வாசிக்கவள்ள இந்தப் புத்தகம் நோர்வேயுடனான எனது சந்திப்பும் என்னுடனான நோர்வேயின் சந்திப்பினதும் காட்சிப்படங்கள் எனகிறார். 1980 மற்றும் 1990 காலப்பகுதியில் நோர்வேயில் வெளிநாட்டுப் பின்னணியைக் கொண்ட குடும்பத்தின் குழந்தையாக வாழ்வது தொடர்பான

குழலை எழுத்திற் கொண்டு வரும் முயற்சி இதுவெனவும் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்த வகையான தன்னனுபவ கதையாடல், உரையாடற் சொல்முறை உணர்வுகளை ஒரு நெருக்கத்தை வாசகர்களுக்கு ஏற்படுத்துகின்றது. அனுபவங்கள், சம்பவங்கள், விவரிப்புகள், மீள்பார்வைகளைக் கதையாகச் சொல்கின்ற உத்திமுறைமை என நான்கு தளங்களில் புத்தகம் பயணிக்கின்றது என்னாம். நோர்வேயுடனான தொடக்கால அனுபவங்கள் முதலாவது. இலங்கை, ஜப்பான் போன்ற தனது வேர் சார்ந்த அனுபவங்கள் இரண்டாவது. நோர்வேயின் சமூக, அரசியல் போக்குகள் மூன்றாவதாகவும்; மாற்றங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த சர்வதேச அரசியல் நிகழ்வுகளும் அவற்றின் விளைவுகளும் விமர்சனப் பார்வையுடன் முன்வைக்கப்படுகின்றமையை நான்காவது தளமாகவும் வகைப்படுத்தலாம்.

புத்தகத்தினை எழுதுவதற்கான உந்துதல் என்பது இன்றைய காலத்தில் நோர்வேயில் ஊடகங்களில் இடம்பெற்றுவரும் இனவாதம் தொடர்பான விவாதங்களின் போக்கின் போதாமைகள் பற்றிய தனது அவதானிப்பு ஒரு காரணம். அத்தோடு தன்னுடைய சுய அனுபவங்கள் நினைவிலிருந்து மறந்தும் மறைந்தும் போய்விடுமென்ற அச்சம் இன்னொரு காரணம் என்கிறார் நூலாசிரியர். அனுபவங்கள் எனும் போது அவை நல்லன, கெட்டன, இயல்பானவை, மற்றும் இன்னமும் புரிந்து கொள்ள முடியாதவை என தன் அனுபவங்களை முன்வைக்கின்றார்.

நோர்வே: புதிய மொழி-நாடு-குழல்-இயற்கை

ஓஸ்லோ விலிருந்து 35 கி.மி தெற்காக அமைந்துள்ளது ஓஸ் எனும் பிரதேசம். அங்குதான் என்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் 6 வயதுச் சிறுவனவாக ஜோகான் பெற்றோருடனும் மூத்த சேகோதரருடனும் வந்து சேர்கின்றார். ஆரம்பத்தில் எல்லாமே புதியன். தீவிரமான இயற்கை, புதிய வாழ்வுச்சுழல், புதிய மொழி என அனைத்தும் புதியன். அந்த ஆரம்ப காலங்கள் பற்றிய பதிவு என்பது பாடசாலை, ஆசிரியர்கள், வகுப்பறை, நூலகம் சார்ந்த அனுபவங்களின் நினைவுகளாக மீட்டப்படுகின்றன. நல்லவிதமான அனுபவங்களும், புதிய நாட்டுச்

குழலுக்குள் நல்லமுறையில் உள்வாங்கப்பட்ட நேர்மறையான அனுபவங்களே அதிகம் உள்ளன. தலைநகர் ஓஸ்லோவிற்கு வெளியில் வெளிநாட்டவர் குறைவாக வாழும் பகுதியில் ஓப்பீட்டளவில் இன் நிறப் பாகுபாடுகளை அரிதாகவே காணலாம் என்பதும் ஒரு யதார்த்தம். தனது இளமைக்காலத்தில் நிறவாதத்தை எதிர்கொண்ட சில சம்பவங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நோர்வேக்கு வந்த தொடக்கத்தில் ஐப்பானிய மொழியில் நாட்குறிப்பு எழுதும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தவர், குறுகிய காலத்திற்குள் நோர்வேஜிய மொழியில் எழுதுத் தொடக்குகிறார். நோர்வேஜிய மொழியில் ஏற்பட்டுவந்த பரிசீசயத்தை அது வெளிப்படுத்துகின்றது. வகுப்பறைப் பாடங்கள் சார்ந்த விவாதங்களில் ஈடுபடும் அளவிற்கு மொழிச் செழுமை பெற்றதைக் குறிப்பிடுகின்றார். தான் வளர்ந்த குழலை விவரிக்கும்போது நோர்வேயின் உள்நாட்டு அரசியலின் முக்கிய நிகழ்வுகளையும் உலக அரசியல் திருப்பங்களையும் குறித்துச் செல்கின்றார்.

ஆறாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது வளர்குடாயுத்தம் வெடித்தது பற்றிய செய்தியையும், பேர்லின் சுவர் தகர்ப்பு, சோவியத் உடைவு ஆகிய பாரிய புவிசார் அரசியல் மாற்றங்கள் தொடர்பாக அறிந்து கொண்டதையும் அந்திகழுவுகள் தொடர்பாக ஆசிரியர்கள், மாணவர்களோடு விவாதித்ததையும் நினைவுகூர்கின்றார்.

ஓப்பீட்டளவில் நல்ல குழலில், அதாவது இன்றிவாதம் தாக்கம் செலுத்தாத குழலில் அவர் வளர்ந்துள்ளார். ஆனால் ஓஸ்லோ போன்ற வெளிநாட்டவர் அதிகம் வாழும் பகுதிகளில் அத்தகைய நிலை அமைந்துவிடுவதில்லை என்பதையும் வருத்தத்துடன் பதிவு செய்கின்றார். Carl I. Hagen தலைமையிலான நோர்வேயின் Progress கட்சி 1990களின் ஆரம்பத்தில் வெளிநாட்ட வர்களுக்கு எதிரான நிலைப்பாடுகளை வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளது. குறிப்பாக அரசியல் தளத்தில் மூல்லீம் வெறுப்பு அரசியல் என்று கருத்தக்க வகையில் இக்கட்சியின் தேசியவாத நிலைப்பாடுகள் அமைந்தன.

நோர்வேயில் இன்-நிறவாதம்

2001 இல் 15 வயதுடைய Benjamin Hermansen என்ற சிறுவன் ஓஸ்லோ புறநகர்ப் பகுதியான கொல்ம்லியாவில் கத்தியால் குத்தப்பட்டுப் படுகொலை செய்யப்பட்ட சம்பவம் இன், நிற வெறுப்பு மனதிலையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கொலையாகும். கொலை செய்யப்பட்ட அந்தச்சிறுவன் தந்தை Gahan நாட்டுப்பின்னணியைக் கொண்டவர். கொலை செய்தவர்கள் Boot Boys என்ற நவநாளிக் குழுவினைச் சேர்ந்தவர்கள். இதில் தொடர்புபட்ட மூன்றுபேருக்கு, இது இனவாத நோக்கம் கொண்ட திட்டமிட்ட படுகொலை என்ற அடிப்படையில் முறையே 18, 17, 3 ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதித்து தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. இந்தக் கொடிய சம்பவமும் அது ஏற்படுத்திய அதிர்வலைகளும் அதற்கு எதிரான

நாடளாவிய மக்களின் கூட்டுக் கவனயீர்ப்புப் போராட்டங்களும் இனவாதத்திற்கு எதிரான விவாதங்கள், செயற்பாடுகளில் முக்கியமானவையாக புத்தகத்தில் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

இலங்கை - ஜப்பான்: தந்தை, தாயாரின் பின்புலம்

நூலின் ஒரு அத்தியாயத்தில், தந்தை, தாயாரின் பின்னணிகளைப் பற்றிய குறிப்புகளும் தகவல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. தந்தையின் இளமைக்காலம் பற்றிய தகவல்களின் ஊடாக இலங்கைத்தீவின் அரசியல் நிலைமைகள் தொடர்பான சித்திரம் வெளிப்படுகின்றது. தந்தை பற்றிய பின்னணியைச் சொல்லும் அதேவேளை, இலங்கையின் வரலாறு, அதற்குப் பின்னரான சமூக, அரசியல், கலாச்சார அம்சங்களையும் தொட்டுச் செல்கின்றார். காலனித்துவ ஆட்சிகளுக்கு உட்பட்டிருந்த இலங்கைத் தீவு, அதன் பின்னான இன ரீதியிலான முரண்பாடு, தமிழர்கள் மீதான ஒடுக்குமுறையும் அதன் பின்புலமும் எடுத்தியம்பப்படுகின்றது.

ரகாதிபத்திய சக்திகள் வழமையாக எதைச் செய்வார்களோ, அதனையே பிரித்தானியா இலங்கையில் செய்தது. பிரித்தானும் சூழ்சியுடன் அங்கு ஆட்சி செய்தது. பிரித்தானிய ஆட்சியின் போது, தமிழர்கள் சாதகமாக நடாத்தப்பட்டதோடு சலுகைகள் வழங்கப்பட்டதாகவும் வடக்கின் தமிழ்ச் சிறுபான்மையினர் மீது தெற்கின் பெரும்பான்மைச் சிங்களவர்களால் குற்றம் சுமத்தப்பட்டது. பிரித்தானியாவிடமிருந்து இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பின், ‘சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தினைச் சிங்களத் தேசியவாதிகள் அமுல்படுத்தினர் எனக் குறிப்பிட்டு இலங்கை காலனித்துவத்திற்கு உட்பட்டிருந்த வரலாற்றினையும் அதன் பின்னான இனமுரண்பாடு, தமிழர்கள் இரண்டாம் தரப் பிரஜைகளாக நடாத்தப்பட்ட ஒடுக்குமுறை வரலாறும் பேசப்படுகின்றது.

கல்விச்சுழலும் மாணவர் போராட்டங்களும்

தந்தையின் ஆரம்பகாலக் கல்விச் சுழலும் பல்கலைக்கழகச் சுழலும் அங்கு மாணவர் அனித் தலைவராகப் போராட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கியமையும் கைது செய்யப்பட்ட சுழலும் விவரிக்கப்படுகின்றது. தந்தையாருடைய ஆளுமைக்கும் கருத்தியல் பார்வைக்கும் அடிப்படையாக இளமையிலிருந்தே அவரிடமிருந்த ஆழமான வாசிப்புப் பழக்கம் பற்றிக் கீழ்க்காணும் சம்பவத்தினாடாக விளக்குகிறார்:

‘ஒரு முறை சந்தையில் காய்கறிகள் வாங்கிவருமாறு தந்தையின் தாயார் பண்ணக்கொடுக்கு அனுப்பியபோது, அந்தப் பணத்திற்குக் கூட தந்தையார் புத்தகக் கடையிலிருந்து சேசாலிசம், புரட்சி தொடர்பான புத்தகங்களுடன் வீடு சென்றுள்ளார். தந்தையின் தாயாருக்கு அரசியல் ஈடுபாடு இல்லை என்ற போதும், கார்ல் மார்க்ஸம், பிரெட்ரிக் ஏங்கல்சம் மதிய உணவுக்குரிய பொருட்களை என்பதைத் தெரிந்துவைத்திருந்தார். பாடசாலைக்குச் செல்லாமல், நூலகத்தில் அதிக நேரத்தைச்

செலவிடுவது அவரின் வழக்கம். அங்கேயே கவனம்பெறாத இலக்கியங்களை ஆழமாகக் கற்றார். சாதிய அமைப்பு, வர்க்கப் பாகுபாடுடைய சமூக அமைப்பு மீது கோபம் கொண்டார். 1960களில் தந்தையார் பல்கலைக் கழக அனுமதி பெற்று, இலங்கையின் பெரதெனியாப் பல்கலைக் கழகம் சென்ற போதான அனுபவங்பளைப் பின்வருமாறு பதிவு செய்கின்றார்:

பல்கலைக் கழகத்தில் பல்லின இடதுசாரிச் செயற்பாடுகள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. அங்கு தமிழ், சிங்கள், முஸ்லீம் முரண்பாடுகள் இருக்கவில்லை. மாணவர் அரசியல் குறுங்குழுவாதப் போர் நிலவியது. ஸ்டாலினிசம், மாவோயிசம், ட்ரொஸ்க்கிச வேறுபாடுகளால் மாணவர்கள் மத்தியில் குழுவாதம் நிலவியது. தந்தையார் மாவோயிச கருத்தியலைக் கொண்டிருந்தார் எனவும் மாணவர் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு போராட்டத்தில் கைதுசெய்யப்பட்டதையும் நினைவுகூருகின்றார்.

ஜப்பான் பயணம் - காதல் - திருமணம்

தொடர்ந்து நாட்டின் அரசியல் நெருக்கடி நிலைமைகள் காரணமாக ஐப்பானில், ஆய்வுக்கல்விக்கான உதவித் தொடர்கிடைக்கப்பெற்று அங்கு செல்கிறார். மாணவர் போரட்டச் செயற்பாடுகளிலிருந்து சில ஆண்டுகள் விலகியிருப்பது இந்தக் கவுலி வாய்ப்பினை ஜப்பானில் பெற்றமைக்கான காரணங்களில் ஒன்று. அங்கு தாயாரைச் சந்தித்த குழல், காதல், திருமணத்தின் போது எதிர்கொண்ட எதிர்ப்புகள், சவால்கள் குறித்த சம்பவங்களும் பதிவாகியுள்ளன. தாயாருடைய குடும்பப்பின்னணி, அவர்களின் காதல் திருமணத்திற்கு பெற்றோர்களின் எதிர்ப்பு, அதனை மீறி நன்பர்களின் உதவியுடன் திருமணம் நடந்தமை போன்ற சம்பவங்கள் தொட்டுச் செல்லப்படுகின்றன. அதேவேளை அக்காலப்பகுதியில் ஜப்பான் அரசாங்கத்திற்கு எதிரான மாணவர் எழுச்சி, கலகம் பற்றிய சில தகவல்களும் பதிவாகியிருக்கின்றது. குறிப்பாக வியட்னாம் போரில் அமெரிக்காவுடன் ஜப்பான் மேற்கொண்ட பாதுகாப்பு ஒப்பந்தத்திற்கு எதிரான மாணவர் போராட்டங்கள் பற்றிய குறிப்புகளாக அவை உள்ளன.

முன்முடிவுகள் மற்றும் வெளியார் தொடர்பான அச்சங்களும் எல்லாச் சமூகங்களுக்குள்ளும் கலாச்சாரங்களுக்குள்ளும் இருக்கின்ற அம்சங்கள்தான். அதனைத்; தனது பெற்றோரின் குடும்ப உறவுகள் எப்படி இன்னொரு தேச, மொழி, கலாச்சாரப் பின்னணியைக் கொண்டவர்களை ஒருவருக்கொருவர் எதிர்கொண்டனர் என்பதனாக நினைவுபடுத்துகின்றார். அதாவது தமிழ்ப் பின்புலத்தைக் கொண்ட தந்தையை, ஜப்பான் பின்னணியைக் கொண்ட தாயின் பெற்றோர் அதேபோல மறுவளமாகவும். மட்டுமல்லாமல் படிப்படியான மனமாற்றம் ஏற்பட்டு இறுதியில் எப்படி இருதரப்பும் இவர்களது திருமணத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர் என்பதையும்

விவரிக்கின்றார். மிக விரிவாகவும் சுவைபடவும் அந்தசம்பவங்களும் மாற்றங்களும் பேசப்பட்டுள்ளன.

செப்டம்பர் 11: பயங்கரவாதத்திற்கொதிரான போர்

சர்வதேச அரசியலில், செப்டம்பர் 11 அமெரிக்க இரட்டைக் கோடுரங்கள் மீதான பயங்கரவாதத் தாக்குதல் உலகளாவிய அரசியலில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் குறித்து விரிவாகப் பேசப்படுகின்றது. ‘ஒன் றி ல் நீங்கள் எங்களோடு’ என்ற குளுரையோடு ஹரளா நிர்வாகம் ‘பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான போருக்கு’ காலக்கெடு விதித்து நாடுகளை அணிதிரட்டி முன்னெடுத்த ஆக்கிரமிப்புப் போர்கள் எத்தகைய உலகளாவிய துண்பங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இன்று 20 ஆண்டுகள் கடந்த பின்னும் ஆப்கானிஸ்தானின் பெரும்பகுதி நிலப்பரப்பு அமெரிக்கப் படைகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. அமெரிக்கப் படைகளை அங்கிருந்து திருப்பி எடுப்பது என்பது தொடர்ந்தும் பேசுபொருளாக இருந்து வருகின்றது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான போர் ஆப்கானிஸ்தானுடன் நிற்கவில்லை. செப்டம்பர் 11 சம்பவத்துடன் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாத ஈராக் மீதும் அமெரிக்கா தலைமையிலான மேற்கு நாடுகள் படையெடுத்தன. பெப்.2003 அமெரிக்க வெளியிறுவு அமைச்சர் ஐநா பாதுகாப்பு மையத்தில் சதாமின் ஆட்சிபீட்திற்கும் செப்.11இறுகும் தொடர்பிருப்பதாக நிறுவக் கடும்பிரயத்தனம் மேற்கொண்டார். சதாமிடம் இரசாயன பேரழிவு ஆயுதங்கள் இருப்பதாகவும், முழுலகிற்கும் பேராப்த்து எனவும் கூறப்பட்டது. ஆனால் அது உண்மையல்ல. ஐநா ஆதரவு வழங்காத போதும், உலகளாவிய எதிர்ப்புகளை மீறி அமெரிக்கா தன்னிச்சையாக ஈராக் மீது படையெடுப்பினை மேற்கொண்டது.

சர்வதேச அரசியல் விளைவுகள்

இதுவிடயத்தில் பிரித்தானிய சோசலிசவாதியும் தொழிற்கட்சி நாடானுமன்ற உறுப்பினருமான Jeremy Corbyn ஈராக் ஆக்கிரமிப்பினை எதிர்த்து வண்டனில் நடைபெற்ற பேரணி ஒன்றில் ஆற்றிய உரையிலிருந்து ஒருக்குற்றினை நினைவுபடுத்துகின்றார்:

ஆப்கானிஸ்தான் மீதான போரானது, பயங்கரவாத் தாக்குதலில் பாதிக்கப்பட்ட அமெரிக்க உயிர்களைத் திருப்பித் தரப்போவதில்லை. ஈராக்கில் மேலும் பல உயில்களைக் கொல்வதும் எதனையும் சரிப்படுத்தப்போவதில்லை. ஈராக் ஆக்கிரமிப்பு ஒரு முரண்பாடு, வெறுப்பு, சோர்வு, துயரச்சுழலை உருவாக்கப் போகின்றது. எதிர்காலத் தலைமுறைக்கு இவற்றை நீடிக்கச் செய்வதற்கே ஆக்கிரமிப்பு வழிவகுக்குமென அவர் எதிர்வகுறியதை ஜோகான் நினைவுபடுத்துகிறார். அத்தோடு அந்தப் போரின் சமகால விளைவுகள் அவர் எதிர்வகுறியது போல வே அமைந்து விட்டதை தன்று சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

சதாம் தூக்கிலிடப்பட்ட பின்னர் ஈராக்கியச் சிறைக்கைத்திகள் அமெரிக்கப்படையினரால்

நிர்வாணமாக்கப்பட்டு மாணிடம் தலைகுனியும் வகையில் மோசமாக நடாத்தப்பட்டனர். ஈராக் போரும் அதனையொத்த குற்றவியல்களும் இனவாதத்தின் இன்னொரு அம்சம். அதன் மறுபெயர் ஏகாதிபத்தியம் என்பதாகக் கூறும் ஜோகான் ஏகாதிபத்தியம் என்ற சொல்லாடல் சமகால அரசியலில் அதன் அர்த்தத்தை இழந்து மேற்கீனால் கேள்க்குள்ளாக்கப்பட்டு சொல்லாகியிருக்கின்றது என்கிறார். கீழைத்தேச நாடுகளின் தலைவர்கள் தமது அடக்கு முறைகளிலிருந்து கவனத்தைத் திசைத்திருப்ப ஏகாதிபத்தியமெனும் சொல்லாடலைத் தவறாகப் பயன்படுத்துகின்றமையும் அதற்கான காரணிகளில் ஒன்று அதன் பொருள் ஏகாதிபத்தியம் ஒழிந்துவிட்டதென்பதல்ல. ஏகாதிபத்தியமாக ஒப்புக்கொள்ள வில்லை என்பதற்காக அது இல்லாமற்போய்விட்டதென்று அர்த்தமில்லை.

காலனியாதிக்கம், ஏகாதிபத்தியம், இனவாதம்

காலனியாதிக்கம், ஏகாதிபத்தியம், இனவாதம் ஆகியன் அடிப்படையில் உள்ள ஊறியுள்ள அம்சங்கள். இலங்கைத் தீவு பலவழிகளிலும் ஏகாதிபத்திய முதுசத்தின் வரலாற்றினைச் சமந்திருக்கின்றது. என்பதோடு விடுதலைப் போராட்டமும் வர்க்கப்போராட்டமும் எவ்வாறு இனப் போராக, கடும் போக்குவாதமாக, பயங்கரவாதமாகச் சீரமிற்கு போகும் என்பதற்குரிய உதாரணமாகவும் காணக்கிடைக்கின்றது. இலங்கை மட்டுமல்ல. உலகின் பலவேறு நாடுகளும் இத்தகைய அனுபவத்தினைக் கொண்டுள்ளன. 11. செப்டம்பருக்குப் பின்னர் பலரும் அந்தச் சம்பவத்தினை அரசரிவியலாளர் Samuel Huntington கூறியதை சரியென ஒப்புக்கொள்ள நேர்ந்தது. அதாவது உலகம் மனித நாகரீகங்களுக்கிடையிலான ஒரு மோதலை எதிர்கொண்டுள்ளது. அந்த மோதலின் மையம் மேற்கும் இல்லாமும் என்ற அவருடைய கூற்று சரியென்ற நிலை ஏற்பட்டது.

ஜூலை 22: நோர்வேயை உலுக்கிய பயங்கரவாதத் தாக்குதல்

ஜூலை 22, 2011 பாரிய இரண்டு பயங்கரவாத தாக்குதல்கள் நோர் வேயை உலுக்கியது. இரண்டையும் நடாத்தியவர் வெளிநாட்டவர்கள், முஸ்லீம்கள் மீதான வெறுப்பும், நோர் வேயின் பல்லினக் கலாச்சார அரசியல் மீதான வெறுப்பும் கொண்ட வலதுசாரி அடிப்படைவாதியான ஒரு தனிநபர். 9 ஆண்டுகளாகத் திட்டமிட்ட நவவடிக்கை இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் நோர்வே சந்தித்த மோசமான பயங்கரவாத நடிவடிக்கை இது. நோர்வே பல்லினக் கலாச்சார நாடாகி வருகின்றது, கலப்பினமாக மாறுவதற்குரிய வெளியை அரசாங்கமும் அரசியல் கொள்கைகளும் திறந்துவிட்டுள்ளன என்ற குற்றச்சாட்டுடன் நடாத்தப்பட்ட வெளிப்படையான வலதுசாரிக் கடும்போக்குவாத பயங்கரவாதத் தாக்குதல் இது.

முதலாவது குண்டுவெடிப்பு, தலைநகரின்

யൈമയപ്പകുതിയില് അരചാന്ക അമൈഷ്ചകക്ത തൊടർമാടിക് കട്ടത്തെ ഇലക്കു വൈത്തു നടാത്തപ്പട്ടതു. ഇരണ്ടാവതു നോർവേ തൊழിൽക്കാല മാനാടു നടപെറ്റ വണാകത്തില് (ഓസ്ലോവിലിരുന്തു 40 കിമി തൊലൈവില് അമൈന്തും) ‘ഊത്തൊധ്യാ’ തീവ് താനിയങ്കിൽക്കു തുപ്പാക്കി മുലമാൻ കൺമുടിത്തനമാൻ താക്കുതല് തനിയോരുവരാൾ നടാത്തപ്പട്ടതു. Buskerud നകരത്തില് രുവല്ല എന്നുമ് ചിരു തീവിൽ ഓവവോരാഞ്ഞടുമെ തൊഴിൽക്കാലിന് ഇണാനുരാഞ്ഞി മാനാടു നടപെരുവതു വഴക്കമാകുമ്. ഓസ്ലോവില് നടപെറ്റ കുന്നടു വെടിപ്പുച്ച ചമ്പവത്തെ അടുത്തു, പാതുകാപ്പുകകാൻ ചോതണൈക്കാൾ മുൻബന്ധുക്കു വന്നും കാവല്ലുവരു ഉറുപ്പിനർ എൻ ഉംനുമുന്നു നപരേ തുപ്പാക്കിക്കുട്ടിൽനെ നടാത്തിനാർ. മൊത്തമാക 77 പേര് കൊല്ലപ്പട്ടനാർ. അതേ എന്നിനിക്കൈയിനർ പട്ടകാധനക്കു കുമ കുട്ടുകകാധനക്കു കുമ ഉടപട്ടനാർ. അമൈഷ്ചകക് കട്ടത്തെ തൊകുതികു കുന്നടുവെടിപ്പില് എടുപ്പേര് കൊല്ലപ്പട്ടനാർ. ഇവർക്കൻ അനൈവരുമ് ഇണായോർ.

ഓസ്ലോവില് ഇക്കുന്നടു വെടിപ്പുച്ച ചമ്പവമ നടന്തപോതു ജോകാൻ, അവരുടെയ മണൈവി, ഇരണ്നടു പിൻഞാകനുമ് അമൈഷ്ചകക് കട്ടത്തെ തൊകുതികും നിന്നിരുക്കിന്റൊരാർകാൻ. മണൈവിയിൻ മുന്നനാൾ വേലെത്താമെ തൊഴിൽവരു അമൈഷ്ചകക്. അന്ത് അതിര്സ്കിമികു ചമ്പവത്തെ നേരാടി അനുപദം വിവരിക്കപ്പെട്ടിന്നുതു.

**അടൈയാശ് ചിക്കല്, നിർ-ഇനാവാതമ്;
മീതാൻ പുരിതല്**

മേർക്കത്തിയ നാടുകവിന് ചുമക അരചിയല് ഓട്ടത്തില്, വലതുചാരിത് തേചിയവാതമ് വാരാർക്കിച്ചിപെറ്റുവരുമ് പുന്നില്ലൈയില് അതണെപ്പ് പിരതിപാലിക്കുമുള്ള ചുരുക്കമാലപ് പേക്കെപാരുണ്ണായുമെ ഇന്നും കൊഞ്ഞടുംാതു പല്ലിൻ മക്കക്കാൾക് കൊഞ്ഞട തേചംകവിന് വലതുചാരിത് തേചിയവാത്തിന് വാരാർക്കിപ്പോക്കു ചിരുപാണ്മൈ വെനിനാട്ടവര്കവിന് മണങ്ങകവില് ഏർപ്പെടുത്തക്കൂട്ടിയ അച്ചംകാൾക് കരിച്ചെന്നിയുടൻ പേക്കകിന്നുതു. ഇനാവാതമ്, ഇനിവെറിക്കു എത്രാൻ അല്ലതു അതുചാരിന്ത വിവാതങ്കരുക്കുരിയ തിരുവകോലാക അമൈഷ്കൂട്ടിയതു ഇതൻ പേക്കെപാരും. അന്ത് വകൈയില് നോർവേജിയ ഉണ്ടകന്കവിന് കവനത്തെയുമെ ഇന്തപ്പുത്തകമെ പെറ്റുവുംാമൈയെ അവതാനിക്ക മുടിക്കുതു.

കടന്ത കാലത്തെ അതൻ ഇയല്പുതാനുമെ വിമർശനത്തുടനുമെ തിരുമ്പിപ്പ പാരപ്പതനുടാക, എതിരകാലത്തെക്കു കണ്ടത്തെതല് എന്പതു ഇന്ത അഞ്ഞുകുമുരൈക്കാൻ, അതാവതു തന്നന്നാനുപദം പതിവുക്കു അടിപ്പതെയാൻ ഉന്തുതലാകപ പുരിന്തുകൊണ്ണലാമെ. അടൈയാശ് ചിക്കല്, നിർ-ഇനാവാതമ് ആകിയവർന്നിൻ അരചിയല് മീതാൻ പുരിതലൈയുമെ പാരവൈയൈയുമെ മുന്വൈക്കിന്നു ഇന്തപ്പുത്തകമെ നോർവേയിൻ ഉംനാടു നിലൈമൈക്കാൾ, ചർവതേച നിലൈമൈക്കാൾ, അവർന്നിൻ പോകകുക്കാൾ തനിത്തനിയാകവുമെ ഉലകാാവിയുമെ തൊടർപ്പുടുത്തിപ പാരക്ക എതുവാക അമൈക്കുന്നുതു.

കവിതെ

• അർച്ചക്കണാ

ഇരാജരാജഞിൻ പോർവാം!

തൊലൈന്തുപോൻ

ഇരാജരാജഞിൻ പോർവാം തേടി
അവർക്കൻ നെടുതാരമെ പോണാർക്കൻ

കരാകടന്തോടുമെ

കാവിരി ആറ്റരിനു പാതെവുളി

പടൈനടന്തേരിയ രാജരാജഞിൻ പോർവാം
പുതാർക്കൻ മണ്ണിടിയ ആറ്റരംകരാക്കൻിലെ
പുതെന്തു കിടക്കലാമെ എന്റ്രൻ സിലർ

കലിവക്കമെ വെൻ്റു

പുലിക്കൊടി ഏറ്റരിയ പെരുമിതപ്പിലെ
കാടുകൾക്കു കടന്തു ഇരാജരാജഞിൻ പടൈകൾ
കണാപ്പാരിയ പെരുമാരങ്കവിനു കീമുമെ
തേടിപ്പെ പാർത്തായിന്റു

കാടുകൾക്കു മാലൈകൾ

കാലമെ വിരിന്തു വെണികൾ

കാവിരി ആറ്റരിനു കരാകൾ

കരാഡൈതുങ്കുമെ അലൈക്കണണ

കാളുമിടമെന്കുമെ

തേടിതേടികു കണാത്തുപ്പോമിൻ

ഇന്തിയിരുന്തു ഒലൈസ്ക്കവികൾ എന്തിലുമെ

ഇരാജരാജഞിൻ പൊരുതിയും

ഇരുതിപ്പോർ കുരിത്തോ

പോർവാം പർത്തിയോ കുരിപ്പേതുമില്ലൈ

പോർവാം തൊലൈന്തു തിശൈതെരിയാ തവിപ്പിലെ

ശോന്തു പോമിൻ അവർക്കൻ

ഇരുതിയിലുമെ ഇരുതിയാം

സ്ഥൂക്കരാക്കൻിലുമെ തേടലു തൊടാന്തു

മരഞ്ഞു വിതിതു കോടുക്കണെതു താണ്ണിട

യാനുമു പോകതു തുണിയാ പാതെവുളി

ഇരുടകാടുകൾക്കു കടന്തു

അപ്പയണമെ നീണ്ടതു

ഒരു കാർത്തികൈ മാതത്തു വിഡിക്കാലൈപ്പൊമുതിലെ

പണ്ടാരവണ്ണിയും പടൈനടന്തു പെരുന്തിലുത്തിലെ

പുണ്ണക്കൈയുടൻ അവർക്കണെ വരവേറ്റു

ഇരാജരാജഞിൻ പോർവാം

വസ്ത്രമെ പോലവേ വരലാനുമെ

തൊലൈതു ഇടത്തിലെ തേടെന്റു

ശൊലകിന്തോ?

கந்து வழிபாடு : ‘பண்பாட்டு’ எச்சங்கள் கோட்பாட்டு அணுகுமுறை’ யின் வழி ஒர் ஆய்வு

தொல் சமயங்களுள் ஆவிபியம் (Animism) “எல்லாவற்றிற்கும் உயிர்ப்பாற்றல்” (அதாவது, ஆவி) உள்ளது” என்றும் ஆவியேறுபொருளியம் (Animatism) “உயிரற்ற பொருள்கள் மீது உயிர்ப்பாற்றல் ஏறுவதனால் அவ்வுயிரற்ற பொருள்கள் சிறப்பான ஆற்றல் பெறும்” என்றும் குறிப்பிடக் காண்கிறோம். உயிர்ப்பாற்றல் கொண்ட மரத்தை வழிபட்ட நிலையை அடைத்து, அது மரத் தூணாக மாறிய நிலையிலும் சிறப்பான ஆற்றல் உடையதே எனத் தொல் மாந்தர் நம்பி, அதனை வழிபடத் தொடங்கியமையே கந்து வழிபாடு’ என்று வழிபாட்டு மரபில் அறிந்தேற்கப்பட்டது; கந்தம் விட்டுக் கடவுள் நிங்கியமை குறித்துப் புறநானுறு, கலிகெழு கடவுள் கந்தம் கைவிடப் பலிகண் மாறிட” (புறம் : 52) என்று பதிவு செய்துள்ளது.

மரத் தூணாகிய கந்து’ / கந்தத்தில் செதுக்கப்பட்ட சிற்பானது கந்திற் பாவை’ என வழிபடப்பட்டமையை மணிமேகலைக் காப்பியம் காட்டுகிறது. காலப் போக்கில், கந்து வழிபாட்டு மரபில் மரத் தூண்கள்’ என்பன கற் தூண்களாக மாற்றம் அடைந்தன. இதனாலேயே, “பிறங்கு நிலை நெடுங் கற்கலாலா”ன பெருங்கற்காலக் கற்குத்துக்களை’ (Megalithic Menhirs) நீத்தார் நினைவாக நிலை நிறுத்தப்பட்ட கந்துகளாகக் கருத வேண்டியுள்ளது.

பழந் தமிழ் இலக்கியங்கள் பரக்கப் பேசும் கந்து வழிபாட்டின் எச்சங்கள் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியாக (Cultural Succession) மக்கள் வழக்காறுகளில் உயிர்ப்புடன் இன்றும் இடம் பெற்றுள்ளமையை(ப் பண்பாட்டு) எச்சங்கள் கோட்பாட்டு அணுகுமுறையின்வழி எடுத்துக் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

1. ‘பண்பாட்டு’ எச்சங்கள் கோட்பாடு : ஓர் அறிமுகம்:

பண்பாட்டுப் படிமலர்ச்சி ஆய்வுகளில் (Studies on Cultural Evolution) தூக்கலாக இனங்காணப்படும் மூன்று கூறுகளுள் எச்சங்கள்’ / பண்பாட்டு எச்சங்கள்’ (Survivals / Cultural Survivals) ஒன்றாகும். கடந்த காலச் சமூகங்களைப் (Past Societies) படிமலர்ச்சி மீட்டுருவாக்கத்திற்கு உள்படுத்தத் தலைப்பட்டபோது, ஈ.பி. டைலர் (E.B. Tylor) எனும் மானிடவியலாளர் எச்சங்கள் கோட்பாடு’ / பண்பாட்டு எச்சங்கள் கோட்பாடு’ (Theory of Survivals / Theory of Cultural Survivals) என்பதை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தினார்.

செயலிறந்து போன வழக்கடிகளும்’ (Customs) நிறுவனங்களும்’ (Institutions) அழுத்தம் அல்லது வழக்கம் காரணமாகச் சமூகத்தின் பிந்தைய கால கட்டத்திற்குக் கொண்டுசெல்லப்படுவதையே ‘எச்சங்கள்’ / பண்பாட்டு எச்சங்கள்’ என்று டைலர் குறிப்பிடுவதாக மானிடவியலாளர் எம். எஸ். கார்பரினோ (M.S. Garbarino) அம்மையார் பதிவு செய்கிறார்.

டைலரை அடியொற்றிப் பின்னர் மானிடவியலாளர்

எல். எச். மார்கன் (L.H. Morgan) தந்தைவழி மறைமைக்கு (Patrilineality) முந்தையது தாய்வழி மறைமை’ (Matrilineality) என்கிற தமது கருத்திற்கு ஆதரவாக இக் கோட்பாட்டைத் தன்னுடைய உறவுமுறைச் சொற்கோவை’ (Kinship Terminology) குறித்த ஆய்வீற்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்.

‘பண்பாட்டு’ எச்சங்கள் கோட்பாட்டு ஆய்வு அணுகுமுறையானது பண்பாட்டுப் படிமலர்ச்சி பற்றிய ஆய்வில் தோற்றுவாய்க்களை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதோடு அல்லாமல், அவற்றின் எச்சங்களையும் இனங்கள்கூடியின்து வெளிப்படுத்திடும் அரும்பெரும் பங்கு, பணிகளையும் மேற்கொள்கிறது.

2. பழங்குடிப் பண்பாட்டில் கந்து வழிபாட்டின் எச்சங்கள்:

கந்து வழிபாட்டின் எச்சக் கூறுகள் பழங்குடிப் பண்பாட்டில் காணப்படுவதைக் கீழ்க்காணும் சில சான்றுகள் வாயிலாக அறியலாம்:

நடு இந்தியப் பழங்குடிக் குழுக்களிடையே நீத்தார் நினைவாக நினைவுத்துண்கள்’ (Memorial Pillars) நிறுவும் பண்பாட்டு வழக்காறு இன்று வரை தொடர்ந்து வருகிறது. சான்றாக, மத்தியப் பிரதேசப் பழங்குடிக் குழுவினருள் ஒருவரான ராத்தோர் பழங்குடியினரிடையே (Rathod Tribes) இறந்தோர்க்கெளன் நிறுவிடும் நினைவுப் பலகைகளில் (Memorial Planks) அவர்தம் வீரம் செயிந்த மரபானது அரைப் புடைப்புருவங்களாக (Bas-Relief Images) செதுக்கப்படுவதைக் கந்து வழிபாட்டின் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சி எனலாம். மத்தியப் பிரதேசத்தின் முகாமை இனக்குழுவினரான ‘கோண்டு பழங்குடியினர்’ (Gond Tribes) ‘ஸ்தம்பேஸ்வரி’ என்கிற பெயரில் கற் தூண் கடை நிறுவி வழி படும் மரபினராக இனக்காணப்படுகின்றனர். இம்மரபானது கந்து வழிபாட்டின்பாற்பட்டதே அன்றி வேறில்லை.

ஒடிஷா மாநிலத்துக் கந்தமால் பகுதியைச் (Kandhamal |Khondmal) சார்ந்த கூயி - கெந்தர் பழங்குடியினரது (Kui-Kondh Tribes) ஒவ்வொரு குடியிருப்பின் முகப்பிலும் புவித் தெய்வமான (Earth Deity) தார்ஸி பேனு’ / பிரா? பேனு’ / சீதா பேனு’விற்குரிய உருவார்த்தை மரச் செதுக்கலாக உருவமற்ற உருவில் (Amorphic Image) அமைத்து வழிபடுகின்றனர்; இவ்வழிபாட்டு மரபானது கந்து வழிபாட்டின் மற்றொரு நிலைத்த சான்றாகும்.

நீலகிரிப் படுகாரது வேண்டுகோளுக்கு இனங்கக், ‘கோத்தப்பழங்குடியினரால் (Kota Tribes) கோத்தகிரியில் நிறுவப்பட்டுள்ள நீலி - குரும்’ (Neeli-Kuruma) ஓரிணைக் கருங்கல்லாலான நினைவுத் தூண்கள் கந்து வழிபாட்டு மரபின் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியேயாகும்.

3. நாட்டுப்புறம் பண்பாட்டில் கந்து வழிபாட்டின் எச்சங்கள்:

கந்து வழிபாட்டின் எச்சக் கூறுகள் நாட்டுப்புறம்

ஓடிஷா மாநிலக் கொங்கு
பழங்குடியினரது தாய்த் தெய்வம்
'தண்ணி பேனு' (கந்து)

ஓடிஷா மாநிலக்
கோண்டுப் பழங்குடியினரது
தாய்த் தெய்வம் 'ஸ்தம்பேஸ்வரி'(கந்து)

ஓடிஷா மாநிலக் கோண்டுப்
பழங்குடியினரது
குலக்குறித் தாண் (கந்து)

பண்பாட்டில் காணப்படுவதைக் கீழ்க் குறித்த சில சாள்றுகள்வழி அறியலாம்:

பால் வடியும் மரங்களில் கொற்றவை உள்ளிட்ட ஆற்றல்மிகு தெய்வங்கள் உறைவதான் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில், அத்தெய்வங்களுக்கான உருவாரங்களை அத்தகைய மரங்களின் கட்டைகளிலிருந்தே செதுக்கி உருவாக்குதல் நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டு மரபாகத் திகழ்கிறது.

அரியலூர் மாவட்டத்துக் கலியிபெருமான் திருக்கோவிலில் நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ள நெடிய மரத் தாண் கந்து வழிபாட்டிற்கு வகைப்பட்டதே என்பது உள்ளூர் மக்கள் அம்மரத்துணிற்குப் படைத்திடும் அறுவடைத் தானியங்களிலிருந்து புலப்படும். திருமணச் சடங்கின்போது நடப்படும் அரசாணிக் கால்' கந்து வழிபாட்டின் மாறுபட்டதொரு நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டு ஏச்சமேயாகும்.

தொடக்க காலத்தில் மரத் தாண் அல்லது மரக் கொம்பாக நிறுவி வழிபடப்பட்ட நடைமுறையானது, காலவோட்டத்தில் கற் தூணா'க மாற்றம் கண்டது. இதற்குச் சான்றாக, நீலகிரிப் படுகர் தங்களது குடியிருப்புகளின் முகப்பில் அமைத்திட்ட தலைகீழ்ப் 'ப' வடிவ அக்க பக்க மரத் தாண்' அமைப்பானது அக்க பக்க கற் தூணா'க இன்று மாற்றம் பெற்றுள்ளமையைச் கூட்டலாம்.

4. கொங்கு நாட்டில் கந்து வழிபாட்டின் ஏச்சங்கள்:

பண்டைய தமிழகத்தின் மண்டலங்கள் ஜந்தனுள் ஒன்றாக அமைந்திட்ட கொங்கு மண்டலம்' எனும் கொங்கு நாடானது மேற்குத் தமிழ்நாட்டு நிலப்பரப்பாகத், தனித்ததொரு பண்பாட்டுப் பரப்பாக' (Culture Area) அமைவதனால், இப்பகுதியில் இனங்காணப்படும் கந்து வழிபாட்டின் ஏச்சங்களுள் சில இங்கே எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன:

பொதுவாகக், கொங்கு நாட்டுத் திருக்கோவில்களுக்கு முன்பாக நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ள கருங்கல்லாலான விளக்குத் தூண்கள் கருடக் கம்பங்கள்' என்று குறிப்பிடப்படுவதும் கோவிலுக்கு வருவோர் தமது முதல் வழிபடுபொருளாக இக்கருடக் கம்பங்களையே

வழிபடுவதும் கந்து வழிபாட்டின் நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டு மரபுத் தொடர்ச்சியே. கொங்கு நாட்டு அம்மன் திருக்கோவில்களில் கோடை விழாக்களின்போது, கோவில் முகப்பில் அமைக்கும் கம்பம்' என்கிற முக்கொம்புடைய மரக் கவைமீது தீச் சட்டியை இருத்தி, அதற்கு முன்பாகக் கொட்டு முழக்கி நிகழ்த்தும் கம்பம் சுத்தி 'ஆட்றது' என்கிற நிகழ்வானது கந்து வழிபாட்டின் நாட்டுப்புற மரபு சார்ந்ததே. கொங்கு நாட்டில் மேற்கொள்ளப்படும் அறவான் பண்டிகை' என்றும் கூத்தாண்டை நோம்பியின் போது உருவாக்கப்படும் கூத்தாண்டை உருவாரத்திற்கு உயிர்ப்பு' கொடுக்கக், குறிப்பிட்ட அசைவு காட்டிய இலைகளுடன் கூடிய ஆத்தி மரச் சிறு கிளையை ஓடித்து அதனை அவ்வருவாரத்தினுள் சேர்ப்பது நாட்டுப்புற வழிபாட்டு மரபில் கந்து வழிபாடு இன்றும் தொடர்ந்து வருவதைச் சுட்டிக் காட்டும். கோயம்புத்தூரை அடுத்துள்ள சர்க்கார் சாமக்குளம்' ('கோவில்பாளையம்') அருகே அமைந்திருக்கும் கவைய களியம்மன் திருக்கோவிலின் அண்மையாக முச் சந்தியில் நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ள வாதப் பிள்ளையார்' எனும் வழிபாடு கல்லும் கந்து வழிபாட்டின் பாற்பட்டதே

இதுவரை பகிரப்பட்ட பல்வேறு பண்பாட்டுத் தரவுகளிலிருந்து, கந்து வழிபாடானது ஆவியியத்தின் வகைமைகளுள் ஒன்றான மர வழிபாட்டின்' (Tree Worship) நீட்சியாகவும் ஆவியேறுபொருளியத்தின் வகைப்பட்டதாகவும் அமைகிறது என்பது பெறப்படும்.

மேலே காட்டப்பட்ட பண்பாட்டுத் தரவுகளின் அடிப்படையில், சங்க காலத்துக் கந்து வழிபாடானது பழங்குடிப் பண்பாட்டு மரபிலும் அதனையடுத்து, நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டு மரபிலும் ஏச் நிலையில் இன்றும் தொடர்ந்து வந்து, அறுபடாப் பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சியாக நம் தமிழ் மண்ணில் நிலவி வருகிறது என்று துணிந்து கூறலாம்.

இந்நிலையில், "பிற்காலத்தில் தோன்றிய நரசிம்மர் வழிபாட்டிற்குத் தூண் வழிபாடுதான் மூலம்" என்று வாலாற்றியல் அறிஞர் ஜெய்ஸ்வாஸ் அம்மையார் கூறுவது மேலும் முகாமை பெறக் காண்கிறோம்.

கட்டுரையாளர்: மேனாள் இயக்குநர்,
பழங்குடியினர் ஆய்வு நடுவும், தமிழ்நாடு அரசு

மா. அரங்கநாதன் கதைகளை வாசித்தல்

கிராமம் - நகரம் - சாதி - சமயம்

மட்ட. அரங்கநாதன் தன் பிரதிகள் பலவற்றிலும் கிராமக் கண்கொண்டு நகரத்தையும் நகரக்கண்கொண்டு கிராமத்தையும் பார்க்கிற இருமை நிலைப் பார்வை, பிரதி உருவாக்கத்திற்குப் பெருந்துணை புரிந்துள்ளன. நாஞ்சில் நாட்டுக் கிராமத்தில் இருந்து சென்னைப் பட்டணத்திற்குப் புலம் பெயர்ந்து வாழ நேர்ந்த ஒருவரின் மன அவஸ்தைகளும் ஆன்நந்தங்களும் பிரதி முழுக்க எப்படி யோ ஒருவகையில் கசிந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. குறிப்பாக இங்கே இரண்டு கதைகளை மட்டும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ‘அசலம்’, 1987இல் வெளிவந்த கதை; நாஞ்சில் நாட்டுக் கிராமம்தான் கதைகளை; மற்றொன்று ‘பெருநகர்த் தடம்’. 1995இல் அவர் நடத்திய ‘முன்றில்’ இதழில் வெளிவந்தது; இதில் அதே நாஞ்சில் நாட்டுக் கிராமத்திலிருந்து ஒடுவந்த ஒருவனின் சென்னைப் பட்டண வாழ்வதான் கதைப்பின்புலமாகியுள்ளது.

♦♦♦

‘அசலம்’ என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு ‘அசையாநிலை’ என்பது பொருள். நகரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற ஒருவன், தன் கிராமத்திற்கு வரும்போது ‘அசையாமல்’ கிடக்கும் கிராமம் என்று முனுமுனுத்தவாறு ஆச்சரியப்பட நேரும். வாகனங்களின் இரைச்சலும் நகர மனிதர்களின் பரபரப்பான ஓட்டமும் நடையும் சுற்றுலா வரும் வாகனங்களும் மக்களும் நிறைந்த நகரத்திலிருந்து கிராமத்திற்குள் வந்து சேரும்போது இந்த அசையாநிலையை ஆழமாக உணர நேரும்; நான் சென்னையில் இரண்டாண்டு முதுகலை படிக்கிற காலங்களில் கிராமத்தின் இந்த அசையாநிலை எனக்குள்ளும் அனுபவமாகி இருக்கிறது. இந்தக் கதைசொல்லி அரை நூற்றாண்டிற்கு மேல் சென்னையில் ஓடிஓடி வண்டி பிடித்து அலுவலகம் செல்லும் வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்; அவருக்குச் சொல்லவா வேண்டும்! கிராமத்தில் தான் அடைந்த இப்படி ஓர் அனுபவத்தைத்தான் இந்தக் கதைக்குள் வேறொரு தளத்திற்கு- மனிதர்கள் அமைத்துக்கொண்ட சாதி அதிகாரம் சார்ந்த வாழ்வை நெறிமுறைகளை மிக நுட்பமான விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. சாதிகளால்

பிளவுண்டு கூறுக்காப் பல நூற்றாண்டுக் காலம் எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் அசைவற்றுக் கிடப்பதை அந்தக் கிராமத்தில் பிறந்து என்பது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து மாண்டு போகும் முத்துக்கறுப்பன் மூலம் பதிவு செய்யதுள்ளார்.

♦♦♦

பெரிய சிவன் கோயில்; சிவராத்திரியில் மட்டும் சிறப்பாக விழா நடக்கும்; ஆவுடையாராகக் காட்சி அளித்துக்கொண்டிருக்கிறார்; மறுக்கரையில் இராமார் கோயிலொன்றும் உள்ளது. எந்த ஊராக இருக்கும்? - வாசிக்கிற நாமதான் ஊகித்துக்கொள்ள வேண்டும்; சுயபுணவுத் தன்மையைத் தன் பிரதிகளில் தூவிச் செல்லும் கதைசொல்லி என்பதனால் அவரது சொந்த ஊரான திருவெண் பரிசாரமாகத்தான் இருக்கும் என்று ஊகித்துக்கொண்டேன்; என் ஊகம் சரிதானா என்று அதே நாஞ்சில் நாட்டுக்காரரான காக்கை ஆசிரியர் முத்தையா மூலம் உறுதி செய்துகொண்டேன்; இப்படி வாசகரை அந்தரத்தில் விட்டுவிட்டு நகர்ந்துபோய்விடும் பண்பு, பல கதைகளில் அமைந்துகிடப்பதைக் காணலாம்; சொல்லுகிற அளவை விடச் சொல்லாமல் விடுகிற அளவு அதிகமாக அதிகமாகத்தான் படைப்பின் அழியலும் அதிகமாகிக்கொண்டு போகும் என்ற கழக்கத்தை அறிந்து வினை புரிந்துள்ளார்.

என்பது வயதான முத்துக்கறுப்பன் இரண்டு மைல்தூரம் நடந்து மாசி மாதக் குளிரில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் ஆற்றுநீரில் குளித்துவிட்டு, முறைப்படித் திருநீறு பூசிக்கொண்டு கரையேறி மண்டபத்திலுள்ள ஒரு தூணில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து வயற்காடு பக்கமாகப் பார்க்கிறார்; சிவன்கோயில், நந்தவனமெல்லாம் தாண்டி, “மேடும் பள்ளமுமான ஒரு கூறுகெட்ட மண்ணில், முப்பதளவிலான குடிசைகள்” தெரிகின்றன. ஓர் இந்திய வாசகனுக்கு இவ்வளவு சொன்னால் போதும் அது என்னவென்று புரிந்துகொள்வான் என்று கதைசொல்லிக்குத் தெரியும் தானே! அவரும் இந்தச் சாதிச் சமூகத்தில்தான் பிறந்து கிடந்து வளர்ந்திருக்கிறார்; ஊருக்குக் கே கோ விலூக்குக் கே கோ சம்பந்தமில்லாதவொன்றுபோல அந்தக் குடிசைகள் தனித்துக் கிடந்தாலும் அந்த ஊரின் பெயரைத்தான் கொண்டு விளங்குகிறது.

நகரத்தில் சாதியுணர்வு என்று எதுவும் இல்லாமல் வளர்ந்தவர்களை
அரசாங்கம் பள்ளிக்கூடம் மூலமாகத் தன் சாதி அமைப்பிற்குள்
கொண்டுவரும் குழலை விட்டுவிலகி நின்று பதிவு செய்கிறார்
இப்படி! அதே நேரத்தில் இதற்குள் இடைஞக்கீட்டிற்காகப் பள்ளியில்
சாதிப் பெயரைப் பதிவு செய்யத் தொடங்கிய இந்த நடைமுறை
உண்மையில் இன்று சமூகத்திற்கு எந்த அளவிற்கு நன்மையாக
முடிந்திருக்கிறது என்கிற நீள்பார்வையோடு கூடிய விமர்சனமும்
இருக்கிறது.

பெரிதும் சிவபக்தனான முத்துக்கறுப்பன் “மண்டபத்தில் உட்கார்ந்தால் அந்தக் குடிசைகள் பக்கமே பார்வை நிலைகுத்தி நிற்குமாம்” எந்த அளவிற்கு என்றால் “சிவனைக்கூட மறந்துவிட நேரும்” அளவிற்கு.

“அன்பே சிவம்” - என்று வாய்க்கு வாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு கிடக்கும் இந்த ஊர்க்காரர்கள் ஏன் இப்படிச் சாதிவெறி பிடித்து அந்த மக்களை இந்த அளவிற்கு அன்பில்லாமல் நடத்துகிறார்கள்? இந்தக் கேள்வி தன் வாலிப வயதிலேயே தனக்குள் தோன்றிப்படுத்தியிருக்கிறது என்ற தகவலையும் பதிவு செய்கிறார்; மறுகரையில் இருக்கும் இராமர் கோயிலில் இருந்து வந்த இராமன், “அண்ணாச்சி” என்று தானில் சாய்ந்திருக்கும் முத்துக்கறுப்பனை அழைத்து உரையாடுகிறான். அந்த உரையாடலில் வாலிப வயதில் சிவன்கோயில் சிவராத்திரி அன்று, அந்தக் குடிசைகள் இருக்கும் தெருவுக்குள் போய், ‘இராமன் வேடங்கட்டிச் சீதா கல்யாண நாடகம்’ போட்டத் தன் கதையை நகைச்சவை மேலிட வெளிப்படுத்துகிறார்; ஆனால் ஊர்க்காரர்கள் மனத்தில் எந்த மாற்றத்தையும் கடுகளவுகூடக் கொண்டுவர முடியவில்லை; இன்றைக்கு என்ன ஆயிற்று. அவர்கள் எத்தனை நாளைக்குத்தான் அசையாமல் பொறுத்துக் கிடப்பார்கள்! எல்லோரும் மத்மமாரி விட்டார்கள்!

இவ்வாறு மதம் மாறிப் போனதற்கு “யார் பொறுப்பு?” என்கிற உரையாடல் இராமனுக்கும் முத்துக்கறுப்பனுக்கும் இடையே நடக்கிறது. அந்த உரையாடலை நூறுத்தவை வாசித்தாலும் கதைசொல்லி மொத்தத்தில் என்ன சொல்ல வருகிறாரென்று துல்லியமாகச் சொல்லிவிட முடியுமா என்று தெரியவில்லை. அப்படியான ஒரு நடையில் - தமிழில் வேறெங்கும் காணக் கிடைக்காத ஒருநடையில் - அந்த உரையாடலைப் பின்னியுள்ளார். இத்தகைய இடங்களில் மா.அரங்கநாதனின் தனித்தன்மை நம்மைத் திகைப்பில் ஆழ்த்துகிறது; அவரது உயரம், குள்ளமான நம் உடம்பில் உள்ள தலையை நிமிர்ந்து பார்க்க வைக்கிறது. தன்னோடு உரையாடும் இராமன் வாயிலாக “இதுக்கு யார் காரணம்னு “அலசுகிறார். ‘தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா’ என்று நவீனக் கணியன் பூங்குன்றனார் போலச் சிந்திக்கிறார்; “நல்லது கெட்டது - நாகரிகம்

- அறிவு - மடத்தனம் அப்படியெல்லாம் வெவ்வேறா சொல்லி ஏமாத்தியாச்சு. ஒலகத்து நடவடிக்கைக்கு எல்லோரும் பொறுப்புத்தான் என்று இராமன் வாயிலாகப் பேசுகிறார்; எந்தத் தீமைக்கும் மற்றவரைக் காரணம் காட்டிவிட்டால் எளிதாகத் தப்பித்துக் கொள்ளலாம்; இந்தத் தீமைக்கு நானுந்தான் ஒரு காரணம் என்று சமையைத் தானும் தன்மேல் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு நடப்பதென்பது கடினம்.

இதற்கு உதாரணமாக, இராமன் தன்னையே சுட்டிச் சொல்வதாகப் படைக்கிறார்; இராமன், ‘சீதையைக் காட்டுக்கு அனுப்பியதுதான் நான் செய்த உருப்படியான காரியம்’ என்கிறான்; சீதையைத் தீக்குளிக்கச் செய்தபோது “உங்க விருத்தாசலம் சாபவிமோசனம் எழுதித் திட்டி வட்டியிலே வாரிப் போட்டாரே” - அண்ணாச்சி! அப்போது யாருக்கும் தெரியல்லே!” என்ன தெரியவில்லையாம்; கதைசொல்லி எழுதுகிறார்: “இந்தச் சமைகளை யெல்லாம் தலையில் தூக்கிப் போட்டுக்கிறதுதான் ஒரு ‘ஓசந்த நாகரிகம் அப்படின்னு.’”

இந்த ‘ஓசந்த நாகரிகத்தைத்தான்’ ஆயிரமாயிரம் வருசமா அந்தக் குடிசை வாசிகள் சமந்து வாழ்கிறார்கள் - இப்படி நினைத்துப் பார்த்தால் அந்தக் குப்பத்தைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட மாட்டக் கூடும் இராமன்.

“அது (அந்த ஓசந்த நாகரிகம்) யாராலும் உண்டாக்கப்படலே. எல்லாருத்துக்கும் எல்லாரும்தான் காரணம். மூவாயிரம் வருசமா அன்புதான் ஒசந்ததுன்னு சொல்லிக்கிட்டுச் சொமை சொமக்கப் பின்வாங்கினா நாகரிகம் என்னான்னு எனக்குத் தெரியல்” என்று சொல்வதன் மூலம் அதிகாரம் செலுத்தும் ஆதிகக்கச் சாதிகள் அனைவரையும் சொமை சுமக்கப் பின்வாங்குவதால் அநாகரிகமானவர்கள் என்றும் விமர்சித்து விடுகிறார்.

“இத்தனை நாள் அவங்கள் மட்டும் சொமைதாங்கியா ஆக்கி வைச்சிருந்தேனே, எப்பவாவது அதைப்பற்றி நீங்க சொல்ற அன்போட நினைக்கப் பார்த்திருக்கோளா - ஜேயோ பாவம்னு சொல்லிட்டா ஆழ்ப்போச்சா” என்றும் கேட்கிறார், இராமன் மூலமாக.

பதிலாக முத்துக்கறுப்பன், “சுமடு சுமந்து பழக்கமில்லாதவன்தான். இந்தக் கணத்திலே நான் சுமந்த ஏதோ ஒன்னை இறக்கி வைக்கத்தான் முடியும்” என்கிறான். இதற்கு இராமன்,

“அண்ணாச்சி - அது ஓர் அசைவு - நிரந்தரமான அசைவு”

என்று பதில் சொல்வதோடு இராமன் - முத்துக்கறுப்பன் உரையாடல் முடிகிறது.

முத்துக்கறுப்பன் வாழ்வும் முடிகிறது. “குப்பத்துக்கருகில் மண்டபத்தில் போய் இறந்துகிடக்கிறாரே, குப்பத்து ஆட்கள் பார்த்தால் பரியாசம் பண்ணுவாங்களே” என்று உறவுகளும் ஊர்க்காரர்களும் பரபரப்பாக இயங்கத் தொடங்கினார்கள். கதையும் முடிகிறது.

இந்தக் கதையில் தமிழகத்தின் தென்கோடியில் பெரிய அளவில் நடந்த மதமாற்றம், கதைசொல்லிக்குள் கிளப்பிலிட்ட விசாரணையும் வலியும் வேதனையும் உட்பிரதியாக இயக்கம் கொண்டுள்ளது; இந்த மதமாற்ற நிகழ்வை ஏற்று வரவேற்பதா? இதற்கு யார் பொறுப்பு? ஆதிக்கச் சாதிகள் ஆண்டான்டு காலமாக நிகழ்த்திய கொடுரைம் மட்டும்தானா? அசையாமல் கிடந்த அந்த மக்களை மதமாற்றம் என்கிற இந்த நிகழ்வு அசைவை நோக்கி - மாற்றத்தை நோக்கி - அழைத்துச் செல்லுமா? மதம் மாற்றம், பெயர் மாற்றம், ஆனால் இந்தச் சாதி மாறி விடுமா? உண்மையில் அந்தக் குப்பத்து மக்கள் அசைவை நோக்கித்தான் நகர்கிறார்களா? எங்குப் போனாலும் அசையா நிலைதான் அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட விதியா?

ஒரிட்தில் கதைசொல்லி இப்படி எழுதுகிறார். “என்றாலும் அந்தச் சிவன்கோவில் படுத்துகிறபாடு முத்துக்கறுப்பனைப் பொறுத்தவரை பெரித்தான்” - இந்த அளவிற்குத்தமிழ் மதமாகக் கதைசொல்லியால் கொண்டாடப்படும் சிவவழிபாடு, இந்த மத மாற்ற நிகழ்வுகளால் என்ன ஆகும்? “அசையானிலை” என்று பொருள்படும் ‘அசலம்’ என்ற சொல் ஆடும் நடராசனைக் குறிக்கக்கூடிய சொல்லாகவும் விளங்குகிறது. வரலாற்றில் எத்தனை ப்படையெடுப்புக்கள்? எத்தனை அழிவுகள்? ஆனால் சிவன் எதற்கும் அசையாதிருப்பவன்; அவனையாரும் அசைத்துவிட முடியாது; இந்த மதமாற்றம் அவனை என்ன செய்துவிட முடியும் என்று கதைசொல்லித் தன்னைத் தேற்றிக் கொள்ளுகிறாரா?

எதைப் பற்றியும் ஒருவரால் உறுதியாக இருக்கமுடியாது - என்ற நிச்சயமற்ற ஒரு நிலையில் பிரதி தன் இருப்பைத் தக்க வைத்துக்கொண்டுள்ளது; மேன்மையான கலைகளின் குணமாகவும் இதுவாகத்தான் இருக்கிறது.

‘பெருநகர்த்தடம்’, சென்னைப் பட்டணத்திற்கு ஒடு வந்தவனின் கதை. “கோவணத்தை மட்டும் கட்டிக்கொண்டு ஒன்பது வயதிலே, அந்தப் பட்டணத்திற்கு வந்து சேர்ந்தவன் அவன் ஒருவனாகவேயிருக்க முடியும்” என்று கதை தொடங்குகிறது. இப்படி ஒடு வந்தவன்

கொத்தவால்சாவடி, பூந்தமல்லிச் சாலை, நுங்கம்பாக்கம், வடபழனி என்று வாழ்ந்து அறுபத்தி மூன்று வயதில் இறந்து போகிறான். “அந்தப் பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டே கண்ணை முடிய முத்துக்கறுப்பன் முகத்தில் சிரிப்பொன்று மறையாமல் இருந்ததாகவும் அவர்கள் ஆசைத்திரப் பேசிக்கொண்டார்கள்” என்று கதை முடிகிறது.

இடைப்பட்ட ஐம்பத்தி நான்கு ஆண்டுகள் அவனுடைய நகர வாழ்க்கை என்னவாக இருந்தது; நகரம் அவனை என்னவாக வடிவமைத்தது என்பதுதான் கதை. ஒடு வந்தவன் ஒரு தடவைகூடத் தன் கிராமத்திற்குச் செல்லவில்லை. நகரத்தில் பார்த்த ஒருவர், அவன் தந்தை இறந்த செய்தி சொனன்போதுகூட அவன் ஊருக்குப்போக விரும்பவில்லை. அதற்குப் பதிலாக ஊரில் சித்தி என்பவன், அவன் சிறுவயதில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த மரவையைத் (மரத்தாலான சாப்பாட்டுத்தட்டு) தூக்கி எறிந்த நிகழ்ச்சிதான் கணமுன் வந்ததாம்.

இதேபோல் தன் அப்பா கொடுக்க வேண்டிய முந்நாறு ரூபாய் பணத்தைக் கேட்டு வாங்கிப்போக வந்த தன் சித்தப்பா பணம் கிடைக்காமல் கோபித்துக்கொண்டு ஏறிய ரயில் பெட்டியில் தெரியாமல் ஏறி, ஒளிந்து சென்னை வந்து இறந்கிப் பின்னாலிருந்து ‘சித்தப்பா’ என்று சிரித்துக்கொண்டே கூப்பிட்டும் திகைத்துப்போய்க் கோபாவேசத்துடன் ஒர் அறை விட்டுவடன் ஒட்டம் பிடித்த முத்துக்கறுப்பன், அந்த ரயில் நிலையத்திலேயே மூட்டை தூக்கிப் பிழைக்கும் சித்தப்பாவையும் ஒரு தடவைகூடப் போய்ப் பார்க்கவில்லை.

இவ்வாறு அவன் தன் கிராமத்தையே தனக்குள் இருந்து அப்புறப்படுத்திவிட்டதுபோலவே, அந்தக் கிராமம் வளர்த்து வைத்திருக்கும் சாதித் திமிரையும் அறவே துறந்துவிட்டான். நகரம் அவனைச் சாதி அற்றவனாக வளர்த்துக்கொடுத்திருக்கிறது.

ஓருநாள் தள்ளு வண்டியில் காய்கறி வியாபாரம் பண்ணும் இவனையே பார்த்து ஒருத்தி,

‘கிரை வாங்கலையா ஜயரே?’

என்று இவனிடம் கேட்கும்போது இவன் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்?

“நான் ஜயர் இல்லே அம்மா - பிள்ளை” என்கிறான்.

பதிலுக்கு ‘யாருக்குப்பிள்ளை?’ என்று இன்னொரு கேள்வி போடுகிறான். அதற்கு இவன்,

“இப்ப உன் பிள்ளையா வைச்சக்கயேன்” என்று பதில் சொல்லுகிறான்.

பதிலைக் கேட்டுக் கோபப்பட வேண்டியவன் சிரிக்கிறான். பிறகென்ன?

“முப்பது வருடம் அவளோடு சிரித்துத்தான் வாழ்ந்திருந்தான்” என்கிறார் கதைசொல்லி.

பின்னாட்களில்தான் அதாவது வயதான பிறகுதான் ஒரு பெண் குழந்தை பிறக்கிறது; தன் தாயார் பெயரைச் சூட்டினான்; அந்தக் குழந்தையைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கப் போகும்போது

முத்துக்கறுப்பனுக்கு அறுபது வயதிற்கு மேலாகிவிட்டது. இவன் உடல்நலம் குன்றிப் படுத்திருந்ததால் அவன் மனைவி பள்ளிக்கூடத்தில் மகளைச் சேர்க்கப் போனாள். போனவன் திரும்பவந்து,

“பள்ளிக்கூடத்தில் அப்பா என்ன சாதின்னுக்கிறாங்கம்யா - என்ன சொல்லச் சொல்லும்?”

சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாளாம்; அவனும் சிரித்திருக்கவேண்டும் என்கிறார் கதைசொல்லி. நகரத்தில் சாதியுணர்வு என்று எதுவும் இல்லாமல் வளர்ந்தவர்களை அரசாங்கம் பள்ளிக்கூடம் மூலமாகத் தன் சாதி அமைப்பிற்குள் கொண்டுவரும் சூழலை விட்டுவிலகி நின்று பதிவு செய்கிறார் இப்படி! அதே நேரத்தில் இதற்குள் இடதுக்கீட்டிற்காகப் பள்ளியில் சாதிப் பெயரைப் பதிவு செய்யத் தொடங்கிய இந்த நடைமுறை உண்மையில் இன்று சமூகத்திற்கு எந்த அளவிற்கு நன்மையாக முடிந்திருக்கிறது என்கிற நீங்பார்வையோடு கூடிய விமர்சனமும் இருக்கிறது.

தொடர்ந்து மனைவி பேசுகிறாள்:

“எப்படியோ ஒஞ் சாதி என்னான்னு எனக்குத் தெரியும்னு வைச்சுக்கோ - அதெப்படி என்னைப் பத்தி எதையும் கேக்காம இருந்துட்டே? - ஒனக்குத் தெரியுமா என் சாதி என்னான்னு?”

முத்துக்கறுப்பன், ‘அது தெரிய வேண்டாம்’ என்ற பொருளில் படுத்துக்கொண்டே தலையைச்ததானாம். திரும்பவும் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்ததாம். அந்தச் “சிரிப்போடு அவனைப் பார்த்த பார்வையில் ஒரு தாயின் பரிவு இருந்தது. ஒரு காதலியின் ஆசை இருந்தது - ஒரு தன்னமற்ற பாட்டியின் வாஞ்சை இருந்தது” என்கிறார் கதைசொல்லி.

நகரவாழ்க்கை எப்படிப்பட்ட சாதியற்ற மனிதர்களாகவும் மேன்மையான உறவு கொள்பவர்களாகவும் இவர்களை வளர்த்திருக்கிறது என்பதை அறிகிறோம். இந்தக் காரணத்தினால்தான், சாதி ஒழிப்பிற்கு நகரங்கள் பெருக வேண்டும் என்றொரு வாதம் அன்னல் அம்பேத்காரர் போன்றவர்களால் முன்மொழியப்பட்டது போலும்.

ஒன்பது வயதில், மாநகரத் தடத்தில் கை வண்டித் தள்ளி, வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்தியவன், சாகும்வரை இந்தஒரு தொழிலைச் செய்தே வாழ்ந்து முடிக்கிறான். தள்ளுவண்டியில் காய்கறி, கீரை விற்று வருகையில் புரசைவாக்கத்திலுள்ள ஒரு தெருவில் அதிக நேரம் நிற்பானாம், அங்குள்ள ஒரு வீட்டுச் சுவரில் வெள்ளையாடையில் போர்த்திக்கொண்டு இருக்கும் ஒருவரின் படம் இருக்குமாம். அவர் பாட்டையும் அந்த வீட்டுக்காரர் பாடுவதைக் கேட்கலாம். அந்தப் பாட்டு அடிகளில் மனம் பறிகொடுத்த முத்துக்கறுப்பன் அந்தப் பெரியவரிடம் பேச்சுக்கொடுத்து அந்தப் பாட்டை எழுத வைத்து வாங்கிக்கொண்டானாம்.

வெள்ளாடை போர்த்திக்கொண்ட அவர் யார்? அந்தப் பாட்டு அடியாது? என்பவற்றையெல்லாம் சொல்லாமல் வாசகரைத் தேட விடுவது மா. அரங்கநாதனின் கதைசொல்லும் உத்திகளில் ஒன்றாகும். இது மாதிரி பல இடங்களை இவர் பிரதி

முழுவதும் காணலாம்: வள்ளலார் என்று படித்தவர்கள் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பு இருந்தாலும், அந்தப் பாடல் அடிகள் (நாலுவரி என்கிறார்) என்ன? என்பதை வாசகர்கள் அவரவர்களுக்கு வேண்டிய அடிகளின் யூகித்துக்கொள்ளும்படி விட்டுவிடுகிறார்; வாசகரின் தனமுனைப்பிற்கும் பிரதிக்குள் இடம் அளிக்க வேண்டும் என்கிற பார்வை இது: நான்,

‘இருமையுடன் நினது திருமலரடி நினைக்கின்ற உத்தமர்தம் உறவு வேண்டும்;
உள்ளெள்ளன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசவர் உறவு கலவாமை வேண்டும்’

என்ற அடிகளாக இருக்கலாமென்று ஊகித்துக் கொள்கிறேன்.

மற்றொன்றையும் இந்த இடத்தில் பேச வேண்டும்; இந்தப் பாடல் அடிகளைத் தான் இறுதிப் படுக்கையில் படுத்துக் கிடக்கும்போது உரக்கப் படித்துக்காட்ட ஏற்பாடு செய்யும்படி மனைவி பச்சையம்மாளிடம் சொல்லி வைத்திருந்தான் என்றும் அதன்படி அந்தப் பாட்டு அடிகளைக் கேட்டுக்கொண்டே கண்ணை முடினான் முத்துக்கறுப்பன் என்றும் எழுதிச் செல்லுகிறார். இந்த மாதிரியான சில இடங்களில் கதை சொல்லி யின் சைவமய ஈடுபாடு வெளிப்படையாகவே புலப்படுகிறது; அதாவது தான் சார்ந்த கிராமத்திலிருந்து ஒடிவந்த முத்துக்கறுப்பன் அதுவும் ஒன்பது வயதிலேயே ஒடிவந்துவிட்ட முத்துக்கறுப்பன் சாதியைக் கடந்துவிட்ட நிலையிலும் கூடத் தன் சைவ சமயத்தைக் கடந்துவிடவில்லை என்று பிரதிக்குள் கொண்டு வருகிறார். சாதியைக் கூடக் கடந்து விடலாம்; ஆனால் தான் சார்ந்த சமயத்தைக் கடப்பது என்பது அது குறித்து அதிகம் கற்றுத் தெரிய வாய்ப்பு அற்றவனுக்கும் கூட - மேலும் தன் சமயச் சூழலோடு ஒட்டி உறவாடி வாழ்வதற்கான வாய்ப்பை இழந்துபோன நிலையிலும்கூட - முடியாத காரியம்; அது மனித இருப்பிற்கான அவசியமான ஒன்று என்று கதைசொல்லி கூறுவதற்கு முயலுகிறார் என்பதாகப் பிரதியின் தொனி ஒலிப்பது எனக்குள் கேட்கிறது.

தன் கட்டுரையில் மா. அரங்கநாதன் ஓரிடத்தில் இப்படி எழுதுகிறார்:

“தன்னைப்பற்றிய நினைவோ, படைக்கின்ற படைப்பின் கதி பற்றிய நினைவோ, இல்லாமல் தோன்றுவதுதான் உண்மையான படைப்பு. என்னைக்கள் சார்பாக இல்லாதபோதுதான் - ஏற்கனவே தான் கொண்ட சிந்தனைகள் மேல் ஏற்றப்படாதபோதுதான் - ஆபாசங்கள் அற்ற புனிதம் ஏற்படுகிறது” - என்கிறார்.

இது நனவு நிலையில் கண்டுணர்கிற கூற்று, ஆனால் புனைவெழுத்து என்பது நனவிலிமனத்தின் பிடிப்படாத வெளிப்பாடு. எனவே கதைசொல்லிக்குள்ளே நனவிலிமனத்தில் ஆழமாகப் போய் அமர்ந்துகொண்ட சைவசமய ஈடுபாடு அவர் பிரதிக்குள் பல்வேறு விதமாகப் பல்வேறு இடங்களில் வெளிப்படுகிறது .

- பவானி சங்கர் நாயக்
- தமிழில்: நிழல்வண்ணன்

அமெரிக்கக் கனவின் நெருக்கடி

அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் ஏற்பட்ட அரசியல் கொந்தளிப்பு அமெரிக்காவில் முதலாளித்துவ அரசியல் அமைப்பு மற்றும் சந்தை ஜனநாயகத்தின் வரம்புகளைப் பிரதிபலிக்கிறது. டெனால்டு டிரம்ப், ஜோ பைடன் இருவருமே அமெரிக்க முதலாளித்துவத்தின் வேறுபட்ட கோணங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றனர். ஏகாதிபத்திய அயலுறவுக் கொள்கையும் உள்ளாட்டுப் பாதுகாக்கப்பட்ட மாகாணங்களும் அமெரிக்க ஆட்சி முறையின் இரட்டைத் தூண்களாகும். இந்த இரட்டைத் தூண்கள் இந்தக் குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் யார் வென்றாலும் அப்படியே இருக்கப்போகின்றன. அது அமெரிக்க சமுதாயத்துக்கோ உலகுக்கோ பயனுள்ளதாக இருக்கப்போவதில்லை. அமெரிக்க அரசியல் அமைப்பு விடுதலை அரசியல் மற்றும் பொருளாதார மாற்றுக்கள் மலர்வதை வரம்புக்கு உட்படுத்துகிறது. அமெரிக்க அரசியல்சாசன ஜனநாயகம் ஆங்கிலோ-அமெரிக்க சட்டக வடிவங்களுக்குள் உருவாக்கப்பட்டது, அது அரசியல்சாசனப் பாதுகாப்புடன் முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக்காக சொத்துப்படைத்த வர்க்கங்களையும் கார்பொரேட் பெருங்குழுமங்களையும் உயர்த்திப்பிடிக்கிறது. அமெரிக்க அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரக் கனவுகள் அமெரிக்க அரசியல் சட்டம் மற்றும் அதன் நடைமுறைக்குள் வேறுள்ளிடுள்ள முதலாளித்துவத்தால் சிறந்திக்கப்படுகின்றன.

முதலாளித்துவ நடைமுறைகளிலிருந்து கட்டவிழுத்துவிடப்பட்டுள்ள தனிநபர்வாத மற்றும் நுகர்வுவாதக் கலாச்சாரம் அமெரிக்கக் கனவுக்குள் தனிநபர் சுதந்திரத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவவில்லை. அது அமெரிக்க அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டவடிவத்தில் முதலாளித்துவக் குவிப்பு நிகழ்ச்சிப் போக்கை வலுப்படுத்துகிறது, அது தனிக் சொத்தின் சட்டபூர்வ ஒப்பந்தங்களின் சுதந்திரத்திற்கு இட்டுச் சென்றது. அமெரிக்காவில் தொழில்புரட்சி, அதன் பெருந்திரள் உற்பத்திக் கலாச்சாரத்திற்குள் அமெரிக்கத் தொழிலாளர் வர்க்கங்களை ஒன்றிணைப்பதன் மூலம் முதலாளித்துவத்தை மேலும் பலப்படுத்துவதற்கு இட்டுச் சென்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டில், அமெரிக்க முதலாளித்துவத்தை நீட்டிப்படதற்காகவும் விரிவாக்கம் செய்யவும், உலகமயமாக்குவதற்காகவும், தேவை அடிப்படையிலான அமெரிக்க சமுதாயம் ஆகை

அடிப்படையிலான சமுதாயமாகமாற்றப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்க முதலாளித்துவத்தின் பொருளாதார இயங்காற்றல் அதன் வலிமையை அமெரிக்க அரசியல் அமைப்பு முறையால் தாங்கி பிடிக்கப்படும் அரசியல் சட்டத்திலிருந்து பெறுகிறது. அதனால் அது உலகில் மிகவும் வெற்றிகரமான, சக்திவாய்ந்த அமைப்பாக தோன்றியேழ முடிந்துள்ளது.

அமெரிக்காவின் ஜனநாயகக் கலாச்சாரம் சீர்குலைந்து கொண்டிருக்கிறது; அது இரண்டு கட்சி அமைப்பின் அரசியல் கும்பலாட்சி வழிநடத்தும் எதேச் சாதிகாரத்தை நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பதற்கான அறிகுறிகள் அனைத்தையும் அமெரிக்க அரசியல் சாசன முதலாளித்துவமும் அதன் சந்தை ஜனநாயகமும் காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. அமெரிக்க அரசியல் சாசனத்தின் அதிகாரமையப்படுத்தல் நோக்கத்திற்குச் சேவை செய்யக் கூட்டாட்சி அரசியல் சாசனங்களை நிர்ப்பந்திப்பதற்குப் போதுமான அதிகாரத்தை அமெரிக்க நீதித்துறை பெற்றுள்ளது. அதிகாரமையப்படுத்தல் என்பது முதலாளித்துவத்திற்கும் மிகவும் மையமானதாகும், மேலும் அமெரிக்கக் குடியரசு அமைப்பு முறை முதலாளித்துவத்தின் தேவை கருத்துக்கப்பட்டுள்ளது.

தொழில் துறை அல்லது விவசாயக் காலகட்டத்திலிருந்து 19 ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திக்கு முன்புவரையும் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியின் பெருங்குழுமத் தொழில்துறைக் காலகட்டத்திலிருந்து 20 ஆம் நூற்றாண்டின் பெருங்குழும முதலாளித்துவ ஏகபோகம் மற்றும் 21 ஆம் நூற்றாண்டின் நிதிமூலதனக் காலகட்டம் வரை, அமெரிக்க முதலாளித்துவம் அதன் அனைத்து வடிவங்களிலும் அதன் முழு ஆதாரவையும் அமெரிக்க அரசியலின் மேலாதிக்க சக்திகளிடமிருந்தே பெற்றுவருகிறது. ஆகவே, அமெரிக்காவில் பொருளாதார அதிகாரக் குவிப்பு அமெரிக்க சமுதாயத்தில் ஆற்றல்மிக்க சக்திகளின் அரசியல் பலப்படுத்தவின் ஓர் உற்பத்திப்பொருளாகும். சென்ட்டர் போயில் பென்ரோஸ் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பென்சில்வேனியாவிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குடியரசுக் கட்சி சென்டார் ஆவார். அவர் பெரும் தொழில்வணிகர்களிடம் நேரடியாகப் பின்வருமாறு

கேட்டார்: “நீங்கள் எங்களை காங்கிரஸ்க்கு அனுப்புகிறீர்கள்; நாங்கள் சட்டங்களை இயற்றுகிறோம், அந்தச் சட்டங்களின் கீழ் நீங்கள் பணம் சம்பாதிக்கிறீர்கள், நீங்கள் மேலும் மேலும் பணம் ஈட்டுவதற்கான சட்டங்களை இயற்றுவதற்கு மீண்டும் எங்களை காங்கிரஸ்க்கு அனுப்பிவைவ்பதற்கு உங்கள் இலாபத்திலிருந்து எங்கள் பிரச்சாரத்திற்கு மீண்டும் நிதியளிக்கிறீர்கள்.” இதுதான் இன்றைய உலகில் பல ஜனநாயகங்களின் அடித்தளமும் தலைவிதியுமாகும். வெஸ்ட் ஃபாலியன் ஜனநாயகங்களிலிருந்து காலனியத்திற்குப் பின்திய ஜனநாயகங்கள் வரை, கார்பொரேட்டாலைமையிலான சந்தைச் சக்திகள் அரசியல் சக்திகள் மீது மேலாதிக்கம் செலுத்துகின்றன.

முதலாளித்துவக் குவிப்பின் உதவேகம் அமெரிக்க ஜனநாயகத்துடன் பயணிக்கிறது, இவை ஒன்றுக்கொன்று பரஸ்பரம் உதவிக்கொள்கின்றன. இதுதான் அரசியல்சாசன சட்டகங்களுக்குள் முதலாளித்துவ வர்க்கங்களின் விதியாகும். அமெரிக்காவில் முதலாளித்துவ வர்க்கங்களின், மாறிக்கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலைமைகள், தேவைகள், விருப்பங்களுக்கு ஏற்ப அரசியல்சாசன சட்டகங்கள் சரிப்படுத்திக் கொள்கின்றன. அரசியல் ஆட்சிகள், அரசியலமைப்புச் சட்டங்கள், பொருளாதாரக் கட்டமைப்புக்கள் ஆகியவை ஒன்றுக்கொன்று பின்னிப் பின்னைந்து, வர்க்க ஆட்சியை உயர்த்திப்பிடிப்பதற்கு சேர்ந்து வேலை செய்கின்றன. அது அமெரிக்க வாழ்வின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் பெருந்திரளான ஏற்றத்தாழ்வுகளை உருவாக்குகிறது. ஆகவே, அரசியல் சுதந்திரம் அமெரிக்கத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் பெரும்பான்மையின் பொருளாதார வளமைக்கு வழிவகுப்பதில்லை. அமெரிக்க சமுதாயத்திற்குள் அரசியல் சுதந்திரத்திற்கும் பொருளாதார விடுதலைக்கும் இடையிலான இடைவெளி வளர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது.

இந்த வழியில், அரசியல்சாசன முதலாளித்துவம், விளிம்புநிலைக்குத் தன்றுவது, சரண்டல், ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் ஓர் ஏற்றத்தாழ்வான சமுதாயத்தை அமெரிக்காவில் நிறுவியுள்ளது. பொருளாதார அந்தியமாதல், அமெரிக்கக் குடியிருப்பையை, ஓர் அரசியல் சுதந்திரத்தின் அடையாளமாக மட்டுமே குறுக்கிறது அமெரிக்கர்களின் பெரும்பான்மையினரின் குடியிருப்பைகள் மற்றும் உரிமைகளுக்கான அதிகாரமளித்தலுக்கு பொருளியல் அடிப்படை இல்லாமல் செய்துவிடுகிறது. வேலையின்மை, கடன் கைமை, பட்டினி, வீடின்மை ஆகிய பிரச்சனைகள் அமெரிக்கக் கனவை சந்தேகத்துக்குரியனவாக அம்பலப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை மனிதர்களின் வாழ்க்கையை சந்தையின் தலை மையிலான சமூதாயத்திற்கு ஒரு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட பொருட்களாக மற்றியுள்ளன. மரணங்களும் ஆதாவற்ற நிலைமைகளும் அமெரிக்க ஜனநாயகத்திற்கு ஒரு தீவிரமான அச்சுறுத்தலாக இருக்கின்றன, மேலும் அவை அமெரிக்க அரசியல் சாசனத்தின் பல முற்போக்கான, மாற்றத்துக்குரிய, நேர்மறையான அம்சங்களை அழிக்கின்றன.

அரசியல் சாசன முதலாளித்துவத்தின் மீதான அமெரிக்கப் பரிசோதனைகள் அவற்றின் முட்டுச் சந்தை எட்டிவிட்டன. ஒரு தாராளவாத மற்றும் அரசியல் சாசன ஜனநாயகத்தில், அபாயங்களைச் சமூகமயமாக்குவது, தனிநபர்களையும் அவர்களுடைய ஜனநாயக உரிமைகளையும் விளிம்புநிலைக்குத் தன்றுவது, சொத்துக்களைத் தனியார்மயமாக்குவது ஆகியவை ஆட்சி செய்வதற்கான முன்மாதிரியாக இருக்க முடியாது. அமெரிக்காவில் அரசியல் சட்டம் கார்பொரேட்டுக்களின் உரிமை மற்றும் நில உடமை மேட்டுக்குடியினர் உரிமைகளை மட்டும் உயர்த்திப்பிடிப்பதாக இருக்கமுடியாது. ஒப்பந்தப் பிரிவு, சமத்துவப் பிரிவு, உரிய செயல்முறை பிரிவு மற்றும் வணிகப் பிரிவு போன்ற பல்வேறு ஒப்பந்தப் பிரிவுகளின் உதவியுடன் சட்டத்திலிருந்து அனைத்து வடிவப் பாதுகாப்புக்களையும் அமெரிக்க முதலாளித்துவ வர்க்கங்கள் பெறுகின்றன. இந்தப் பிரிவுகள் முழுமையான சுதந்திரத்தைக் கொண்டவை. ‘ஒப்பந்தம் குறித்த சுதந்திரம்’ அதன் சித்தாந்தமூலத்தை ஆட்மஸ்மித்தின் தலையிடாக கோட்பாட்டிலிருந்து பெறுகிறது. சுதந்திர ஜனநாயகம் என்று கூறிக்கொள்ளப்படுவது, அமெரிக்க முதலாளித்துவ வர்க்கங்களால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல்சாசனச் சட்டவிதிகளுக்குள், ஒரு முதலாளித்துவப் பொருளாதாரச் சட்டக்கத்திற்குள் சிறைபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

அமெரிக்கக் கனவின் தனக்குத் தானே விதித்துக்கொண்ட நெருக்கடி முதலாளித்துவத்திற்குள் ஓர் அரசியல், பொருளாதார, சமூக, கலாச்சார அமைப்பாக உள்ளார்ந்திருக்கிறது. இயற்கையையும், மனிதப் படைப்பாற்றல்களையும், வாழ்க்கையையும் விற்பனைப்பண்டமாக்குவது முதலாளித்துவத்திற்குள் இலாபமீட்டுவதன் முதன்மையான ஆதாரமாகும். விற்பனைப் பண்டமாக்குவது முதலாளித்துவத்தின் நலன்களுக்கும் மனிதத் தேவைகளுக்கும் இடையில் உயிர்ப்பொருளாக்கச் செயல்பாட்டில் பிளவை உருவாக்குகிறது. திறமை மற்றும் சிக்கனம் என்ற பெயரில் மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையிலும் முதலாளித்துவ வர்க்கங்களுக்குச் சேவை செய்யும் இந்த அடிப்படை முரண்பாடுகள் பிரதிபலிக்கின்றன. அமெரிக்காவுக்குள்ளும் அதற்கு அப்பாலும் மாற்றுக்களுக்கான எந்தத் தேடுதலுக்கும் முதலாளித்துவத்தின் இந்தச் சமூக அரசியல், மற்றும் பொருளாதார இயங்காற்றலைப் புரிந்துகொள்வது தேவையாகிறது. ஆகவே, அமெரிக்காவுக்குள்ளும் வெளியிலும் மாற்றுக்களுக்கான போராட்டத்திற்கு அரசியல்சாசனச் சட்டங்களின் முதலாளித்துவ மாற்றத்தைக் கோருவது அவசியமாகிறது. பகிர்ந்துகொள்ளப்பட்ட அமைதி மற்றும் வளமைக்கான அரசியல், பொருளாதார, கலாச்சார ஜனநாயகம் மற்றும் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டம் மட்டுமே நிகழ்காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் ஒரே மாற்றாக இருக்கமுடியும். நமது நிகழ்காலத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கும் நமது எதிர்காலத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும் எல்லைகளைக் கடந்து இந்தப் புவிக்கோளின் உலகக் குடிமக்காளாக நமது போராட்டங்களாத் தொடந்துவோம்.

நன்றி: பிரான்டியார்

கட்டுரை

• கவிதா வட்சமி

kavithanorway@gmail.com

பாரதி மறந்த ஆசைமுகம்

இரு தேடல்

பாரதி யின் கவிதைகளில் அதீத காதலுள்ளவள் நான். சில பாடல்களை வருடக்கணக்கில் இரைமீட்டுக் கொண்டிருப்பேன். அப்படியாக என்ன அலைக்கழித்த பாடலில் ஒன்று ‘ஆசைமுகம் மறந்து போச்சே’. பல வருடங்களாக இதன் பொருளைத் தேடி அலைந்திருக்கிறேன். பாரதியின் கவிதைகள் எளிமையும் இனிமையும் நிறைந்தவை. சொற்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும், அதை அடுக்கும் முறையிலும் அதன் எளிமையை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

எனிய இனிய சொற்களைக் கொண்ட கவிதைகளாயினும் அக்கவிதைகளின் பொருளைர்ந்து கொள்வது பெரும்பாலும் அத்தனை இலகுவானதல்ல. பாரதியின் கவிதைகளை ஒரு ஒழுங்குடன் படித்தறிந்தவர்களால் மட்டுமே கவிதையின் பொருளைர்ந்து அதன் உட்கருத்தை உய்த்துணர முடியும். ‘ஆசைமுகம் மறந்து போச்சே’ என்ற பாரதியின் கவிதையை இந்த வகைமைக்குள் சேர்க்கலாம்.

காதலனின் முகம் எப்படி காதலிக்கு மறந்து போகும் என்ற கேள்வி எனக்குள் எழுந்தலில் இருந்து பல வருடங்களாக இதற்கான பொருளை அறிய முற்பட்டு வந்திருக்கின்றேன். அந்தத் தேடலில் இருந்து பிறந்ததே இந்தப் பதிவு.

பாரதியின் கண்ணன் பாட்டில் வரும் கண்ணன் என் காதலன் என்ற தலைப்பிலமைந்த “ஆசைமுகம் மறந்து போச்சே” என்று தொடங்கும் கவிதை மிகவும் எளிமையான பாடுவதற்கு இனிமையான ஒரு பிரிவாற்றாமைக் கவிதை.

இந்தக் கவிதையின் வெளிப்படையான கருத்தும் மிக எளிமையானது. காதலனை நீண்ட நாள்களாகக் காணவில்லை. அவன் முகம் பார்த்தும் பல நாள்கள் ஆகிவிட்டன. பிரிவாற்றாமையால் காதலிக்குத் தன் காதலனின் முகமே மறந்து போய்விட்டது. தான் பார்ப்பதற்குக் கூட அவன் படம் இல்லையே என்று தன் தோழிக்குத் தலைவி கூறுவதாக இக்கவிதை அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

உண்மையில் இந்த நேர்க் கருத்தில்தான் இந்தக் கவிதை எழுதப்பட்டிருக்கிறதா அல்லது வேறு உட்கருத்து ஏதேனும் இருக்கின்றதா என்பதே இங்குள்ள கேள்வி?

ஒரு கவிதையை மனதிலிருந்து உணர்வுப்பூர்வமாகப் பாட்டிலோ, ஆட்டத்திலோ கொண்டு வர அதன் உட்கருத்தை ஆழந்து விளங்கிக் கொள்ளுதல் என்பது மிகவும் இன்றியமையாதது.

கண்ணனை காதலனாக, தோழனாக, தாயாக, தந்தையாக, காதலியாக, சேவகனாக, அரசனாக, சீனாக, ஆண்டானாக, காந்தனாக, விளையாட்டுப் பிள்ளையாக சத்கருவாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டு தொகுக்கப்பட்ட ‘கண்ணன் பாட்டு’ என்ற தொகுதியில் ஒரு கவிதையாக இந்தக் கவிதை இருப்பதால் அதன் ஒரு பகுதியாகவே இக்கவிதையை நோக்க வேண்டி இருக்கிறது.

கண்ணன் பாட்டு தொகுப்பு எவ்வாறு வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது? எவ்வகையான சிந்தனையைக் கொண்டிருக்கிறது என்பவற்றின் அடிப்படையில் தான் இக்கவிதை பற்றிய உட்கருத்தினை நாம் அறிந்து கொள்ள முடியும். பாரதியின் கண்ணன் பாட்டில் உள்ள கவிதைகள் பலவும் வேதாந்தக் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்வதற்காகவே எழுதப்பட்டவை. வேதாந்தத் தத்துவங்களை வைத்தே பல கவிதைகளை எழுதியிருப்பதாகப் பாரதியே பற்பல கவிதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். சான்றாக அவரது குயில்பாட்டில் இறுதியாக “வேதாந்தமாகக் கருத்துரைக்கவல்லீர்” என்று குறிப்புணர்த்துகின்றார்.

பாரதி சொல்லும் வேதாந்தத் தத்துவம் என்பது என்ன?

பாரதியினுடைய வேதாந்தத் தத்துவத்தில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா என இரண்டு விடயங்கள் பேசப்படுகின்றன.

ஜீவாத்மா: மனிதர்கள்.

பரமாத்மா: முழுமையான அகண்ட பிரபஞ்சம்.

இந்த ஜீவாத்மாவிற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் ஒரு பேதமும் இல்லை என்பது தான் வேதாந்தத்தினுடைய கருத்து. ஜீவாத்மா தான் பரமாத்மா. ஜீவாத்மா

இருளைப் புரிந்து கொள்ள ஓளியும், இன்பத்தைப் புரிந்து கொள்ளத் துன்பமும், உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளப் பொய்யும் தேவைப்படுகிறது. அதைப்போலவே இந்தப் பேரண்டம் வேறு, தான் வேறு என்ற மனநிலையிலேயே மனிதமனம் இயங்குகிறது. இந்த மாயை அழிந்து போகுமானால் மனித உயிர்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் தானும் ஒரு பாகம் மட்டுமே என்பதை உணர்ந்து கொள்ளும்.

பரமாத்மாவின் ஒரு பாகம் மட்டுமே. அகண்ட முழுப் பிரபஞ்சத்தின் ஒரு பாகம் மட்டுமே மனித உயிர்கள். மனித உயிர்கள், தாம் வேறு என்று உணர்வதற்கான காரணம் மாயை. மாயையின் காரணமாகத் தான் தம்மை வேறு ஒரு பொருள் என்றும் பிரபஞ்சத்தின் பாகம் இல்லை என்றும் எண்ணிக் கொள்கிறோம்.

மனித மனதின் இயங்கமானது சிந்தனை என்கிற இருமை, எதிர்வுக்கோட்டபாட்டை (*binary*) வைத்தே பொருளை விளங்கிக்கொள்ளும் தன்மையுடையது. மனம், எப்போதும் ஒரு விடயத்தை அதற்கு எதிர்மறையான மற்றொரு விடயத்துடன் ஒப்பிட்டே புரிந்து கொள்ளும் தன்மையுடையது. மனித மனதின் இயங்கியலின் அடிப்படையானது முரண்பாடுகளை இணைத்துவைத்துப் பொருள் கொள்வதேயாகும்.

இருளைப் புரிந்து கொள்ள ஓளியும், இன்பத்தைப் புரிந்து கொள்ளத் துன்பமும், உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளப் பொய்யும் தேவைப்படுகிறது. அதைப்போலவே இந்தப் பேரண்டம் வேறு, தான் வேறு என்ற மனநிலையிலேயே மனிதமனம் இயங்குகிறது. இந்த மாயை அழிந்து போகுமானால் மனித உயிர்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் தானும் ஒரு பாகம் மட்டுமே என்பதை உணர்ந்து கொள்ளும்.

இந்தக் கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டே “ஆசைமுகம் மறந்து போச்சே” என்ற கவிதையின் உட்கருத்தை அறிய விழைகிறேன். கால காலமாக மனித உயிர்களும் பிரபஞ்சமும் பேதமற்ற ஒன்று தான் என்று மாயையற்று இருந்ததனது முகம் தனக்கு மறந்து போய்விட்டது. இங்கே பாரதி தேடுவது மாயையற்ற தனது முகத்தினைத் தான். மறந்து போனது பிரபஞ்சத்தோடு பேதமற்று இருந்த தனது முகம் தான்.

நேசம் மறக்கவில்லை நெஞ்சம் - எனில் நினைவு முகம் மறக்கலாமோ?

உயிர்க்கும் பிரபஞ்சத்திற்குமான தொடர்பு ஆழ்மனதிற்குத் தெரிந்து தான் இருக்கிறது. முற்றிலும் மறக்கப்படவில்லை. ஆனாலும் நினைவு (மனது) அந்த முகத்தை மறக்கலாமோ?

கவிதையை உச்சரிக்கும் போது “நினைவுமுகம் மறக்கலாமோ” என்பதற்கும், “நினைவு முகம் மறக்கலாமோ” என்பதற்கும் நுண்ணிய வேறுபாடுகள் உண்டு.

கண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் - அதில் கண்ண ண்முக முழுதில்லை

நண்ணு முகவடிவு காணில் - அந்த நல்ல மலர்ச்சிரிப்பை காணோம்.

பேதமற்ற உயிர்களும் பிரபஞ்சமும் பற்றிய ஒரு தோற்றம் மனக் கண்ணில் தெரிகிறது. ஆனாலும் அதன் முழுமை அங்கு இல்லை.

ஓம்பு மொழிதலுமில் லாமல் - அவன் உறவை நினைத்திருக்கு முள்ளம்; வாயு முரைப்பதுண்டு கண்டாய் -அந்த மாயன் புகழினை யெப்போதும்.

மாயை மறைத்தாலும், உயிர்களின் ஆழ்மனம் எப்போதும் பிரஞ்சத்தோடு கலப்பதையே நினைத்திருக்கும். பிரபஞ்சத்தோடு கலந்து நிற்க வேண்டி பாடல்களையும் தோத்திரங்களையும் உயிர்கள் பாடிக்கொண்டு இருந்தாலும் அவைகள் அதன் உட்பொருளை விளங்கிக் கொள்ளாமலே பாடுகின்றன. மேலும் ஆழ்மனதில் உள்ளதை, புறமனம் செய்த பாவம் தான் இந்த விடயங்கள் மறந்து போகக் காரணமாகின்றனவோ என விளங்கக் காணலாம்.

கண்கள் புரிந்துவிட்ட பாவம் - உயிர்க் கண்ண னுருமாக்க லாக்கு; பெண்க னினிடத்திலிது போலே - ஒரு பேதையை முன்புகண்ட துண்டோ?

எனும் வரிகள் பரமாத்மாவை ஆணாகவும் ஜீவாத்மா அனைத்தும் பெண்ணாகவும் பார்க்கும் வேதாந்தத் தத்துவ மரபை பாரதியும் இக் கவிதையில் கையாண்டிருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும் - ஓளிச் சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும் வாணை மறந்திருக்கும் பயிரும் -இந்த வைய முழுதுமில்லை தோழி.

மனதை மாயை மறைத்திருந்தாலும் பிரஞ்சமும் உயிர்களும் ஒன் ரென்பது பிரிக்க முடியாத விடயங்கள் ஆகும். ஆயினும் மனித மனத்தின் யதார்த்தங்கள் இவற்றை விளங்கிக் கொள்வதில்லை.

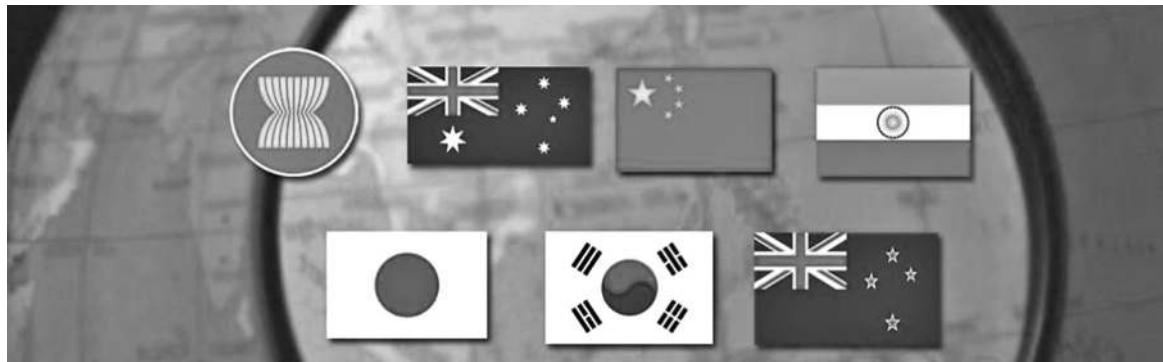
தனது மன இயங்குவியலின் அடிப்படையான இருமை எதிர்வுக்கோட்டபாட்டினைக் கடந்து நின்று இவ்வகண்ட பிரபஞ்சமும் தானும் ஒன்றே என்று அறிந்து இயங்கக்கூடிய தனது விருப்புக்குரிய முகமாக்கி இங்கே தேடப்படுகிறது.

பாடல் வரிகள் அனைத்திலும்..

பாரதி மறந்த ஆசைமுகமும் அவர்தான்!

அதைத் தேடுவதும் அவர்தான்!

தெற்காசிய பொருளாதாரக் கூட்டமைப்பு அமெரிக்க வல்லாதிக்கத்திற்கு எதிரான முன்னெடுப்பு

தெற்காசிய நாடுகளின் கூட்டமைப்பின் (ASEAN - Association of Southeast Asian Nations) முன்னெடுப்பில் 'பிராந்திய விரிவான பொருளாதாரக் கூட்டமைப்புக்கான' (RCEP - Regional Comprehensive Economic Partnership) ஒப்பந்தம் நவம்பர் மாதம் 15 ஆம் நாள் உறுப்பு நாடுகளால் வெற்றிகரமாகக் கையெழுத்திடப்பட்டுள்ளது. இதில் 10 தெற்காசிய நாடுகளும் - பிரைனான்ட், கம்போடியா, இந்தோனேசியா, லாவோஸ், மலேசியா, மியான்மா, மலேசியா, தாய்லாந்து, சிங்கப்பூர், வியட்நாம் ஆகிய இந்நாடுகளுடன் தடையற்ற வர்த்தக ஒப்பந்தங்கள் செய்துள்ள ஆஸ்திரேலியா, சீனா, ஜப்பான், தென்கொரியா, நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகளும் கையெழுத்திட்டுள்ளன.

இந்த RCEP ஒப்பந்தம் இதுவரை உலகம் கண்டிராத மீப்பெரும் பிராந்தியரீதியான வர்த்தக ஏற்பாடு. இந்த ஒப்பந்தத்திற்கானப் பேச்சு வார்த்தை 2012 ஆம் ஆண்டு ஆகியன் அமைப்பு நாடுகளால் முன்னெடுக்கப்பட்டது. ஆரம்பம் முதலே இந்தியாவும் பேச்சுவார்த்தையில் பங்கேற்றது. ஆனால் 2019 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் பேச்சு வார்த்தையிலிருந்து விலகிக் கொண்டது. பேச்சுவார்த்தைகளின் போது தான் எழுப்பிய பிரச்சனை களுக்கு தீவிர கிடைக்காததால் விலகிக் கொள்வதாகக் கூறியது. ஆனால் இந்தியா எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் RECP-யில் தன்னை இணைத்துக் கொள்ளலாம் என்றும், கூட்டங்களில் பார்வையாளராகக் கலந்து கொள்ளலாம் என்றும் கூட்டுமை மப்பின் உருப்புநாடுகள் முடிவெடுத்துள்ளன.

இந்த ஒப்பந்தம் சமீப காலத்தில் நிகழ்ந்துள்ள மிக முக்கியமான வரலாற்று நிகழ்வு. இது உலக அளவில் பொருளாதாரத்தில் மட்டுமின்றி, அரசியலிலும் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும். இது கொரோனா பெரும் தொற்றுக்குப் பிற்கையை காலகட்டத்தில் புதிய உலக ஒழுங்கைக் கட்டமைப்பதற்கான முன்னெடுப்பு. வட அமெரிக்காவின் ஒற்றைத் துருவ அதிகார மேலாண்மை

வீழ்ச்சியடைந்துள்ளதன் வெளிப்பாடே இந்த ஒப்பந்தம். இதன் சந்தை 220 கோடி மக்களை - உள்ளடக்கியது. RCEP உறுப்பு நாடுகளின் நிகர உள்ளாட்டு உற்பத்தி 26.2 டிரில்லியன் அமெரிக்க டாலராக உள்ளது. இது உலகின் மொத்த உள்ளாட்டு உற்பத்தியில் 30 விழுக்காடாகும். 2019 ஆம் ஆண்டு கணக்கீட்டின்படி உலகின் மொத்த வர்த்தகத்தில் 28 விழுக்காடு இந்த அமைப்பின் கீழ் வரும்.

இது வளர்ந்து, வளர்ந்து வருகிற, இன்னமும் வளர்ச்சியடையாத எனப் பல்வேறுபட்டப் பிராந்தியப் பொருளாதாரங்களை உள்ளடக்கியது. இந்த ஒப்பந்தம் உலக வர்த்தகம், மற்றும் முதலீட்டிற்கான சரியான - முறையான - வழிமுறைகளை உருவாக்குவதில் முதன்மையான பங்கு வகிக்கும் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம் என உறுப்புநாடுகள் தங்கள் கூட்டறிக்கையில் கூறியுள்ளன. 'இருள் கவுயிய சர்வதேச குழுவில் இந்த ஒப்பந்தம் மக்களுக்கு நம்பிக்கையையும், வெளிச்சுத்தையும் தந்துள்ளது. இனி பன்முகத்தன்மையும், தடையற்ற வர்த்தகமுமே உலகப் பொருளாதாரத்திற்கும், மனிதகுல வளர்ச்சிக்கும் சரியான திசைவழியாக இருக்கும் ' என்று. சீனாவின் முதன்மை அமைச்சர் கூறினார். இந்தியா இந்த ஒப்பந்தத்திலிருந்து விலகியதால், சீனாவின் ஆதிக்க மேலாண்மை மேலும் வலுப்படும். இர்க்குமுதிக்கான வரிகள் குறைக்கப்பட்டு, தடைகள் தளர்த்தப்படுவதால், சீனா தன் உற்பத்திப் பொருட்களுக்கான மிகப் பெரிய சந்தையைப் பெற்றுள்ளது.

500 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வட அமெரிக்காவின் பூழக்கடை என்று கருதப்பட்ட தென் அமெரிக்க நாடுகளில் கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் ஆட்சியைப் பிடித்த இடதுசாரி அரசுகளால், வட அமெரிக்கா தன் அதிகார மேலாண்மையை இழந்துள்ளது. கியூபா, வெனிசுவேலா, பொலிவியா போன்ற நாடுகளுடன் சீனா அரசியல், பொருளாதார உறவுகளை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளது. பல நாடுகளில் சீனா விவசாய நிலங்களை வாங்கியுள்ளது.

குறிப்பாக, ஆப்பிரிக்க நாடுகளிலும் வாங்கிக் குவித்துள்ளது.

இந்தியா, இக்கூட்டமைப்பிலிருந்து விலகியதற்குப் பொருளாதாரக் காரணங்களே சொல்லப்பட்டாலும், அரசியல் காரணங்களும் இருக்கவே செய்கின்றன. மோடு அரசு வட அமெரிக்காவுடன் இராணுவ ரீதியாக நெருக்கமான உறவில் உள்ளது. தெற்காசிய - பசிபிக் பிராந்தியத்தில் சீனாவின் ஆதிக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த 1992 ஆம் ஆண்டு முதலே வட அமெரிக்கா இராணுவ ரீதியான கூட்டுச் செயல்பாடுகளைத் தொடர்கியது. ஆப்கானிஸ்தான் மீதான படையெடுப்பில், வட அமெரிக்க இராணுவத்திற்குத் தளமமைத்துக் கொடுத்தது. 1992 ஆம் ஆண்டு இந்தியப் பெருங்கடலில் நடத்தப் பட்ட கூட்டுப் போர்ப்பியிற்கி 'மலபார் கூட்டுப் பயிற்சி' என்று அழைக்கப் பட்டது. இந்திய-பசிபிக் பிராந்தியத்தில் அமைதி காத்து, சுதந்திரமான கப்பல் போக்குவரத்துக்கு வழிவகை செய்ய 'குவாட்' என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இதில் ஜப்பான், இந்தியா, ஆஸ்திரேலியா, வட அமெரிக்கா ஆகிய நான்கு நாடுகள் இணைந்து மலபார் என்ற கூட்டு இராணுவப் பயிற்சியை இந்தமாதம் அரிசிக் கடலிலும், வங்கக் கடலிலும் நடத்தியுள்ளன. குவாட் ஒப்பந்தத்தை 'ஆசிய நேட்டோ' என்று சீனா விமர்சித்துள்ளது. கல்வான் பள்ளதாக்கில் சீனாவுடனான எல்லைத் தகராறும் இந்தியா RCEP அமைப்பில் சேராமல் இருப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளது. தீர்க்கப்படாத அரசியல் பிரச்சனைகள், பொருளாதார, வர்த்தகக் கூட்டுச் செயல்பாடுகளுக்குத் தடையாக உள்ளன. உண்மையில் கூட்டுப் பொருளாதார, வாங்தக அமைப்புகளில் சேர்ந்து இயங்குவது, அரசியல் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கும் வழிவகுக்கும். குவாட் அமைப்பிலுள்ள ஆஸ்திரேலியாவும், ஐப்பானும் இராணுவ ரீதியாக சீனாவிற்கு எதிராக இருந்தாலும், RCEP அமைப்பில் சீனாவுடன் இணைந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. வடஅமெரிக்காவில் நிகழ்ந்துள்ள ஆட்சி மாற்றத்தால், சீனா குறித்த நிலைப்பாட்டில் மாற்றம் ஏற்பட்டால், இந்தியாவும் RCEP -யில் இணையக்கூடும்.

RCEP -யில் இணையாதிருப்பதற்கு இந்திய அரசு கூறும் பொருளாதாரக் காரணங்கள் ஓரளவிற்கு ஏற்கத்தக்கவை. இறக்குமதி அதிகமாகி உள்ளூர் உற்பத்தி - தற்சார்புபாதிக்கப்படும் என்பது உண்மை. மேலும், RCEPயில் உள்ள 11 நாடுகளுடன் இந்தியாவிற்கு வர்த்தகப் பற்றாக்குறை உள்ளது. இதனால் தடையற்ற வாங்தக ஒப்பந்தம் உடைய நாடுகளுக்கும் இந்தியாவால் ஏற்றுமதியை அதிகரிக்க முடியவில்லை என்பதும் உண்மை. ஆனால் தற்சார்பு குறித்து அக்கறையுள்ள அரசு சிறப்பாக செயல்படும் பொதுத்துறை நிறுவனங்களை

குறைந்த விலைக்கு தனியாருக்குத் தாரை வார்ப்பது ஏன்? வேளாண் இறையாண்மையையே அழிக்கும் பன்னாட்டுக் கம்பெனிகளின் மரபீனி மாற்றப் பயிர்களுக்கு அனுமதி அளிப்பது ஏன்? காப்ரேட்டுகள், வங்கிகள் தொடங்க அனுமதியளிப்பது தற்சார்பா? என்கிற கேள்விகள் எழுகின்றன.

இந்திய ஆளும் வர்க்கமும், வட அமெரிக்காவும் தெற்காசியப் பகுதியில் சீனா ஆதிக்கம் செய்வதை விரும்பவில்லை. ஆரம்பம் முதலே சீனாவின் முத்துமாலைத் திட்டம், ஒருவட்டம் - ஒரு சாலைத் திட்டங்களை எதிர்த்து வருகிறது. இதற்கு மாற்றாக சீனா, பாக்கிஸ்தான் நாடுகளைத் தவிர்த்த எண்ண தெற்காசிய நாடுகளை இணைத்து 'பிம்ஸ்டெக்' என்ற அமைப்பை இந்திய அரசு ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்தியாவின் கடல் வழி வர்த்தகத்தை வளர்ப்பதற்காக காக 'சாகர்மாலா' திட்டத் தைத் தொடங்கியுள்ளது. இதிட்டத்தின்படி உள்ள துறைமுகங்களை மேம்படுத்தி, புதிய துறைமுகங்களை உருவாக்கி, அவற்றை தனியாருக்குத் தாரை வார்க்கப் போகிறார்கள். வட அமெரிக்கா இந்தியாவுடன் இணைந்து, இப்பிராந்தியத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்புகின்றது.

இலங்கையில் சீனாவின் ஆதிக்கம் அதிகரித்து வருகிறது. தெற்கு இலங்கையில் அம்பந்தோட்டாவில் மிகப் பெரிய சாக்கு முனையமாக துறைமுகத்தைச் சீனா கட்டிவருகிறது. இந்தியாவும் வட அமெரிக்காவும் இயற்கைத் துறைமுகமான திரிகோணமலையை தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வர முயற்சிக்கின்றன.

'இலங்கையில் நிலவும் இன் முரண்பாடுகளைத் தீவிரப்படுத்தி, இறுதியில் தலைவிட்டுத் திரிகோணமலைத் துறைமுகத்தை ஆக்கிரமிப்பதே அவர்களின் திட்டம்' என்பதை மேதகு பிரபாகரன் நன்கறிந்திருந்தார் என்கிறார் எழுப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக செயல்பட்டு வரும், நாடுகடத்தப்பட்ட சிங்களவரான விராஜ் மெண்டிஸ். 'இறுதிக் கட்டப் போரில் வட அமெரிக்காவின் பேரத்திற்கு விடுதலைப் புலிகள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அதனை அவர்கள் மறுத்து விட்டனர். அமெரிக்கர்களை திரிகோணமலைக்குள் அனுமதிப்பதை விட இறுதிவரை போராடி மாய்வதே மேல் என்று நினைத்தனர். தங்கள் இறுதி முச்சிலும் கூட இலங்கைத் தீவின் இறையாண்மையைப் புலிகள் பாதுகாத்தனர். இந்தியாவே இக்கட்டான சூழ்நிலை தமிழகங்குக் குதாவு அடிக்காமல் சீனாவை எதிர்க்கும் நோக்கில் அமெரிக்காவின் பக்கம் சாய்ந்தது. இதுதன் அமெரிக்காவின் பலம். எல்லா விளையாட்டுகளையும், விளையாட்டுத் தன்குக்குச் சாதகமானவற்றைச் சாதித்துக் கொள்ளும்' என்கிறார் விராஜ் மெண்டிஸ்.

இந்த நிலையில், தெற்காசிய நாடுகளில் வட அமெரிக்க வல்லாதிக்கத்திற்கு எதிரான சீனாவின் பொருளாதார-அரசியல் - முன்னெடுப்புத்தான் RCEP என்கிற கருத்து வலிமை பெற்று வருகிறது.

'பிரபாகரனின் சமாதான பிராந்தியம், போர் பிராந்தியமாக மாறி வருகிறது. பிரபாகரனின் போராட்டத்தை வல்லாக்கள் அழித்திருக்கலாம். ஆனால் பிரபாகரன் பிரகடனப்படுத்திய "சமாதான பிராந்திய அரசியலே" இந்திய துணைக்கண்ட, இலங்கைத் தீவு மற்றும் தென் - கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் வாழும் தமிழ்கள், மீண்டுமொரு முறை அரசியல் பலியாடுகளாக மாற்றப்படுவதைத் தடுத்து நிறுத்தும்.'

கடல் + நூண்ணுயிரிகள்

=

கற்றது கையளவு : கல்லாதது கடலைவு

ஈம் உடம்பில் என்ன வேதிப்பொருட்கள் உள்ளனவோ, அவை கடலிலும் உள்ளது. (உ.ம.) - உப்புத்தன்மை. இந்த ஒற்றுமையை நாம் உனர வேண்டும்.

நம் ஒவ்வொரு மூச்சிலும் ஆக்சிஜன் உள்ளது. அதில் 50% கடல்வாழ் நூண்ணுயிரிகள் மூலம் கிடைக்கிறது. மீதமுள்ள 50% தாவரங்கள் மூலம் கிடைக்கிறது. இந்த ஆக்சிஜன் கடலிலிருந்து மனிதர்களை அடைவதை 'Bio Geochemical Cycle' விவரிக்கிறது.

மனிதகுலத்திற்குத் தேவையான கால்பங்கு புரதம் கடல்வாழ் நூண்ணுயிரிகள் மூலம் கிடைக்கிறது. அவை காற்றிலுள்ள நைட்ரஜனை அமினோ அமிலங்கள் + புரதங்களாக மாற்றி நமக்கு உணவுட்டுகின்றன. ஊட்டச்சத்து நிறைந்த கடல்நீர் பாசிகளை வளர்க்க உதவுகின்றன. இராஸ்கள் பாசிகளை உண்டும், மீன்கள் அவற்றை உண்டும் வாழ்கின்றன.

புவி வெப்பமடைதல் காரணமாக கரியமிலவாயு (சிளி2) அதிகமாக கடலில் கலந்து கடல்நீர் அமில மயமாவதாலும், நீரின் வெப்பம் அதிகமாவதாலும் உயிரினங்களின் வாழ்ச்சும் அதிகம் பாதிப்படத் திற்கிறது. 25% மக்கள் சுற்றுலா + மீன்பிடித் தொழிலுக்காக கடலை நம்பி வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

சுருக்கமாக - கடல்வாழ் நூண்ணுயிரிகள் செய்யும் நன்மைகள்:

1. 50% ஆக்சிஜனைக் கொடுக்கிறது
2. நான்கில் 1 பாகம் புரதத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறது
3. புவி வெப்பமடைதலுக்கு முக்கிய காரணமான மீத்தேனை சிதைக்கிறது.

முக்கியச் செய்தி

மனிதக் கழிவுகள்

தொழிற்சாலைக் கழிவுகள்

எண்ணெய்க் கசிவுகள்

வேளாண்மை வேதிக்கழிவுகள்

பிளாஸ்டிக் கழிவுகள்.....

கடல்நீரின் ஆக்சிஜன் அளவைக் குறைத்தும், ஊட்டச்சத்தைச் சிதைத்தும் கடல்வாழ் உயிரினங்களின் அழிவிற்கு வழி வகுக்கிறது. பிளாஸ்டிக் கழிவுகளால் மட்டும் ஆண்டுதோறும் 100 மில்லியன் கடல்வாழ் உயிரினங்கள் அழிகின்றன. ஆகவே, கடலைப் பாதுகாப்போம் - நல்ல பாக்ஷரியாக்களின் தேவையை உணர்வோம்.

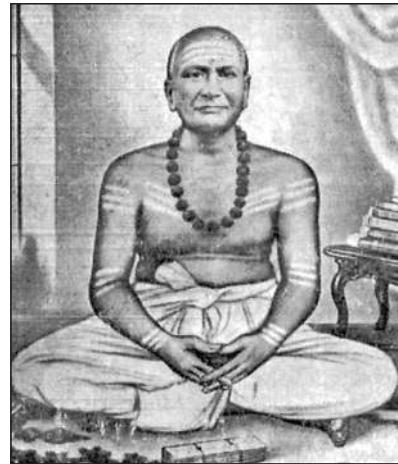

கட்டுரை

• ஜோசப் குமார்

மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை

ஊரும், வேரும்

மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை

1815 முதல், 1876 வரை 61 ஆண்டுகளே வாழ்ந்து மறைந்த மகாவித்வான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை தன் வாணாள் முழுமையையும், தமிழன்னை, ஒரு பெருவாழிவு வாழ வேண்டி, அப்பணித்துக் கொண்டவர். பள்ளிக்கூடங்கள் பரவலாக இல்லாத அக்காலத்தில், அவருடன் உறைந்து, பாடம் கேட்டு, வித்தகரான அவரது மாணாக்கரல்லாம் இலக்கிய வேந்தராயினர். சாதி, மதம், இனம் கருதாது, தமிழ் வேட்கை ஒன்றை மட்டுமே இவர் அளவுகோலாக நிர்ணயித்துக் கொண்டு மாணவரைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவரை மிகச்சிறந்த அறிஞராயும் கவிதை செய்வதில் சிறப்பான திறமை கொண்ட புலவர் பெருமக்களாயும் மாற்றிய பெருமை ஒன்றையே தன் சொத்தாகத் தேடிச் சேகரித்திருந்த பெருமான் அவர்.

திரிசிரிபுரம் (திருச்சிராப்பள்ளி) மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, திருவாடுதுறையை மையமாகக் கொண்டு, அதனைச் சுற்றியுள்ள குடந்தை, மாயூரம், பட்டாஸ்வரம் இன்னும் பிற பல ஊர்களுக்கும் பயணித்து தமது தமிழக் கல்வித் தொண்டை ஆற்றினார். அக்காலத்தில், மாயூரத்திலும் சீர்காழியிலும் நீதியரசராய்ப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தவரும், தமிழ்மொழி மீது ஆறாக் காதல் கொண்டிருந்தவருமான வேதநாயகம் பிள்ளை, மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையுடன் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டார். அதோடு மட்டுமல்ல, வாய் ப்புக் கிடைக்கும்போதெல்லாம், அவரிடம் பாடமும் கேட்டார். அவருடைய செய்யுள் யாக்கும் திறமைக்கு மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையிடம் பாடம் கேட்பது, ஒரு மலர்ச் செடிக்கான உணவான, நீர் போல் இருந்தது.

ஓருமுறை வேதநாயகம் பிள்ளை, திருவாடுதுறைக்கு வந்து, ஆதீனகர்த்தர் மீது, சில செய்யுட்களைப் பாடிக்காட்டியபோது, மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, வேதநாயகம் பிள்ளையைப் போற்றிப் பாடிய பாடல் வருமாறு.

தருவேசிந் தாமணி யேயென்று பாவலாக சாற்றிடவும் பொருவேது மின்றியுந் தானே தனக்கொத்துப் பூமிசையே இருவே றுலகத் தியற்கைக் குறளை யெதிர்மறுத்து வருவேத நாயக மாணிடு வாழ்கவிம் மாநிலத்தே.

மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களது மாணாக்கர் இருக்கவும் படுக்கவும் நல்ல வசதியானதோர் இடம் வேண்டும் என்று நினைத்த வேதநாயகம் பிள்ளை, மாயூரம் தெற்கு வீதியில் ஒரு பெரிய வீடு வாங்கி, தனது நண்பரை அங்கு

தங்கி, மாணவர்க்குப் பாடம் சொல்லக் கேட்டுக்கொண்டார். அதோடு மட்டுமன்றி, அங்கிருந்து, தின மும் சிவபூசை செய்வதற்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுத்தார். அஃதின்றி, மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, சிவபெருமானைப் போற்றிப் பாடிய சீகாழிக் கோவை என்ற நூல் அரங்கேற்றப்படுவதற்கு அனைத்து உதவிகளையும் செய்திருந்தார். மதத்தின் பெயரால் இற்றை நாட்களில் எங்கனும் பூசலும் மோதலும் மிகுந்துள்ள இந்நாளில் உலகளவும் அகண்ட மனம் கொண்ட இம்மனிதரை நாம் நினைவுக்கு வேண்டும்.

“தமிழ்த் தாத்தா” என்று பின்னாளில் உரிமையுடன் அழைக்கப்பட்ட உ.வே. சாமிநாத ஜெயர் தனது 13 வயதில், மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையை வந்தடைந்தார். அவரது நோக்கம், பிள்ளையவர்களிடம் அனைத்து தமிழ் நூல்களையும் பாடம் கேட்க வேண்டுமென்பதுதான். இவர் வருவதற்கு முன்ன ரேயே, பிள்ளை அவர்களிடம் காரைக்கால் சவேரிநாத பிள்ளை என்பவர், மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்களால் அனுப்பப் பட்டிருந்தார்.

சவேரிநாத பிள்ளை கிறித்துவராயிருந்தாலும் நெற்றியில் திருநீறு அணிந்திருப்பார். “குருபக்தி” மிக்குடையோராய் இருந்த அவர், தனது ஆசிரியரின் குடும்பக் காரியங்களையும் கவனித்து வந்தார். மனதுக்குள் சோகமாகவோ அல்லது கோபமாகவோ இருந்தால்கூட மற்றவரிடம் பேசும்போது நல்ல நகைச் சவையுடன் பேசும் உயர் பண்பினர். தமிழ்ப்பாடல்களின் அனைத்து நயங்களையும் விரிவாக விளக்கி விவாதிக்கும் திறமையும் உண்டு.

மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, சில

உ.வே. சாமிநாத ஜூயர்

வேளைகளில், சவேரிநாத பிள்ளையை அவரினும் இளைய மாணாக்கருக்குப் பாடம் சொல்லப் பணிப்பார். உ.வே.சா. விற்கு, சவேரிநாத பிள்ளையிடம் பாடம் கேட்பது பிடிக்கவில்லை. ஏனெனில் சவேரிநாதப் பிள்ளையின் புலமை அந்த நாட்களில் அவ்வளவு உயர்வாக இருக்கவில்லை. உ.வே.சா. நேரடியாக தனது ஆசிரியரிடம், சவேரிநாத பிள்ளையிடம் தான் கண்ட குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி முறையிட்டார். இதன் பின்னர், ஆசிரியர் பிள்ளை அவர்களே பாடம் சொல்லத் துவங்கினார். ஆனாலும் உ.வே.சா. சவேரிநாத பிள்ளை, தன் மீது கோபம் கொண்டு, ஆசிரியரிடம் ஏதாவது சொல்லி, ஒரு சிக்கலை உருவாக்கி விடுவாரோ என்று பயந்தார். ஆனால் சவேரிநாத பிள்ளையோ அத்தகு கீழெண்ணம் எதுவும் இல்லாமல் வழமையாகச் செயல்படுவதைக் கண்ட உ.வே.சா. விற்கு, அவர் பால் மிகுந்த பற்றும் தோழமையும் உண்டானது.

ஒருமுறை ஆசிரியர், உ.வே.சா., சவேரிநாத பிள்ளை உட்பட மூன்று மாணவர்களிடம், மூன்று வேறுவேறு செய்யுடகளின் ஸற்றடியைக் கொடுத்து வெண்பா இயற்றுமாறு கூறினார். சவேரிநாத பிள்ளை கிறித்தவர் என்பதால், “தேவா வெனக்கருளைச் செய்” என்ற ஈற்றடியையும் கொடுத்தார் என்ற செய்தியை உ.வே.சா. தனது “என் சரித்திரம்” என்ற நாலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதோடு மட்டுமன்றி, மாணாக்கரை உற்சாகப்படுத்த, தாழும் அவர்களோடு சேர்ந்து அதேவேளையில் ஒரு வெண்பா செய்தார் என்ற செய்தியையும் அறியும் போது, அது இந்நால் ஆசிரியர் அனைவருக்கும் நல்லதொரு பாடமாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

ஒரு முறை மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, தமது மாணவருடன் குடந்தை அருகிலுள்ள, பட்டமீஸ்வரம் என்ற ஊருக்குச் சென்று சின்னாட்கள் தங்கினார்.

அவ்வுரைச் சேர்ந்த ஆறுமுகத்தா பிள்ளை என்பவர் தன் சத்திரத்திற்கு விருந்தினராய் வரும் எவரையும் பல நாட்கள் தங்கவைத்து, அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகள் அனைத்தும் செய்து கொடுக்கும் பரந்த மனதுடைய வள்ளல். இவருடைய வீட்டில் பிள்ளை அவர்கள் தங்கும் நாட்களில், அவரைக் காண வேண்டியும், பாடம் கேட்க வேண்டியும் மேலும் தங்களது ஜயங்களில் தெளிவுபெற வேண்டியும், குடந்தையிலிருந்தும், பிற ஊர்களிலுமிருந்தும் பல ஆசிரியரும் மாணாக்கரும் வருவார். அனைவரையும் ஆறுமுகத்தா பிள்ளை இன்முகத்துடன் வரவேற்று உபசரித்து, உன்பிப்பார்.

இவ்வளவு மேன்மையான பண்பு நலன்களைக் கொண்டிருந்த ஆறுமுகத்தா பிள்ளையிடம் ஒரு விசித்திரமான பழக்கம் இருந்தது. தன் வீட்டிடற்கு வந்து தங்கும் பிள்ளை அவர்களின் மாணாக்கருக்கு இரவு உணவை நள்ளிரவு 12 மணிக்கு அல்லது ஒரு மணிக்குத் தான் அளிப்பார். மாணாக்கரில் பலர் இரவில் முன்னதாகவே உறங்கி விடுவார். ஆறுமுகத்தா பிள்ளை அவர்களை எழுப்பி உணவுண்ண அழைக்கும்போது, பலருக்குப் பசியே இருக்காது. மேலும் நன் னிரவில், நல்ல உறக்கத்தில் எழுப்பப்படும் போது அவர்கள் மிகவும் தொல்லைப்பட்டனர்.

இசிகிக்கலிலிருந்து விடுபட வகை தெரியாது, தங்களுக்கு நேர்ந்த இன்னல்களையெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தபோது, மாழுரம் சென்றிருந்த சவேரிநாத பிள்ளை பட்டிழல்ஸ்வரம் வந்து அவர்களுடன் இணைந்து கொண்டார். ஓரிரு நாட்களிலேயே மாணாக்கரது பிரச்சினையை அவர் உணர்ந்தார். அதைத் தூக்கித் தன் தோள்மேல் போட்டுக் கொண்ட அவர், ஆறுமுகத்தா பிள்ளையிடம், மாணாக்கரின் துயரைப் பக்குவமாக எடுத்துச் சொல்ல என்னி, “பட்டமீஸ்வரத்தில், இரவில் நெடுநேரம் பசியோடு வருந்தும்படி செய்த பிரம்மதே வன் எங்களை மரமாகப் படைக்கவில்லையே” என்ற கருத்து அமைய ஒரு பாட்டுப் பாடினார். கட்டளைக் கலித்துறையில் அமைந்த அப்பாட்டு வருமாறு.

புரமாய வென்றநு டேனு புரேசர் புகன்றுறையும் தீர்மாம் பழைசையிற் காலத்தி லூணின்றித் தீயபசி உரமாய் வருத்த வருந்துறு வேமென் றுணர்ந்தறிவில் மரமாப் படைத்தில் னேபாவி யாய் மலரயனே

இப்பாட்டைக் கேட்டவுடன், ஆறுமுகத்தா பிள்ளை, கூறினார், “இது (பட்டமைவரம்) கும்பகோணத்திலிருந்து பல இடங்களுக்குச் செல்லும் வழியில் இருக்கும் ஊராதவின் பலர் இவ்வழியே செல்வார்கள். நன்னிரவில் வரும் சிலருக்கும் உணவுளிக்கும் வழக்கம் எம் முன்னோர்கள் காலத்திலிருந்தே உண்டு. நாம் முன்பே உண்டுவிட்டால், வருகின்றவர்களுக்கு உணவு இல்லாமல் போய்விடும். உணவு இருந்தாலும், அதன் பதன் அழிந்துபோய் இருக்கும். ஆகவேதான் அவர்களுக்குப் பிறகு உணவுண்ணும் பழக்கத்தை நான் கடைப்பிடித்து வருகிறேன்”.

அதற்கு சவேரிநாத் பிள்ளை, “அகாலத்தில் வருகின்றவர்களுக்கு வேண்டிய உணவைத் தனியே எடுத்து வைத்து விட்டு, மற்ற வரை உண்பிக்கலாமே” என்று நயமுடன் கூற, ஆறுமுகத்தா பிள்ளை, அவரது கூற்றின் நியாயத்தை உணர்ந்து, அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். மாணாக்கரது சிக்கல் தீர்ந்தது அறிந்து, அவரினும், அதிக மகிழ்ச்சியை அடைந்தவர் ஆசிரியர் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளைதான். மேலும் அவர் சவேரிநாத் பிள்ளையின் துணிவையும், சாதுரியத்தையும் பாராட்டியதோடு, அவரது செய்யுளையும் பாராட்டிவாழ்த்தினார். இந்திகழிவிற்குப் பிறகு, உ.வே.சா.விற்கு, சவேரி நாத் பிள்ளையை மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. அவரோடு “சல்லாபிப்பதில்”, மேலும் அதிக நேரம் செலவிடத் துவங்கினார்.

ஒருமுறை திருவாடுதுறை மடத்திற்கு, பிள்ளை அவர்களின் இளமைக்கால நண்பர் ஒருவர் வந்தார். அவர் பெரிய பதவியில் இருந்தார்; மேலும் செலவந்தரும் கூட. அவர், தனது நண்பரிடம், அவருக்காகப் பொருந்தவி உட்பட என்ன உதவி வேண்டுமானாலும் செய்யக் காத்திருப்பதாகச் சொன்னார். ஆனால், பிள்ளை அவர்கள் தனக்கு உதவி எதும் தேவையில்லை என்று கூறிவிட்டார். அவரது செலவந்த நண்பர் மிகவும் பலமுறை வற்புறுத்தியும், பிள்ளை அவர்கள் உடன்படவில்லை. இந்திகழிச்சியை சற்று தொலைவிலிருந்து கண்டு கொண்டிருந்த சவேரிநாத் பிள்ளை, செலவந்தர் மடத்தை நீங்கியவுடன், தனது ஆசிரியரிடம் வந்து, மிகுந்த உரிமையுடன் கூறினார், “ஜீயா, நீங்கள் உங்களது ஆசிரியப் பணியில் இதுவரை சொத்து எதுவும் சேர்க்கவில்லை. மிகுந்த பொருளாதார நெருக்கடிகளுக்கிடையே தான் நீங்கள் மாணாக்கருக்கு பயிற்றுவித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். நிலைமை இப்படியிருக்க, நீங்கள் ஏன் உங்களது செலவந்த நண்பர் அவிக்க முன் வந்த உதவியை மறுத்துவிட்டார்கள்? இதைப்பற்றி நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும்.”

வேறு ஒரு ஆசிரியராக இருந்தால், அவர் சவேரிநாத் பிள்ளையை, “அதிகச் சிரிசங்கி” என்று கடிந்திருப்பார். ஆனால், பிள்ளை அவர்கள் சவேரிநாத் பிள்ளையை எப்போதும் உயர்வாக நடத்தி வரும் பரந்த மனத்தினர் என்பதால் அவருக்கு விளக்கம் சொன்னார், “எனது அந்த செலவந்த நண்பருக்கு உண்மையிலேயே உதவி

செய்யும் என்னை இல்லை. சிறிதளவு உதவி செய்தால்கூட, அதைப் பார்க்கும் பிறர் அனைவரிடமும் சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் பண்புடையவர். ஆகவேதான் நான் அவரது உதவியை மறுத்துவிட்டேன்”. இச்செய்தியிலிருந்து, “தர்க்கம்” பண்ணும் முழு உரிமையை பிள்ளை அவர்கள் தனது மாணாக்கரான் சவேரிநாதப் பிள்ளைக்கு அளித்திருந்த பண்புநலன் புலப்படுகிறது. நூலோராய், மட்டுமல்லாமல், மேலோராயும் சிந்தித்துச் செயல்படும் பெருமையை முழுமையாகப் பெற்ற சான்றோராய் அவர் தெரிகின்றார்.

மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையின் இறுதிக் காலத்தில், அவரது உள்ளத்தை பல காலம் தமக்கு மாணாக்கராய் மட்டுமல்ல, தொண்டனாயும் இருந்து, தமதுவீட்டுப்பொறுப்புக்களையெல்லாம் செவ்வனே நிறைவேற்றி வந்த சவேரிநாதப் பிள்ளைக்கு கைம்மாறாக எதுவும் செய்யவில்லையே என்ற எண்ணம் வாட்டியது. தம்முடைய நண்பர்களான நீதிபதி வேதநாயகம் பிள்ளை, புதுச்சேரி சவரி ராயலு நாயக்கர், பட்டைச்சவரம் ஆறுமுகத்தா பிள்ளை ஆகியோரோடு இன்னும் பலர் மேலும் கவிதை செய்தார். பின்னர், தமது மாணவரான உ.வே.சா.வை அழைத்து அவற்றை ஒவ்வொருக்குமான மடல் வடிவில் எழுதுவித்தார். அது முடிந்ததும், சவேரிநாதப் பிள்ளையை அழைத்து, “அப்பா சவேரி நாது, இங்கடிதங்களை உரியவர்களிடம் கொடுத்து, அவர்கள் செய்யும் உதவியைப் பெற்று விவாகம் செய்து கொண்டு, சௌக்கியமாக வாழ்ந்திருப்பாயாக. உன்னுடைய செயல் மிகவும் திருப்தியைத் தந்தது” என்றார். “கண்ணீரோமுக, அக்கடிதங்களை சவேரி நாதப் பிள்ளை வணக்கமுடன் பெற்றுக்கொண்டார் என்று உ.வே.சா. தனது “மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளைச் சரித்திரம்” என்ற நூலில் குறிப்பிட்டிருப்பதை நாம் படித்தறியும்போது, அது ஒரு மாபெரும் ஆசிரியரைப் பற்றியும், ஒரு மகத்தான் மாணவரைப் பற்றியும் காலம் செய்த கவிதையாகத் தெரிகிறது.

பிள்ளை அவர்கள் தமது 91 வயதில் மிகவும் உடல்நலம் குன்றி மரணப் படுக்கையில் இருந்த வேளையில், சவேரி நாதப் பிள்ளை, அவரது பின்புறமாகச் சென்று, அவரைத் தம்முடைய மார்பில் சார்த்தி, கவனமுடன் தாங்கிக் கொண்டார். அருகிலிருந்த இன்னொரு மாணாக்கரான உ.வே.சா. திருவாசகம் பாட, அவர் உயிர் பிரிந்த வேளையில், அவரது உடலை தன் மீது சார்த்திக்கொள்ளும் “பாக்கியத்தை” சவேரிநாத பிள்ளை பெற்றிருந்தார். ஓர் ஆசிரியருக்கு இதைவிட என்ன பெரிய சிறப்பு செய்ய முடியும்? அந்த ஆசிரியருக்குத்தான் இதைவிட என்ன பெருமை இருக்கமுடியும்?

சவேரிநாத் பிள்ளை செய்த ஒரு கவிதையை இங்கு சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

“சீர்பூத் நாவலருங் காவலருங் செழுமைறேர் திறலு ஸாரும் நார்பூத் தஞ்சைறை மாதவரும் போதவரும் நாளும் போற்றப் பார்பூத் தந்த நம்பெருமான் பால்லமான் மியந்தமிழார் பாட வல்லான் வார்பூத் தீர்க்கிரிவாழ் மீனாட்சி சுந்தரநா வலவ ரேஹே”.

தமிழால் இணைப்புண்டு, மதங்களைக் கடந்த உயர் இன்பத்தில் திளைத்த இவ்வாசிரியர் பெருமானையும், அவரது மாணாக்கரையும், அவர்களது வாழ்வில் நடந்த இன்னொரு நிகழ்வுமூலம் நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஒருமுறை பிள்ளை அவர்கள், தமது மாணாக்கருடன், திருப்பெருந்துறை என்ற ஊருக்குச் சென்றார். அங்கு, அவரது “திருப்பெருந்துறைப் புராணம்” என்ற நூல் அரங்கேற்றம் செய்யுப்பட்டது. மாணவர் குழாமில் சவேரிநாத் பிள்ளையும், உ.வே.சா.வும் அடக்கம். சவேரிநாத் பிள்ளை, கிறித்துவராக இருந்தாலும், திருநீறு அணிந்து கொள்வார். இதில் அவருக்கு

எவ்விதமான மனச்சிக்கலும் இருந்ததில்லை. திருப்பெருந்துறையில், யாரும் அவர் கிறித்துவர் என்பதை அறிந்திருக்கவில்லை. அவர் நெற்றியில் திருநீறு அணிந்திருந்தது, அங்கு கூடியிருந்த சைவப் பெருமக்களுக்கு அவரையும் ஒரு சிவபக்தராகவே காட்டியது. தோற்றம், பேசு, நடை, உடை, பாவனை அனைத்திலும், வேறுபாடு தோன்றாத வகையில், அவர் சைவப் பெருமக்களோடு இரண்டறக் கலந்திருந்தார். அந்திலையில், அவருக்கு ஓர் வித்தியாசமான எண்ணம் தோன்றியது. தோற்றத்தில் மட்டுமல்ல. பெயரிலும் நாம் சைவராக இருந்தால் என்ன என்ற சிந்தனை வயப்பட்டவராய், அவர்தன் ஆசிரியரிடம் சென்று, “ஜியா, இங்கே திருப்பெருந்துறையில் அனைத்தும் சைவ மயமாக இருக்கின்றன. ஆகவே நானும் என் பெயரை மாற்றி சைவப் பெயராக வைத்து கொள்ளலாமென்றிருக்கிறேன். புராண அரங்கேற்றம் நடைபெறும் வேளையில், நீங்கள் எதற்காகவேனும், என்னை என் கிறித்துவப் பெயரான “சவேரி நாதப் பிள்ளை” என்பதைச் சொல்லி அழைத்தீர்களானால், அதனால், இங்கு குழுமியுள்ள சிவநேசச் செல்வர்கள் ஏதேனும் நினைக்கக்கூடும் என்று சொன்னார். இதைக்கேட்ட மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையும், “நீ சொல்வது முதல்நைமைதான். இனிமேல் உன்னை சிவகுருநாத பிள்ளை யென்று அழைக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. மேலும் அதில், உனது கிறித்துவப் பெயரின் ஒரை நயமும் அடங்கியிருப்பதாகத் தெரிகிறது” என்று கூறியவுடன், சவேரிநாதப் பிள்ளை அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவேதுமில்லாமற் போயிற்று.

அந்த மகிழ்ச்சியைத் தனது நண்பர் உ.வே.சாவுடன் பதிர்ந்து கொண்டாட எண்ணியவராய், அவரிடம் ஒடிவந்து, “இப்போது நான் சிவகுரு நாதன்” என்று பலமுறை சொல்லிக் குதூகவித்தார். பிள்ளை அவர்கள் தன்னிடம் பாடம் பயிலும் மாணாக்கர் ஒருவரின் பெயரை மாற்றிக் கூட்பிடுவது இது முதல் முறையல்ல. இந்தப் பெயர் மாற்றம் உ.வே.சா.வுக்கே நடந்திருக்கிறது.

உ.வே.சா. அவரிடம் மாணவராய்ச் சேர்ந்த சில நாளில் ஆசிரியர், அவரை அழைத்து, “உங்களுக்கு, வீட்டில் ஏன் வேங்கடராமன் என்று பெயர் வைத்தார்கள்?” என்று வினவ, உ.வே.சா. “அது எங்கள் குலதெய்வத்தின் பெயர்” என்று பதிலிறுத்தார். ஆசிரியர், உ.வே.சா.விடம் மீண்டும், “உங்களை வீட்டில் எப்படி அழைப்பார்கள்?” என்று கேட்க, அதற்கு உ.வே.சா. “என்னை வீட்டில் சாமா என்று அழைப்பார்கள்” என்று பதில் கூறினார். ஆசிரியர் அதைக் கேட்டவுடன், “சாமா என்பது முழுப் பெயரன்று. ஆகவே நான் இனி உங்களை சாமிநாதன் என்றே அழைக்கிறேன். நீங்களும் உங்கள் பெயரை அப்படியே சொல்லிக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்ல, அன்று முதல் அவரும் சாமிநாதன் என்றே அறியப்பட்டு, தமிழ் வரலாற்றிலும் இடம்பிடித்தார்.

நாகூரில் பெயர் பெற்று விளங்கிய குலாம் காதர் நாவலர் என்னும் முகமதியர், பிள்ளை அவர்களிடம் வந்து, சீறாப் புராணம் முதலிய நால்களைப் பாடம் கேட்டுச் சென்றார் என்ற செய்தியையும், உ.வே.சா. தமது நாலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

மாற்று மதத்தினரின் நெறி விளக்க நால்களையும் பிள்ளை அவர்கள் கற்றுத் தேர்ந்திருந்தார் என்பது, அவர் பிற மத இலக்கியங்கள் வழியாகவும் தமிழ்ப்பணி செய்யலாம், தமிழன்னையின் புகழ் பரப்பலாம் என்பதை புரிந்திருந்ததையே காட்டுகிறது. மாற்று மதத்தினரும், பிள்ளை அவர்களின் தமிழ்ப்பாடம் சொல்லும் திறனை அறிந்தே அவரை மாணாக்கராய் வந்தடைந்தனர். மக்களின் வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரியும் கருவிகளான மதமும் மொழியும் இன்று மக்களைப் பிளவுபடுத்திக் கொண்டுள்ள இந்நாளில், தமிழ்ப்பாலம் கண்டு, அதன்மூலம் மக்களை ஒருமைப்படுத்தி, அவரது சிந்தனையைச் செழுமைப்படுத்தி, தன் வாழ்நாளைச் செலவிட்ட மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையின் ஒப்பிடில்லா வாழ்வு போற்றுதற்குரியது. ஆசிரியர் - மாணவர் உறவுக்கு இலக்கணம் வகுத்துச் சென்ற அப்பெருமானை இன்றைய கல்வியாளரும் ஒளி விளக்காய்க் கொள்ள வேண்டும்.

மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களிடம், புதுவை மாநிலத்தைச் சேர்ந்த சவரி ராயலு நாயக்கர் என்பவரும் தமிழ் பயின்றார். இவர் அகவையில் சவேரி நாத பிள்ளைக்கு பல ஆண்டுகள் மூத்தவர். 1829-ல் பிறந்த இவர் இளம் வயதிலேயே பெற்றோரை இழந்தார். சிறு வயதிலிருந்து, இவருடைய உள்ளத்தில் தமிழ்மொழி பால் ஆறாக் காதல் கிளர்ந்தெழுந்திருந்தது. இவரது தந்தையார் புதுவையிலுள்ள பிரெஞ்சு பட்டப் பிரி வில்

மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பணியாற்றி வந்தமையால், அவ்வியல்பை ஒட்டி அவரது மகனாரும் தமிழ், பிரெஞ்சு, சமக்கிருதம் முதலிய மொழிகளைக் கற்க பேரரார் வம் கொண்டவராய் இருந்தார். புதுவையிலேயே தமிழ்மொழியில் ஓரளவிற்குத் தேர்ச்சிப் பெற்றிருந்த நிலையில், இவர் தனது புலமையின் ஆழத்தை மேலும் நீட்டித்துக் கொள்ளும் அவாவுடன், மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையைப் பற்றிக் கேள்வியற்று அவரிடம் தமிழ் கேட்க முடிவு செய்தார். இதற்காக அவர் பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார் அவர்களைச் சந்தித்து அவரிடமிருந்து கையுறைகளைப் பெற்று, பிள்ளை அவர்களைச் சந்தித்து, தமது சமய நூல்களான தேம்பாவணி, திருக்காவலூர்க் கலம்பகம் ஆகியவற்றைப் பாடம் சொல்லும்படி விண்ணப்பித்தார். பிள்ளை அவர்களும் அவருடைய தமிழ்மூலியைப் பரிசோதித்துப் பார்த்துவிட்டு, அவருக்கு தேம்பாவணி முதலிய நூல்களை விளக்கிப் பாடம் சொன்னார். இதனால் தமிழ் மொழியிலும் இலக்கியங்களிலும் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்ற சவரி ராயலு நாயக்கருக்கு,

வேதநாயகம் பிள்ளை

கிறித்துவரிடையே மதிப்பு கூடியது. மாயூரம், கும்பகோணம், திருச்சி முதலிய பல ஊர்களுக்கும் சென்று இவர் அக்காலத்தில், நிகழ்த்திய தேம்பாவணி சொற்பொழிவுகள் மிகுந்த பாராட்டைப் பெற்றன. அவருக்கு மிகவும் வருவாயையும் ஈட்டித்தந்தன. தனது தேம்பாவணிச் சொற்பொழிவுகளைத் துவங்குமுன், தனது ஆசிரியரின் பெருமையைச் செய்யுளாய்ப் பாடிவிட்டுத் தான் துவங்குவார்.

“விளங்குறுவெண் புகழ்வளைந்த மீனாட்சி சுந்தரப்பேர்க் களங்கமில்தே சிகிளெண்டாற் கருணைநனி புரிந்ததனாற் றுளங்குறுதேம் பாவணிக்குச் சொல்லத்துணிந்தே னுணைவிரித்து வளங்கெழுமைப் வருளிலையேல் வகுத்தலரி தரிதரிதே”

என்ற அவரது செய்யுள், அவரது ஆசிரியர்பால் கொண்டிருந்த பற்றுக்கு ஒரு சிறிய எடுத்துக்காட்டே. தனது ஆசிரியர் பெருமான் காலமாகும் வரை, அவர் பாலும் அவரது பிற மாணாக்கர் பாலும் மிகுந்த பற்றும் அக்கறையும் உடையோராய் வாழ்ந்து வந்தார். சவரி ராயலு நாயக்கர், பிள்ளை அவர்களிடம் தமிழ்ப் பாடம் கேட்டதனால் உயர் நிலையை அடைந்தார் என்ற கருத்தினை, வேதநாயகம் பிள்ளை மற்றும் பல கவிஞர்களும் தங்களது பாக்களில் பொறித்துவிட்டுச் சென்றிருக்கின்றனர்.

பிள்ளை அவர்கள் ஒருமுறை திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று அங்கு சில நாட்கள் தங்கியிருந்தார். இதைக் கேள்விப்பட்ட சவரி ராயலு நாயக்கர் திருவண்ணாமலை சென்று, தனது ஆசிரியர் தனது ஊரான புதுவைக்கு வந்து தன்னுடன் சின்னாட்கள் தங்கிச் செல்ல வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். மாணவரது வேண்டுகோளை ஏற்று, பிள்ளை அவர்களும் மனமுங்கு புதுவைக்குச் சென்று, நாயக்கரின் விருத்தினராய்த் தங்கினார். மீண்டும் அங்கிருந்து அவர் மாயூரத்திற்குப் புறப்பட்டபோது, சவரி ராயலு நாயக்கர் அவருக்கு ஏராளமான “சன்மானங்கள்” அளித்து, சிறப்புச் செய்து அனுப்பினார்.

இதேபோல பிள்ளை அவர்களின் குமாரர் சிதம்பரம் பிள்ளைக்குத் திருமணம் உறுதி செய்யப்பட்ட பின், அவர் சவரிராயலு நாயக்கர் அவர்களுக்கும் அழைப்பிதழ் அனுப்பினார். நாயக்கர் தமது ஆசிரியர் தமக்களித்த தமிழ்க்கொடைக்கு ஈடாக ஒரு பெரிய தொகையை பிள்ளை அவர்களுக்கு அனுப்பி மனநிறைவு கொண்டார். இதனால் மனம் நெகிழிந்த பிள்ளை அவர்கள், நாயக்கர்மேல் ஒரு செய்யுள் மாலையே செய்து அனுப்பினார்.

ஏதோ காரணத்தினால், கிறித்துவ எழுத்தாளர்கள் எழுதிய நூல்களிலெல்லாம், சவரி ராயலு நாயக்கர் இடம்பிடித்த அளவிற்கு சவேரிநாத பிள்ளையால் இடம் பிடிக்க முடியாமல் போயிற்று. ஒருவேளை சவேரி நாத பிள்ளை ஓர் எனிய மனிதராய் வாழ்ந்து மறைந்த காரணத்தினாலோ என்ற ஜையம் எழுகிறது. தமிழ்த்தாத்தா உ.வே.சாமிநாத ஜையர் அவர்கள் தனது “என் சரித்திரம்” நூலிலும், தனது ஆசிரியரைக் குறித்து எழுதிய, “மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை வரலாறு” என்ற நூலிலும், சவேரி நாத பிள்ளையைப் பற்றி உயர்வாகவும், முழுமையாகவும் எழுதியுள்ளார்.

புதுவையில் ஆர்ச் பிஷப்பாக பணியாற்றி, அண்மையில் காலமான மைக்கில் அகுஸ்டன் என்பார் ஒரு சிறந்த தமிழரினார். சைவ சித்தாந்தம் குறித்து ஆய்வு செய்து முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். இவர், தான் எழுதிய

“புதுவைக் கிறிஸ்தவமும் அதன் இலக்கியத் தொண்டும்” என்ற நூலில் (மிஷன் அச்சகம், புதுச்சேரி) இரண்டு பக்கங்கள் சவரி ராயலு நாயக்கருக்காக ஒதுக்கியுள்ளார். தனது இரு பக்கக் கட்டுரையின் நடுவே அவர் குறிப்பிடுகின்றார், “சத்திரம் ஒன்று இருந்தது. அங்கு சோறு சமைத்து பரிமாறப்படும். ஆனால், சரியான வேளையில் சோறு கிடைக்காது. சத்திரத்தை நிர்வகித்தவரின் அசமந்த போக்குதான் இதற்குக் காரணம். தீங்கினைத் தயங்காமல் எதிர்ப்பவர் நாயக்கர். ஆசுகவி காளமேகப் புலவர் பாடிய பாடலில் சில திருத்தங்கள் செய்து இவ்வாறு சாடுகின்றார்.

“கற்றோர் தமக்குதவாக்காத்தான் தன் சத்திரத்தில் அந்தமிக்கும் போது அரிசிவரும் - குத்தி உலையிட ஊர் அடங்கும், ஓர் அகப்பைச் சாதம் இலையிலிட வெள்ளி எழும்”

இங்கு, நமக்கு, உ.வே.சா, தனது “என் சரித்திரம்” நூலில் சுட்டிக்காட்டும் பட்டங்கவர சிக்கல், அதாவது சவேரி நாத பிள்ளையின் முன்னெடுப்பால் தீர்ந்த அக்கால உணவுச் சிக்கல், அவர்களுக்கு முன் பிள்ளை அவர்களிடம் தமிழ்ப் பாடம் கேட்ட சவரி ராயலு நாயக்கர் காலத்திலும் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது புரிகிறது.

மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையின் மதநல்லினைக்கப் பாங்கிற்கு எடுத்துக்காட்டாக, அவர், திருச்சி வரகனேரியைச் சேர்ந்த தமிழ்ப் பற்றாளரும் பெரும் செல்வந்தருமாகிய சவரி முத்தா பிள்ளையுடன் கொண்டிருந்த நட்பையும் நாம் கருதலாம். உ.வே.சா, தனது நூலில், “தியாகராச லீலை”, “பேரூர்ப் புராணம்” ஆகிய நூற்களின் ஒற்றையேடுகள், தமக்கு பிள்ளை அவர்களின் மாணவராக இருந்து, பின்னாளில் அவரை ஆதாரித்தவருமான சவரிமுத்தா பிள்ளையிடமிருந்து கிடைத்தன” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

பிள்ளை அவர்கள் காலமானபிறகு, உ.வே.சா. அவர்கள் சவரி முத்தா பிள்ளையைச் சந்தித்த வேளையில் அவர் இவ்வாறு கூறினார், “மகாவித்துவான் அவர்கள் ஒருமுறை என் இல்லத்தில் தங்கியிருந்த போது நான் அவரிடம் பெரிய புராணம் பாடம் கேட்டேன். அப்போது ஆசிரியர் உடல்நலம் குன்றியிருந்தார். அந்த நிலையிலும், என் ஆர்வத்தைக் கருதியும், என் ஜயங்களையும் தெளிவிக்கக் கருதியும் இரவு வெகுநேரம் பாடம் சொன்னார்கள்”. இப்பழைய நிகழ்வுகளை சவரிமுத்தா பிள்ளை நினைவு கூர்ந்தபோது, அவரது கண்ணீர் இடையாறாது பெருகிக் கொண்டிருந்தது என்று எழுதியுள்ள உ.வே.சா.வின் சொற்கள், எப்பேர்ப்பட்ட மாமனிதர்கள் நம் தமிழ்க்குடியின் வேர்களாக இருந்துள்ளனர் முடிகிறது.

● முனைவர் ம. திருமலை

“வேளாண் வாயில் வேட்பக் கறைதல்”

பத்துப்பாட்டில் பொருந்றாற்றுப்படையில் கரிகாலன் கலைஞர்களைக் கண்டதும் இனிய சொற்களைக் கூறி வரவேற்கிறான். இதனை முடத்தமக்கண்ணியர் “வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறி” என்று குறிக்கிறார். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் பற்றியே இக்கட்டுரை ஆய்கிறது.

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களைப் பிற்கால வாசகர் களுக்கு எனிதாகவும் முழுமையாகவும் அறிமுகப்படுத்திய பெருமை உரையாசிரியர்களையே சாரும். கிழு இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் பதினேராராம் நூற்றாண்டு வரை ஏட்டுச் சுவடிகளிலேயே வாழ்ந்து வந்த இலக்கியங்களுக்கு மாணவர் களின் நினைவாற்றவில் இடத்தைப் பெற்றுத் தந்த உரையாசிரியர்களுள் நச்சினார்க்கினியர் மிக முக்கியமானவர்.

நச்சினார்க்கினியர் 14ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியவர். அதிக எண்ணிக்கையில் நூல்களுக்கு உரை வரைந்தவர் என்ற பெருமைக்குரியவர். மதிநுட்பமும் கூர்த்த பார்வையும் உடையவர். தமது பரந்துபட்ட இலக்கிய அறிவினால் மூலநூல்களுக்குப் புதுப்புதுக் கோணங்களில் உரை விளக்கம் கூறியவர். பிற்காலப் புலவர்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டவர். இவரைப் பற்றி, “தம் காலத்தை ஒட்டிய கருத்துக்களை மட்டுமல்லாமல் தாம் சார்ந்த சமய , சமூகக் கருத்துக்களையும் தம்முடைய உரைகளில் ஏற்றிச் சொல்வது இவருடைய திறன்களில் ஒன்று. மூலங்களில் அவற்றிற்குரிய தேவை இல்லாவிட்டாலும் தமது கருத்தை உட்கலப்பதில் அவர் வல்லவர் “என்று திறனாய்வாளர்கள் கூறுவதுண்டு (சிற்பி பாலசுப்ரமணியன் , நீல. பத்மநாபன் 2013. ப.455).

பத்துப்பாட்டு முழுவதற்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரை வரைந்திருக்கிறார். இவருடைய உரைக் கருத்துக்களைப் பெருமளவு ஏற்றும் சிற்சில இடங்களில் வேறு பட்டும் பிற்கால உரையாசிரியர்கள் உரை வரைந்திருக்கின்றனர். பத்துப்பாட்டில் பொருந்றாற்றுப்படையில் கரிகாலன் கலைஞர்களைக் கண்டதும் இனிய சொற்களைக் கூறி வரவேற்கிறான். இதனை

முடத்தமக்கண்ணியர் “ வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறி” என்று குறிக்கிறார். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரை விளக்கம் பற்றியே இக்கட்டுரை ஆய்கிறது.

பரிசில் பெற்ற பொருநன், தனக்குக் கரிகாலனின் அரண் மனையில் கிடைத்த அன்பான விருந்தோம்பல் பற்றிக் கூறும்போது,

“கேளிர் போலக் கேள் கொளல் வேண்டி
வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறி ...”

என்று குறிப்பிடுகிறான். இவ்வடிகளுக்கு நச்சினார்க்கினியர், “தான் உபகரித்தற்கு வழியாகிய இரப்பினையே யான எப்பொழுதும் விரும்பும்படி உபசாரங்களைக் கூறி...” என்று விளக்கம் கூறுகிறார் (உ.வே.சாமிநாதையர், 2017. ப 129). கரிகாலன் இரவலர்களை வரவேற்கும்போது கூறிய இனிய சொற்களால் உளம் மகிழ்ந்த பொருநன், கரிகாலனின் அன்பில் தினைக்க வேண்டித் தான் எப்போதும் இரப்பதற்கு விரும்பினான் என்று இதனைச் சிறிது விளக்கமாகப் புரிந்து கொள்ளலாம் .

பத்துப்பாட்டைப் பதிப்பித்த மகாமகோபாத்யாய உ.வே.சாமிநாதையர் நச்சினார்க்கினியரின் கருத்தினை ஏற்றுக் கொண்டு அதற்கு ஆதரவாக பின்வரும் மூன்று குற்பாக்களை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இரக்க இரத்துக்கார்க் காணின் கரப்பின்
அவர் பழி தம்பழி அன்று

- குறள், 1051

கரப்பிலா நெஞ்சின் கடனாவார்
இரப்பும் ஓர் ஏர் உடைத்து

- குறள், 1053

இரத்தலும் ஈதலே போலும் காத்தல்
கணவிலும் தேற்றாதார் மட்டு

- குறள், 1054

இம்மூன்று குறட்பாக்களையும் மேற்கோள்

காட்டி உ.வே.சா.அவர்கள் “தகுதியடையவர் களிடம் இரத்தல் தவறில்லை” என்ற கருத்தை வலுப்படுத்துகிறார். உ.வே. சா. மேற்கோள் காட்டுகிற குற்பாக்கள் அனைத்தும் திருக்குறளில் “இரவு” என்ற அதிகாரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன ; இவ்வதிகாரம் ஒருவரிடம் சென்று இரத்தலில் பெருந்தவறு எதுமில்லை என்று கூறுகிறது ; இது பற்றிப் பின்னர் கருதிப் பார்க்கலாம். இப்போது நச்சினார்க்கினியரின் உரையின் பொருத்தம், பொருத்தமின்மைகளைப் பற்றி மட்டும் காணலாம்.

நச்சினார்க்கினியரின் உரையை அவருக்குப் பின் வந்த உரையாசிரியர்கள் பலரும் ஏற்றுக் கொண்டு உரை வரைந்திருக்கின்றனர். வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார், “தான் உபகரித்தற்கு வழியாகிய யாசகத் தொழிலையான் எப்பொழுதும் விரும்பும்படி உபசார மொழிகளைச் சொல்லி...” என்று உரை எழுதுகிறார் (வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார், 1961.ப.15). பெருமழைப் புலவர் பொ.வே. சோமசுந்தரனார் எழுதிய உரையில், “தான் வேளாண்மை செய்தற்கு வாயிலாக இரப்பினையே யான் எப்பொழுதும் விரும்புமாறு முகமன் மொழிந்து ...” என்று உரைவிளக்கம் கூறுகிறார் (1971.ப.26). பேராசிரியர் இரா.மோகன், “இனிய முகமன் உரைகள் பல கூறினான்” என்று கூறிவிடுகிறார் (2004.ப103). பேராசிரியர் ச.வே.சுப்பிரமணியன், “எங்களைப் பார்த்து அரசன் தான் விருந்தோம்பலுக்குத் தக நாங்கள் விரும்பியதைப் பேசி ...” என்று உரை கூறுகிறார் (2003.ப.141) . இந்த உரை நச்சினார்க்கினியரின் உரையிலிருந்து சிறிது வேறுபடுகிறது; எனினும் தெளிவாக இல்லை. மேற்காட்டப்பட்ட நான்கு உரைகளுள் மூன்று உரைகள் நச்சினார்க்கினியரைத் தழுவி அமைந்திருக்கின்றன.

பண்டைய இலக்கியங்களுக்கு இன்று எழுதப்படும் உரைகளில் பழைய உரைகளின் செல்வாக்கு இயல்பாக இடம்பெற்று விடுவதுண்டு. எனவே பழைய உரைகளை நடுநிலையுடன் மதிப்பிடுவது இன்றியமையாத தேவையாகும் ; இதனால் பண்டைய உரையாசிரியர்களுக்கு எவ்விதமான மதிப்புக் குறைவும் ஏற்படாது ; மாறாகப் பண்டைய உரைகளே நம்மைச் சிந்திக்கத் தூண்டியிருக்கின்றன என்ற உண்மை அறிவுக்கத்தில் நிலைபெறும்.

‘இரத்தலை யான் எப்போதும் விரும்புமாறு கரிகாலன் இனிய பேசினான்’ என்ற நச்சினார்க்கினியரின் பொருளை ஏற்படில் சில தடைகள் இருக்கின்றன.

சங்கப் புலவர்கள் மிகுந்த தன்மதிப்பு உணர்வு (Self Esteem) உடையவர்கள். கண்மூரக் கோப்பெருநற்கிள்ளி என்னும் மன்னனை வன்பரணர் பாடிய ஒரு பாடலில் ,

பீடின்மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டி
செய்யா கூறிக் கிளத்தல்
எய்யா தாகின்றெறம் சிறு செந்நாவே

–புறநானாறு ,பா.148

இதைப் போன்ற பல பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றை மீண்டும் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவது இங்கு நோக்கமல்ல. சங்க இலக்கியங்களில் மிக அரிதாகச் சில இடங்களில் மட்டும் புலவர்கள் தங்கள் வறுமையை வெளிப்படையாகச் சுட்டும் பாடல்கள் வருகின்றன. பொதுவாகச் சங்க இலக்கியங்களில் புலவர்கள் , கலைஞர்களின் தன்மதிப்பு உணர்வு போற்றத்தக்கதாக இருப்பது கண் கூடு . இத்தகைய சான்று கள் நச்சினார்க்கினியரின் உரையை ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையாக இருக்கின்றன .

பொருநன், இரத்தல் தொழிலை விரும்பினான் என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறும் உரையை ஏற்க பொருநராற்றுப்படையின் அகச்சான்றுகள் தடையாக இருக்கின்றன.

1. பொருநராற்றுப்படையின் தொடக்க வரிகளில் பொருநனை அறிமுகப்படுத்தும் போது,

“அறாஅ யானர் அகன்றலைப் பேரூர்ச்
சாறு கழி வழிநாட் சோறு நசையறாது
வேறுபலம் புலம் முன்னிய விரகறி பொருந..”

என்றவாறு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறான் ; இவ்வடிகளுக்குத் “திருவிழா முடிந்த பின்னரும் அவ்வூரில் கிடைக்கும் உணவினை விரும்பாது திருவிழா நடக்கும் வேறு புதிய ஊர்களை நோக்கிப் பயணப்படும் பொருநன் “ என்பது பொருள். செயலாற்றாமல் கிடைக்கும் உணவை விரும்பாத பொருநன் எவ்வாறு இரத்தல் தொழிலை எப்போதும் விரும்புவான் என்ற வினா எழுகிறது .

2. பொருநன் வறுமையில் இருந்தாலும் பெருமதம் உடையவன். கரிகாலனைச் சந்தித்ததும் அவன் வழங்கிய நல்ல உடைகள், பசியைப் போக்கும் உணவுப் பொருள்கள் முதலியவற்றை நுகர்ந்து பெருமித்ததுடன் நின்றான் என்பதைப் பின்வரும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

“போக்கில் பொலங்கலம் நிறையப் பல்கால்
வாக்குப் தரத்தர வருத்தம் வீட
ஆருவண்டு பேரூர் போக்கிச்
செருக்கொடு நின்ற காலை”

என்ற இவ்வடிகளில் பொருநனின் பெருமத உணர்வு மேலோங்கி நிற்பது தெரிகிறது . இத்தகைய தன்மதிப்பு மிகக் குறைவு உணர்வு உடையவன் எப்போதும் இரத்தலை விரும்புவான் என்பது ஏற்குமாறில்லை .

3.கரிகாலனின் சிறந்த விருந்தோம்பலை நுகர்ந்த போதும் பொருநன் வசதிகளை அனுபவித்துக்

கொண்டு அங்கேயே தங்கி விட எண்ணவில்லை ; அவன் தன் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பவே விரும்பினான்.

**“சேருமென் தொல்பதிப் பெயர்ந்தென
மெல்லென் கிளாந்தனமாக”**

என்ற அடிகளில் பொருநன் ஊருக்குத் திரும்பிச் செல்வதையே விரும்பினான் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது. இத்தகைய பொருநன் எவ்வாறு இரத்தலை விரும்பி அங்கேயே தங்க எண்ணியிருப்பான் என்ற வினா எழுகிறது .

நச்சினார்க்கினியரின் கருத்திற்கு அரண் சேர்க்கும் வகையில் மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் எடுத்துக் காட்டும் மூன்று குறட்பாக்களும் “இரவு” என்ற அதிகாரத்தில் உள்ளவை. இரவு அதிகாரத்தை அடுத்து “இரவச்சம்” என்ற அதிகாரம் உள்ளது ; அவ்வதிகாரத்தின் அனைத்துக் குறட்பாக்களிலும் ஒருவரிடம் சென்று இரப்பதை இழிவாகக் கூறி, அதனைக் கைவிட்டு ஒழித்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தை வள்ளுவப் பேராசன் வற்புறுத்துகிறார். “இரவு” அதிகாரத்தில் தகுதியானவரிடம் இரத்தல் தவறில்லை என்ற கருத்தை முன்வைக்கிறார் வள்ளுவர். இவை இரண்டும் முரண்பாடாகத் தோன்றுகின்றன ; எனினும் பரிமேலழகர் உள்ளிட்ட பல உரையாசிரியர்கள் ஒருவாறு அமைதி கூறுகின்றனர் . அது குறித்துத் தனியே ஆராய வேண்டும்.

இரவு அதிகாரத்திற்கு முந்தையதாக “நல்குரவு” என்னும் அதிகாரத்தை வைக்கிறார் வள்ளுவர் ; அதற்கும் முந்தியதாக “உழவு” அதிகாரம் வைக்கக் கூட்டுள்ளது . இந்த அதிகார வைப்புமுறையில் மிக நுட்பமான பொருளாயைதி உட்கிடையாக அமைந்திருப்பதை நுண்ணிய பார்வையால் மட்டுமே அறிய முடியும். அதனைச் சுற்று விளக்குவாம் . ஒரு நாடு சிறப்புற்றிருக்க வேண்டுமானால் அது பொருளாதார ரீதியாகத் தன்னிறைவு பெற்றிருக்க வேண்டும் ; அதற்கு வேளாண்மை இன்றியமையாதது ; எனவே “உழவு” அதிகாரத்தைக் கூறினார். வேளாண்மை செழித்து வளராவிட்டால் நாட்டில் வறுமை நிலவும் ; எனவே “நல்குரவு” அதிகாரத்தை அடுத்து வைத்தார் வள்ளுவர். நல்குரவு ஏற்பட்டால் குடிகள் மற்றவர்களிடம் இரந்து நிற்பது தவிர்க்கவியலாதது ; அதனால் “இரவு” அதிகாரத்தை அடுத்து வைத்தார். “இரவு” அதிகாரம் இரப்பவரைக் குறித்து அமையவில்லை; இரப்பார்க்குக் கொடுப்பவரைக் குறித்து அமைந்தது. ஒன்றைக் கேட்கும் முன்னரே மறைக்காமல் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வள்ளுவர் இவ்வதிகாரத்தில் கூறுவதை நன்கு உணர முடியும் ; இது ஓர் அறச்செயல்பாடு(charitable activity) என்பது கருத்து. “இரவு” அதிகாரத்தில் வரும் பின்வரும் அடிகளைக் காணக;

1.இரத்தக்காரர்க் காணின்

2.கரப்பிலா நெஞ்சினர்

3.கரத்தல் கனவிலும் தேற்றாதார்

4.கரப்பிலார்

5.கரப்பிடும்பை இல்லார்

6. இகழ்ந்து எள்ளாது ஈவார்

- இவை போன்ற பல சான்றுகள் இவ்வதிகாரத்தில் பல உள்ளன . இதிலிருந்து “இரவு” அதிகாரம் இரத்தலை நியாயப்படுத்தும் அதிகாரமல்ல ; இரக்கும் நிலையில் உள்ளவர்க்குக் கொடுக்கும் அறச் செயல்பாட்டினை (charitable activities) வற்புறுத்தும் அதிகாரம். எனவே இவ்வதிகாரம் இரவலர்க்கு உரியதல்ல. மகாமகோபாத்தியாய ஐயரவர்கள் எடுத்துக்காட்டும் மூன்று குறட்பாக்களும் சிறப்பான கருத்துக்களைப் புலப்படுத்துவன என்றாலும் நச்சினார்க்கினியரின் உரைக் கருத்தை அவை வலுப்படுத்தா என்பது திண்ணம்.

செல்வமுடையவர் அவற்றைத்தாமே முன்வந்து சுய வேண்டும் என்ற கருத்தையே வள்ளுவரும் வற்புறுத்துகிறார். சங்க இலக்கியங்களில் புகழ்ந்து பாராட்டப்படும் வள்ளல்களும் இத்தனையே செய்கின்றனர். பொருநாராற்றுப்படை உள்ளிட்ட பல ஆற்றுப்படை நால்களிலும் கலைஞர்களைக் கண்டதும் அவர்கள் எதுவும் கூறாமலேயே நல்ல உடைகளையும் களைப்பு நீக்கும் உணவுப் பொருள்களையும் மன்னர்கள் வழங்கி விடுகின்றனர் என்பதைக் காண முடிகிறது. திருவள்ளுவர் குறிப்பிட்டுள்ள அறச் செயல்களுடன் மன்னர்களின் செயல்கள் ஒத்துப்போவதை அறிய முடிகிறது . இதுகாறும் “வேளாண்வாயில் வேட்பக் கூறி “ என்ற தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியரின் உரையும் உ.வே..சா.வின் மேற்கோள்களும் பொருத்தமாக இல்லை என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இனி இப்பகுதிக்குரிய சரியான பொருள் என்னவாக இருக்கும் என்பதைக் காண முயற்சி செய்யலாம்.

வேளாண்மை என்ற சொல்லுக்கு ஐந்து பொருள்களைச் சாந்தி சாதனாவின் வரலாற்றுமுறைத் தமிழிலக்கியப் பேரகராதி 37பொருள்களைப் பட்டியலிடுகிறது ; இவற்றுள் உபாயம் என்ற பொருளும் கூறப்படுகின்றது (சாந்தி சாதனா ,மு.நா.ப.2209). உபாயம் என்ற சொல்லிற்கு வழிமுறை, உத்தி என்ற பொருள்கள் உண்டு . எனவே

வாயில் என்ற சொல்லிற்கு வரலாற்றுமுறைத் தமிழிலக்கியப் பேரகராதி 37பொருள்களைப் பட்டியலிடுகிறது ; இவற்றுள் உபாயம் என்ற பொருளும் கூறப்படுகின்றது (சாந்தி சாதனா ,மு.நா.ப.2209). உபாயம் என்ற சொல்லிற்கு வழிமுறை, உத்தி என்ற பொருள்கள் உண்டு . எனவே

வேளாண் வாயில் என்பதற்கு விருந்தோம்பலின் வழிமுறை , உத்தி என்ற பொருள்கள் இருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இனி “வேட்ப” என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் “விரும்பி” அல்லது “விரும்ப” என்ற பொருள்கள் உண்டு. எனவே “வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறி” என்ற அடிக்கு, “விருந்தோம்பலின் வழிமுறைப்படி விரும்பத் தக்க சொற்களைக் கூறி” என்ற பொருளைக் கொள்வது ஏற்படுத்தைக் கூறுகிறது.

“விரும்பத்தக்க சொல்லி “என்பதில் மேலும் தெளிவு ஏற்பட அத்தொடரை மேலும் விளக்கலாம் :

- 1.இரவலர்கள் விரும்பத்தக்கனவற்றைக் கூறி
2. கரிகாலன் தனக்கு விருப்பமான சொற்களைக் கூறி

என்றவாறு இரண்டு வகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம் .

நிறைவாக, “வேளாண் வாயில் வேட்பக்கூறி” என்பதற்குப் பெரும்புலமைக் கடலான நச்சினார்க்கினியரின் கருத்தை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்வதை விட, நேர் பொருளான “விருந்தோம்பலின் ஒரு கூறாக வழிமுறையாக இரவலன் விரும்பக்கூடிய இனிய சொற்களைக் கூறி விருந்தோம்பல் செய்தான்” என்று கொள்வதே பொருந்தமுடையதாகத் தோன்றுகிறது. இவ்வாறு கொள்வதன் மூலம் பண்டைத் தமிழ்க் கலைஞர்களின் பெருமிதமும் தன்மதிப்புணர்வும் பேணிக் காக்கப்படுகிறது; கரிகாலனின் விருந்தோம்பல் விளைவின் பேணிக்கொள்ளப்படுகிறது.

துணை நூல்கள்

கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாய்யார்,வை.மு. 1961.
பொருநாற்றுப்படை உரை . சென்னை: வை.மு. நூசிம்மன் & வை.மு.

கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார் கம்பெனி

சாமிநாதையர், உ.வே.2017. பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், சென்னை: உ.வே.
சாமிநாதையர் நூல்திலையம்.

சிற்பி பாலச்பரமணியன், நீல பத்மநாபன் 2013.
புதிய தமிழ் இலக்கிய வரலாறு. புது தில்லி:
சாகித்திய அகாதெமி.

சப்ரமணியன் ச.வே. 2003.பத்துப்பாட்டு உரை .
கோவிலூர் : கோவிலூர் மடலாயம் .

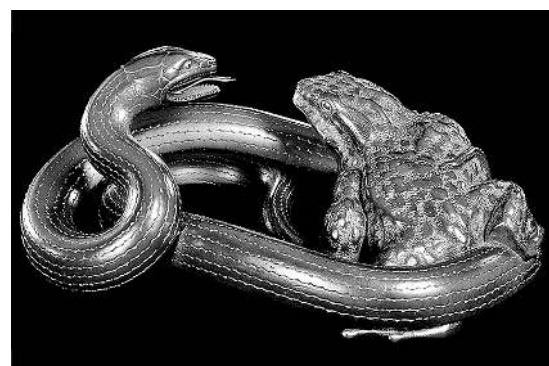
மோகன் ,இரா.2004. பத்துப்பாட்டு உரை .
சென்னை : நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிலையம் .

சாந்தி சாதனா , வரலாற்று முறைத் தமிழ்ப் பேரகராதி .சென்னை.

கட்டுரையாளர்: முன்னாள் துணைவேந்தர்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்

கவிதை

• ப.தனஞ்ஜௌயன்

அழகான இரவிற்கு
அற்புதமான இசையைத்
தவணைகள் பாடிற்று
க்ராக் க்ராக் இசை
மேற்கத்திய இசையை விட
லயமானது இரவு
குனியமான நிலவொளியில்
நேற்று பெய்த ஓயாத மழையின்
சிலிர்ப்புகள்

மின்மினிகளின் ரீங்காரத்தில்
இன்னும் அழகு கூடியது மழை இரவு

சட்டென்று
தலை தூக்கிய பாம்பிற்கு
குழப்பம்
எந்த தவணை கத்துகிறது
எதைப்பிடிப்பது எனத் தள்ளாடியது
தனித்து தவணை வரும் வரை
காத்திருந்தது
மீண்டும் இரவு மழை
மழைக்காலம் முடியும் வரை
தவணை தளித்திருக்கவில்லை
தூரல் இடைவெளியில்
தாரச் சாலையில் தளித்துச் சிக்கிய
தவணையைக் கல்விக்கொண்டு
இரை விழுங்குகிறது

பாம்புகள்
தன் கூட்டத்திலிருந்த தவணை
ஒவ்வொன்றாக
வேட்டையாடப்பட்டது தெரியாமல்
மீண்டும் இசைக்கிறது
மீண்டும் பாடுகிறது
தவணைக்கூட்டங்கள்.

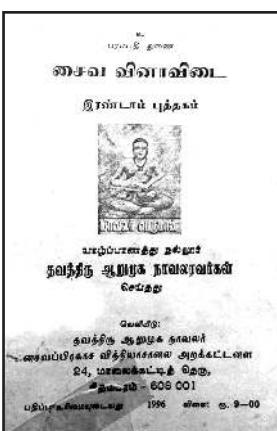
கட்டுரை

• ஆசிவகப்பிரமணியன்

ஆறுமுக நாவலரின் சைவம்

நாவலரின் இவ் எழுத்துப் பதிவுகள் சாதியம் குறித்த அவரது சனாதனப் பார்வையை வெளிப்படுத்துகின்றன. இப்பார்வை அவரைக் குறுக்கிவிட்டதுடன் புறக்கணிப்புக்கும் ஆளாக்கிவிட்டது. 1993ஆவது ஆண்டில் அவரது வாழ்க்கை வரலாறை வெளியிட்ட வை. கனகரத்தினம் 1980க்குப் பின் நாவலர் பற்றிய ஆய்வுகள் இலங்கையில் மேற்கொள்ளப் படாமைக்கு, அந்நாலின் முகவரையில் ஆறு காரணங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதில் ஆறாவது காரணமாக, நாவலரவர்கள் ஒரு சாதிமான் என்னும் ஞோக்கு மாறாமை என்று வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

த மிழ், சைவம் ஆகிய இரண்டும் என்கண்கள், அவ்விரண்டும் ஒளிகுன்றாமல் காத்து, பயன் கொள்வதே என் கடன். அவை வளரப் பணிபுரிவதே என் வாழ்நாள் குறிக்கோள்.

ஆறுமுக நாவலர்

இலங்கையில் யாழிப்பாணம் நகரம் அருகிலுள்ள ஒரு சிற்றூர் நல்லூர். இவூரில் பிறந்து அந்த ஊரின் அடையாளமாக விளங்கிவர் ஆறுமுக நாவலர் (1822-1879)தமிழ் அறிஞராகவும் சைவசமயக் காவலராகவும் இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் இவர் பரவலாக அறிமுகமாகி இருந்தபோதும் யாழிப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் என்ற அடைமொழியுடனேயே அழைக்கப்பட்டார்.

திருவாவடுதுறை மடத்தின் தலைவராகவும் தமிழ் அறிஞராகவும் விளங்கிய சுப்பிரமணிய தேசிகர், இவரது சொற்பொழிவாற்றலைப் பாராட்டி “நாவலர்” என்ற பட்டத்தை 1849 ஆவது ஆண்டில் வழங்கினார். இதனால் நாவலர் என்ற அடைமொழி. இவரது பெயரின் பின் னொட்டாக இன்றுவரை நிலைபெற்றுள்ளது.

நாலாசிரியர், உரையாசிரியர், பதிப்பாசிரியர் என்ற மூன்று நிலைகளில் இவர் இயங்கினார். பண்டையத் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் சைவசமய சாத்திரங்களிலும் ஆழ்ந்த புலமை மிக்கவராகவும் மதிக்கப்பட்டார். பரிமேலழகர் உரையுடன். திருக்குறளை முதலில் பதிப்பித்து அச்சிட்டவர் இவர்தான் என்றும் கூறுவர். நன்னால் என்ற தமிழ் இலக்கண நாலுக்கு இவர் எழுதிப் பதிப்பித்த காண்டிகை உரை இன்றும் பயிலப்படும் சிறப்புடையது. சேக்கிமார் எழுதிய திருத்தொண்டர் புராணம் எனும் பெரியபூராணத்தை உரைநடையில் எழுதியுள்ளார். சைவசமயப் பணியில் கொண்ட ஈடுபாட்டினால் திருமணம் செய்யாது துறவியாகவே வாழ்ந்தார்.

இவர் வாழ்ந்த 19ஆவது நூற்றாண்டில், தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் கிறித்தவ சமயப் பரப்பல் பரவலாக நிகழ்ந்து வந்தது. இதன் ஓரங்கமாக விவிலியத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தலும், மேற்கொள்ளப்பட்டது. பீட்டார் பெர்சிவல் என்ற அய்ரோப்பிய மதக்குரு இம் மொழிபெயர்ப்புப் பணியினை மேற்கொண்டிருந்தார். அவருடன் இவரும் இணைந்து கொண்டார் (இம் மொழிபெயர்ப்பு 1850இல் யாழிப்பாணத்தில் வெளியானது).

கடுத்த சைவரான நாவலர் விவிலிய மொழி பெயர்ப்பில் ஈடுபட்டது ஒரு வியப்பான நிகழ்வுதான். கிறித்தவத்துடனான அவரது உறவு அவரது சைவப்பற்றிற்குத் துணை நின்றது. அவர்களைப் பின்பற்றி சில செயல்பாடுகளை அவர் மேற்கொண்டார்.

வினா-விடை நால்கள்

கிறித்தவ சமயத்தின் அடிப்படை உண்மைகளை வினா விடை வடிவில் கற்றுக்கொடுப்பது கிறித்தவ சமய மரபு. சிறார்ப் பருவத்திலேயே தம் சமயத்தின் அடிப்படைகளைக் கற்றுக்கொடுக்க வகுப்புகளை நடத்துவர். புதிதாக க் கிறித்தவத்தைத் தழுவியோரும் இவ் வகுப்புகளில் பயிலவர். இதற்கெனப் பாடத்திட்டமும் பாடநூல்களும் உண்டு. மறைக்கல்விப் பாடம் அல்லது ஞான உபதேசம் என்று இதை அழைப்பர். இதற்கான பாடநூல்கள்.. வினா விடை வடிவில் இருக்கும் ஒரு வினாவுக்கு ஒரே ஒரு விடைதான் உண்டு என்ற போக்கிலேயே இப் பாட நூல்கள். அழையும் இதனால் இதைப் பயிலவோர் ஒரே சிந்தனைக்கு ஆட்படுத்தப்படுவர். ஏனெனில் கற்றுக்கொண்ட விடைதான் சரியானது என்று மாணவன் நம்பியாகவேண்டும். வேறு

விடையை அவன் சிந்திக்க முடியாது. இதை உணர்ந்து கொண்ட நாவலர், ஞான உபதேசம் நூல்களை அடிமொற்றி ‘சைவ வினாவிடை’ என்ற தலைப்பில் இரண்டு பகுதிகள் கொண்ட நூலை 1873இல் வெளியிட்டார்.அந்நாலில் இருந்து எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் வினா , விடையைக் குறிப்பிடலாம் :

1) உலகத்துக்குக் கருத்தா யாவர்?

சிவபெருமான்

இம் முயற்சியை கிறித்தவத்தைப் போன்று சைவத்தையும் நிறுவனப் படுத்த அவர் விரும்பியதன் வெளிப்பாடு என்று கூற முடியும். இவ் வினா விடை நூலில் சமய அடிப்படையிலான கருத்துக்களை மட்டுமின்றி தம் சமூக வாழ்வில் சைவர்கள் கடைபிடிக்க வேண்டிய நெறி முறைகளையும் அவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவை அவரது சமூகப் பார்வையை வெளிப்படுத்தும் தன்மையன்.எனவே அவற்றைச் சற்று விரிவாகப் பார்ப்பது அவசியமாகிறது. 418 வினாக்களைக் கொண்ட இந்நாலில், 86 ஆவது வினா வேதம் ஒதும் உரிமை பெற்றவர்கள் யார் என வினவுகிறது.இதற்கான விடையில், முதல் மூன்று வருணத்தார் மட்டுமே வேதம் ஒதும் உரிமை பெற்றவர்கள் என்கிறார். அப்படியானால் குத்திரர்களுக்கும் நால்வருணத்திர்கள் வராத மக்கள் பிரிவினருக்கும் வேதம் ஒதும் உரிமை கிடையாது என்றாகிறது. 131 ஆவது வினா “ஆச்சாரியாவதற்கு யோக்கியர் யாவர்?” என்பதாகும். இவ்வினாவுக்கான விடையின் தொடக்கத்திலேயே முதல் நான்கு வருணத்தாரை மட்டுமே குறிப்பிட்டுள்ளார், 132 ஆவது வினா, “ஆச்சாரியராவதற்கு யோக்கியரல்லாதவர் யாவர்?” என்பதாகும்.இதற்கான” விடையில் முதலாவதாக இடம் பெறுவது” நான்கு வருணத்துக்கு உட்படாதவன்”. இது திண்டமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. மேலும் “குருடன், ஒற்றைக்கண்ணன், செவிடன், முடவன், சொத்திக் கையன்(சொத்தி-ஹனன்) உறுப்புக் குறைந்தவன், உறுப்பு மிகுந்தவன்” என்போரையும் குறிப்பிடுவதன் மூலம் மாற்றுத் திறனாளிகள் மீதான தன் பார்வையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

255.ஆவது வினா எவ்வெப்பொழுது நீராடல் அவசியமானது என்பது பற்றியது. இதற்கான விடையில் “சண்டாளருடைய நிழல் படினும் இழிந்த சாதியாரும், புறச் சமயிகளும்.....நாய், கழுதை, பன்றி, கழுகு, கோழி முதலியவைகளும் தீண்டினும்” என்று குறிப்பிடுவதன் வாயிலாக, மனிதர்களையும் விலங்குகளையும் ஒப்ப நோக்கும் அவரது பார்வை வெளிப்படுகிறது. உணவு உண்ணும் பந்தியில் உடன் அமர்ந்து உணபவர்கள் சமசாதியாராக இருந்தல் அவசியம் (வினா:264) என்றும் உண்ணும்போது நாய், பன்றி, புலையர், ஈனர், பூப்புடையவள் பார்க்க உண்ணக்கூடாது என்றும் (வினா:270) வலியுறுத்தியுள்ளார்.

சிவாலயப் பணிகள் குறித்துக் குறிப்பிடும் போது(வினா:318) “திருக்கோயிலினுள்ளே புகத்தகாத இழிந்த சாதியாரும், புறச்சமயிகளும்உட்புகாவண்ணந் தடுத்தல்.” என்று வழிகாட்டி உள்ளார்.

மாதப்புறப்பிற்கு ஆளான பெண்களைத் “தூர் ஸ்திரி” என்று அழைக்கும் நாவலர், “தூரஸ்திரி முதனாள் சண்டாளிக்கும் (புலைச்சி, கொலை முதலான பல பாவங்களையும் கூசாது செய்யவள் - இது நாவலரின் குறிப்புரை).இரண்டாநாள் பிரமக்கொலை (பிராமணரைக் கொல்லுதல்) செய்தவருக்கும் மூன்றாநாள் வண்ணாத்திக்குஞ் சமமானவள். ஆதலினால் அவள் இந்த மூன்று நாளும் யாதோரு கருமத்துக்கும் உரியவள்ளள்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இக் கூற்றில் நாவலரது சாதியக் கண்ணேர்க்கூட்டம் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது.

நாவலரின் இவ் எழுத்துப் பதிவுகள் சாதியம் குறித்த அவரது சணாதனப் பார்வையை வெளிப்படுத்துகின்றன. இப்பார்வை

பஞ்ச பரிசில் 2020

நால்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன

பேரா.க.பஞ்சாங்கம் பெயரால் எழுத்தாளர் நாகரத்தினம் கிருஷ்ணா மற்றும் அவர் நண்பர்களால் நிறுவப்பட்டுள்ள இப்பரிசில் ஒவ்வோர் ஆண்டும் (2019 முதல்) குறிப்பிட்தக்க ஆய்வு, திறனாய்வு என்று தமிழில் பங்களிப்பு செய்துள்ள ஆய்வாளர்க்கு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இப்பரிசில் உருபா பத்தாயிரமும் சான்றிதழும் உள்ளடங்கியது.

விதிமுறைகள்:

- 1) இலக்கியம், இலக்கணம், மொழியில், நூன்கலைகள், தழிமக வரலாறு, மானுடவியல், தொல்லியல், நாட்டுப்புறவியல், ஊடகவியல் முதலியன சார்ந்து நிகழ்த்தப்பட்ட திறனாய்வு மற்றும் ஆய்வு நால்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன.
 - 2) ஆய்வு நால் 2020 சனவரி முதல் 2021 சனவரிக்குள் வெளிவந்திருக்க வேண்டும்.
 - 3) நால் ஒருபாடு அனுப்பினால் போதும்.
 - 4) நூற்களைத் திருப்பி அனுப்ப இயலாது.
 - 5) தேர்வுக்குழுவின் முடிவே இறுதியானது.
 - 6) 2021 - பிப்ரவரியில் பரிசு வழங்கும் நிகழ்ச்சி புதுச்சேரியில் நடைபெறும்.
- நால் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:**
- கவிஞர் பாரதிபுத்திரன்
10, நான்காம் குறுக்குத்தெரு,
தூர்கா காலனி, செம்பாக்கம்,
சென்னை - 600073
தொ.பே: 9444234511

அவரைக் குறுக்கிவிட்டதுடன் புறக்கணிப்புக்கும் ஆளாக்கிவிட்டது. 1993ஆவது ஆண்டில் அவரது வாழ்க்கை வரலாறை வெளியிட்ட வை. கனகரத்தினம் 1980க்குப் பின் நாவலர் பற்றிய ஆய்வுகள் இலங்கையில் மேற்கொள்ளப் படாமைக்கு, அந்நாலின் முகவுரையில் ஆறு காரணங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதில் ஆறாவது காரணமாக, நாவலரவர்கள் ஒரு சாதிமான் என்னும் நோக்கு மாறாமை என்று வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இது ஏற்றுக்கொள்க்கடிய ஒன்றே. ஆயினும் இதை மேலும் ஆராய்வதைத் தவிர்த்துள்ளார். இத்தகைய போக்கு இலங்கையின் மார்க்கியவாதிகள் சிலரிடமும் கூட வெளிப்பட்டது. மேற்கூறிய செய்திகளை மட்டுமின்றி நாட்டார் சமய எதிர்ப்பு, விலங்கு உயிர்ப்பலி எதிர்ப்பு என்பனவற்றையும். அவர் வெளிப்படுத்தி யுள்ளார். இவை அடித்தளமக்களின் பண்பாட்டுக்கு எதிரான தன்னின உயர்வுக் கொள்கையாக (*Ethnocentrism*) அவரிடம் அழுத்தமாக வெளிப்பட்டது. யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் உள்ள நல்லூரில் கந்தசாமி கோவில் தேர்த்துருவிழாவின் போது தேர்க்காலில் ஆடுவெட்டிப் பலி கொடுப்பது வழக்கம். இதைத் தடுத்து நிறுத்த நாவலர் போராடியுள்ளார்.

அருட்பா மருட்பா

வடலூர் இராமலிங்க அடிகளாரின் திருவருட்பாவை நாவலர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அஃது அருட்பா அன்று மருட்பா என்று சாடினார். இது தொடர்பாக நீதி மன்றத்தில் வள்ளலாருக்கெதிராகத் தொடுக்கப்பட்ட வழக்கில் இவரது பங்களிப்பும் இருந்தது. நாவலரைப் போன்றே வள்ளலாரும் நாட்டார் சமய எதிர்ப்பு, விலங்கு உயிர்ப்பலி எதிர்ப்பு என்ற கருத்துக்களை வலியுறுத்தி வந்தார். அவரது திருவருட்பா நாலில் இவற்றை வலியுறுத்தியுள்ளார். அதே நேரத்தில் சாதியம் மதவாதம் என்பவற்றிற்கு எதிரானவராக விளங்கினார். சான்றாகப் பின்வரும் திருவருட்பா வரிகளைக் குறிப்பிடலாம்:” சாதியும் மதமும் சமயமும் தவிர்த்தே”, “சாதியும் மதமும் சமயமும் பொய்ண ஆதியில் உணர்த்திய அருட்பெருஞ்சோதி”, “சாதியிலே மதங்களிலே சமய நெறிகளிலே..... அபிமானித் தலைகின்ற உலகீர்”

இத்தொடர்கள் சாதி, ஆகம சாத்திரங்கள் என்பனவற்றில் வள்ளலாருக்கு உடன்பாடில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றன. இவை இரண்டின் மீதும் நாவலர் கொண்டிருந்த பற்றும் வள்ளலார் மீதான அவரது எதிர்ப்புணர்வுக்குக் காரணமாய் இருந்துள்ளன .

நாவலரின் சைவம்

மொத்தத்தில் நாவலரின் சைவமனது சாதியத்தை யும் ஆகமங்களை யும் உள்வாங்கிக்கொண்டுள்ளாகும்தீண்டாமையையும் அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். இதற்கான அடிப்படைக் காரணம் ஆகம விதிமுறைகள் மீதான அவரது உறுதிப்பாடுதான். அகோர சிவாச்சாரியார் என்பவரது நாலுக்கு நாவலரின் மாணவரான

அம்பலவ நாவலர் எழுதிய விருத்தி உரையில் கூறியுள்ள செய்திகளின் துணையுடன் இதை உணரமுடியும். “வேதத்தை அங்கமாகவும். சிவாகமத்தை அங்கியாகவும் கொண்டவர் வைதீகை சைவர்கள்” என்று அம்பலவ நாவலர் கூறியதைக்குறிப்பிட்டு விட்டு, “வேதபாரம்பரியம் சைவ பாரம்பரியத்துடன் கலக்கும் பொழுது வைதீகை சைவம் தேரன்று கிறது” என்கிறார் கிருஷ்ணராஜா(2019:38-39). கிருஷ்ணராஜா குறிப்பிடும் வேத பாரம்பரியத்தின் ஓர் உறுப்புதான் ஆகமங்கள். வடமொழியிலும் புலமை பெற்றிருந்த நாவலர் ஆகமங்களைக் கற்றறிந்தவர்? ஆகமங்களின் தக்கத்திற்கு அவர் ஆட்பட்டிருந்ததை அவரது படைப்புகளில் காண முடியும். இதன் அடிப்படையிலேயே “ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு “என்ற நூலின் பதிப்புரையில்,

க. ரகுவரன், சாதிப்பற்றிய நாவலரின் நிலைப்பாட்டுக்கு அடிப்படையாய் அமைவது உண்மையில் அவர் பரிபூரணமாக நம்பிய ஆகமப் பிரமாணமே. ஆகமத்துக்கு அவர் காட்டிய கற்புநிலையின் வெளிப்பாடே.... என்று கருத்துரைத்துள்ளார். அதுடன் அவரது வேளாளர் மேட்டிடமையும் மறுப்பதற்கில்லை .

1927 ஆவது ஆண்டில் சேலத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் கட்சியின் மூன்றாவது அரசியல் மாநாட்டில், வ.உ.சி ஆற்றிய தலைமை உரையில் “தாழ்த்துகின்ற ஜாதியார்”, “தாழ்த்தப்பட்டிருக்கிற ஜாதியார்” என்று இரு பிரிவினர் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் பயன்படுத்தியுள்ள இவ்விரு கலைச்சொற்களையும் அடியொற்றி “தாழ்த்துகின்ற சைவர்”, “தாழ்த்தப்பட்டிருக்கிற சைவர்” என்று பகுத்துக்கூற இடமுண்டு. இவ்வகையில் நாவலரின் சைவமானது சாதியத்தை உள்வாங்கியது. வழிபாட்டில் மட்டுமின்றி அன்றாட வாழ்விலும் தொட்டால் தீட்டு, கண்டால் தீட்டு என்பதை எழுத்துவடிவத்தில் வலியுறுத்தி உள்ளார். இதன் அடிப்படையில் நாவலரின் சைவத்தை, தாழ்த்துகின்ற சைவர்களின், சைவமாக அடையாளம் காணமுடியும். சமணம், பெளத்தம், என்ற இரு அவைதீகை சமயங்களுடன் வைதீகை சமயங்களான சைவமும் வைணவமும் முரண்பட்டு நின்ற காலத்தில் உருவான சிந்தனைப் போக்கிற்கு மாறானதாகவே இது அமைந்துள்ளது. இது தனியாக ஆராய வேண்டிய ஒன்று.

துணை நின்ற நூல்கள்:

- 1) ஆறுமுக நாவலர் (1996) சைவ வினாவிடை. இரண்டாம் புத்தகம்
- 2) கனகரத்தினம் (1993). ஆறுமுக நாவலர் வரலாறு ஒரு புதிய பார்வை
- 3) கிருஷ்ண ராஜா.சோ. (2019) சைவசித்தாந்தம் மறுபார்வை - அறிவாராய்ச்சியல்
- 4) க.ரகுவரன் (1996) பதிப்பாசிரியர், ஆறுமுக நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டு

65/66

காக்கைச் சிற்கினிலே

ஞமீபத்தில் நிகழ்ந்த மூன்று சம்பவங்கள் மத்திய அரசாங்கம் மொழியை மத்ப்படுத்துவதற்கு வசதியாக அரசியல்படுத்த ஆரம்பித்துவிட்டது என்பதை தெளிவுபட உணர்த்துகின்றன.

திராவிட சக்திகளை தீய சக்திகள் என்றும் சமஸ்கிருதம் தெரிந்தவர்களுக்கு மட்டுமே மருத்துவம் படிக்கும் வாய்ப்பை வழங்க வேண்டும் என்றும் குருமூர்த்தி கூறியுள்ளது;

AYUSH செயலாளர் இந்தி தெரியாதவர்கள் கருத்துரங்கை விட்டு வெளியேறலாம் என்று AYUSH மருத்துவர்களிடம் கூறியது;

தமிழகத்துப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் எழுத்துப்பூர்வமாக கேட்கும் கேள்விகளுக்கு மத்திய அமைச்சர்கள் இந்தியில் மட்டுமே பதில் அளிக்கும் போக்கு.

திராவிட தீய சக்திகள் தமிழ்நாட்டை சீர்க்கெடுத்துவிட்டன என்று கூறியிருக்கிறார் திரு. குருமூர்த்தி. சமஸ்கிருதம் தெரியாதவர்களுக்கும் மருத்துவம் படிக்கும் வாய்ப்பை வழங்கியது திராவிட சக்திகள் செய்த மிகப் பெரிய சீர்கேடு. எனவே சமஸ்கிருதம் தெரிந்தவர்கள் மட்டுமே மருத்துவம் படிக்கலாம் என்று மத்திய அரசு சட்டம் இயற்ற வேண்டும் என்றும் அவர் கூறியிருக்கிறார். இதை அவரது உள்ளல் என்று கருதி பகடிப் பார்வையோடு கடந்து போய்விடுவது மிகவும் ஆபத்தானது.

1917 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 19 மற்றும் 20 ஆம் தேதிகளில் கோயம்புத்தூரில் "பார்ப்பனர் அல்லாதார்" முதல் மாநாடு நடைபெறுகிறது. அந்த மாநாட்டிற்கு தலைமை வகித்த பனகல் அரசர் தனது உரையில்,

"எவருடனும் ஒன்று சேராத வழிவழி வந்த புரோகிதக் கூட்டத்தின் இரும்புப் பிடியின் கீழ் மூடப் பழக்க வழக்கங்களில் போற்றி வளர்க்கப்பட்ட பார்ப்பனரல்லாதவர்களுக்கு கல்வி என்னும் நீரூற்றை நெருங்கும் உரிமையோ வாய்ப்போ வழங்கப்படவில்லை.

ஒவ்வொரு துறை சார்ந்த அறிவையும் வேறு

எவரும் பெற்று விடாதபடி பார்ப்பனர்கள் தங்கள் கைகளிலேயே வைத்திருந்தனர்.

பார்ப்பனர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட அதே வாய்ப்பு களும் வசதி களும் பார்ப்பனர் அல்லாதவர்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டால் தங்களையே தலை சிறந்தவர்களாகப் பகட்டுடன் காட்டிக் கொள்ளும் போலிகளுடன் போட்டியிடும் அளவிற்கு அறிவு வளம் பெற்றவர்களாக மாறிவிடுவார்கள். அதற்கான வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று கூறியிருக்கிறார்.

பச்சையெப்பன் கல்லூரி அறக்கட்டளையின் நிர்வாகக்குழுத் தலைவராக இருந்த பிட்டி. தியாகராயர் தனது ஐமீந்தார் நண்பரின் மகனுக்கு கல்லூரியில் படிப்பதற்கு ஒரு இடம் கொடுக்குமாறு கல்லூரியின் முதல்வருக்கு சிபாரிசு கடிதம் கொடுத்திருக்கிறார்.

கல்லூரி யின் அனைத்து இடங்களும் நிரம் பிவிட்டன என்று அவருக்கு பதில் அளித்திருக்கிறார் கல்லூரியின் முதல்வர். ஆனால் அதன் பிறகும் நிறைய பார்ப்பன மாணவர்களுக்கு அவர் இடம் கொடுத்திருக்கிறார். இதை அறிந்த பிட்டி தியாகராயர் தன் அனுமதியின்றி யாரையும் கல்லூரி யில் சேர்க்கக் கூடாதென்று உத்தரவிட்டிருக்கிறார்.

சிபாரிசு செய்யெப்பட்டவர் ஒரு ஐமீந்தாரின் மகன். சிபாரிசு செய்தவர் ஒரு மாபெரும் இயக்கத்தின் தலைவர். அந்தக் கல்லூரியின் நிர்வாகக்குழுத் தலைவர். 1920 இல் நீதிக் கட்சி வெற்றி பெற்றபோது முதல்வர் பொறுப்பேற்குமாறு அன்றைய கவர்னர் லார்ட் வில்லிங்டன் அழைத்தபோது அதை நிராகரித்தவர்.

ஐமீந்தார் மகன் என்பதில் இருந்து அவர் சமூகத்தில் ஆதிக்கத்தோடிருந்த இடைச்சாதியைச் சார்ந்தவர் என்பது தெரிகிறது. நிச்சயமாக அவர் மிகப்பெரிய செல்வந்தராகத்தான் இருந்திருக்க முடியும். ஆக, மிகச் செல்வாக்குள்ள குறுநில மன்னரின் மகனாக இருந்தாலும், அளவிட முடியாத செல்வங்களுக்கு அதிபதியாக இருந்தாலும், அந்தக் கல்லூரியின் நிர்வாகக்குழுத் தலைவரே சிபாரிசு

செய்தாலும் அவர் பார்ப்பனர் வீட்டுப் பிள்ளை இல்லை என்றால், அந்தக் கல்லூரியில் இடம் கிடைக்காது என்பதுதான் 1920 க்கு முன்பிருந்த நமது மன்னின் எதார்த்தம்.

சுப்பராயலு ரெட்டியார் மரணமடைந்தபிறகு மாகாணத்தின் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்ற பனகல் அரசர் உடனடியாக “கல்லூரிக் குழு” வை அமைக்கிறார். அதுவரை முதல்வரின் கைகளில் இருந்த மாணவர் சேர்க்கைக்கான அதிகாரம் கல்லூரிக் குழுவிற்குச் செல்கிறது.

பிற்படுத்தப்பட்ட மற்றும் தாழ்த்தப்பட்ட குழந்தைகளும் கட்டாயமாக கல்லூரிகளில் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்று கல்லூரி குழுக்களுக்கு நெறிமுறைகள் பிறப்பிக்கப் பட்டன.

பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டுமே கல்வி என்றிருந்த இறுக்கத்தை சில கடுமையான சட்டங்கள் மூலம் தகர்த்து அன்றைய நீதிக் கட்சி அரசு பார்ப்பனரல்லாத குழந்தைகளுக்கும் கல்விக்கான வாசல்களைத் திறந்தன

90 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு சமஸ்கிருத மாநாடு நடைபெறுகிறது. அதில் கலந்துகொண்ட பனகல் அரசர் சமஸ்கிருதத்தில் உரையாற்றியபோது பார்ப்பனர்கள் அதிர்ந்து போகிறார்கள். அவர் சமஸ்கிருதத்தில் முதுகலை பட்டம் பெற்றவர் என்கிற உண்மை அதுவரை அவர்களுக்குத் தெரியாது.

“எங்கள் குழந்தைகளின் தாய்மொழி சமஸ்கிருதம் அல்ல. அவர்கள் சமஸ்கிருதத்தின் வழியாகவும் மருத்துவம் படிக்கப் போவதில்லை. எனவே சமஸ்கிருதம் தெரிந்திருந்தால்தான் மருத்துவம் படிக்க முடியும் என்பது தவறானது” என்று உரையாற்றுகிறார்

உரையாற்றியதுமட்டுமல்ல அவர் முதல்வரானதும் மருத்துவம் படிப்பதற்கு சமஸ்கிருதம் தெரிந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று சட்டம் இயற்றுகிறார்.

மருத்துவப் படிப்பில் அரசுப் பள்ளிகளில் படித்த குழந்தைகளுக்கான 7.5 சதவிகித இடைஞ்சிக்கீட்டை இதன் நீட்சியாகத்தான் கொள்ள வேண்டும்.

மருத்துவம் படிக்க சமஸ்கிருதம் தெரிந்திருப்பது அவசியம் இல்லை என்று பனகல் அரசர் பிறப்பித்த சட்டம் என்பதுகல்வியோடுமட்டும் சம்பந்தப்பட்டது அல்ல. மத்தின் கோரப் பிடியில் இருந்து மருத்துவக் கல்வியை விடுவித்து என்கிற அடிப்படையில் அது மதம் சம்பந்தப்பட்ட எதிர்கொள்ளல்.

மதத்தின் கைகளில் இருந்த சமஸ்கிருதம் எனும் ஆயுதத்தை எதிர்க்க முடியாமல் நிராயுதபாணிகளாய் தவித்த பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கான கவசமாகவும் ஆயுதமாகவும் மாறிய சட்டம் அது

இப்படித்தான் நமக்கான கல்வி வாய்ப்பினை தீராவிட சக்திகள் திறந்துவிட்டன

தீராவிட சக்திகளின் இந்த முயற்சியால்தான் நம் குழந்தைகள் மருத்துவம் படித்தனர்

அரசுப் பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கான 7.5 சதவிகித உள்ளதுக்கீடு இன்னும் இன்னுமாய் நமது குழந்தைகளை மருத்துவர்களாக்கும்

நமது குழந்தைகளுக்கு கல்லூரிகளைத் திறந்து விட்டதாலும் மருத்துவக் கல்லூரிகளைத் திறந்துவிட்டதாலும்தான் தீராவிட சக்திகளை தீய சக்திகள் என்று விளிக்கிறார் குருமூர்த்தி.

இந்தக் கோவத்தின் ஒரு நிலைதான் AYUSH செயலரை “எனக்கு இந்தியைத் தவிர வேறு மொழி தெரியாது. இந்தி தெரியாது என்றால் மாநாட்டை விட்டு வெளி யேறுங்கள்” என்று AYUSH மருத்துவர்களை நோக்கி கத்த வைத்திருக்கிறது.

மொழியை மீண்டும் மதப்படுத்துவற்கான அரசியல் செயல்பாடுதான் தமிழகத்தின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் எழுத்துவழிக் கேள்விகளுக்கு மத்திய அமைச்சர்கள் இந்தியில் பதில் அளிப்பது.

சங்கராச்சாரியார்கள் பக்தர்கள் கேள்வி கேட்டால் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நீஷ் பாணேஷ்யான தமிழில் பேசினால் மட்டம் தீட்டுப் பட்டு விடும் என்று சமஸ்கிருதத்தில் பதில் கூறுவார்களாம்.

இதோடு ஒத்துவதான் ஆங்கிலத்தில் கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு அமைச்சர்கள் இந்தியில் பதில் அளிப்பது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ராமலிங்கரோடான ஒரு உரையாடலில் சமஸ்கிருதத்தான் “மாத்ரு பாணேஷ்” என்று சங்கராச்சாரியார் கூறியபோது அப்படியானால் தமிழ் “பித்ரு பாணேஷ்” என்று அடிகளார் பதில் அளித்தோடு தமிழின் பெருமை குறித்து ஒரு உரையே நிகழ்த்தியதாக 1897 ஆகஸ்ட் மாத சித்தாந்தாத தீபிகா” என்கிற இதழில் வெளிவந்த தகவலை ஊரன் அடிகள் கூறியிருக்கிறார்.

ஆக அடிகளார் சமஸ்கிருதத்தின் மொழி ஆதிக்கத்தை எதிர்கொண்டிருக்கிறார். நாமும் சரியாக எதிர்கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அவையில் தமிழிலேயே பேசவும் எழுத்து வழியில் கேட்கவும் தொடங்க வேண்டும்.

உதவியவை

- தந்தை பெரியார் தீராவிடர்க்கழகம் வெளியிட்டுள்ள “பனகல் அரசர்” மற்றும் “நீதிக்கட்சி ஆட்சியில் சமூகப்புரத்சி” என்ற குறுநூற்கள்
- வைகை வெளிடக்கத்தின் “தமிழகத்தில் சமூக சீதிருத்தம் இருந்தால் ஆண்டுகள்” என்ற தோழர் அருணன் எழுதிய நூல்
- 14.07.2018 ஆம் நாளிட்ட “விடுதலை” நாளிதழ்

காக்கைச் சிறுகினிலே மாத இதழ் முன்னெடுக்கும் ஆறாவது ஆண்டு கவிஞர் கி பி அரவிந்தன் நினைவு இலக்கியப் பரிசு உலகத்துமிழ் அறிவியல் புனைவு சிறுகதைப் போட்டி 2021

வள்ளுவராண்டு 2052

- 2050களில் புவியில் தமிழர் வாழ்வு என்பது சிறுகதையின் மையக்கருவாக இருக்க வேண்டும்.
- போட்டிக்கான கால எல்லை: 31.01.2021
- போட்டி முடிவு: மார்ச்சு 2021இல் வெளிவரும்
- காக்கைச் சிறுகினிலே இதழின் தொடக்க நெறியாளராகப் பணியாற்றி மறைந்த இலக்கியவாதி 'கி பி அரவிந்தன்' கனவின் மீதியில் எழும் புதிய தடமாக அமைக்கிறது இந்தப் போட்டி.
- பாரதி கண்ட "சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும், கலைச் செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்!" என்ற கனவை நனவாக்கும் முயற்சிகளில் ஒன்று. உலகெங்கும் வியாபித்தவர்களாகி தொடரும் வாழ்வில் அடுத்தடுத்த தலைமுறையினர் என்னணங்களைக் கொண்ட எழுத்துகளையும் படைப்புகளையும் ஊக்குவிக்கும் முகமாக இப் போட்டி அமைகிறது.
- 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என வாழும் தமிழ் மக்களின் பூர்வீகம் - புலப்பெயர்வு அதன் நீட்சியென வாழுத் தலைப்பட்ட வாழ்வினரது எதிர்காலக் கதைகளை பரவலாக எதிர்பார்க்கிறோம்.

அறிவிப்பு

கொரோனா பெருந்தொற்று காரணமாக தவிர்க்க இயலாமல் ஏற்பட்டு விட்ட இடைவெளியை நிரப்புவதற்காக போட்டிக்கான கால எல்லை ஐங்கு 31.01.2021 வரை நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, படைப்பாளர்கள் 31.01.2021 வரை தங்களது படைப்புகளை அனுப்பி வைக்கலாம் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

-ஆசிரியர்

- நெறியாளர் மதிப்புக்குரிய பத்மநாப ஜயர் (இங்கிலாந்து)
நடுவர் குழு மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் சு. இராமசுப்பிரமணியன் (இந்தியா)
மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் சு. சுகிர்தராஜா (இங்கிலாந்து)
மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் திரு ரஞ்சகுமார் (ஆஸ்திரேலியா)
மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் சு. ஸ்ரீதரன் (அமெரிக்கா)
மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் திருமதி கீதா மதி (ஆஸ்திரேலியா)

படைப்பு அனுப்ப வேண்டிய மின்னஞ்சல் முகவரி: kipian2021kaakkaicirakinile@gmail.com

படைப்பு அனுப்பவேண்டிய கடைசி நாள்: 31.01.2021

முதல் பரிசு 10000 இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்	இரண்டாவது பரிசு 7500 இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்	
மூன்றாவது பரிசு 5000 இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்	நான்கு ஆறுதல் பரிசுகள் தலா 2000 இந்திய ரூபாய்கள் மற்றும் சான்றிதழ்	

ஊக்கப் பரிசு : சான்றிதழ்

போட்டியின் விதிமுறைகள் :

1. அறிவியல் புனைவுச் சிறுக்கைப் போட்டியில் பங்கேற்கும் போட்டியாளர் தனது மின்னஞ்சலாடாக மட்டும் தனியாக இணைக்கப்பட்டத் தனது சுயவிபரக் கோவையுடன் முழுப் பெயர், புனைவுப் பெயர், முகவரி, தொலைபேசி, செல்பேசி உள்ளிட்ட விவரங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும். போட்டியில் பங்கேற்கும் சிறுக்கைகள் எழுத்தாளரின் சொந்தக் கற்பனை என்றும் இந்தப் போட்டிக்காகவே எழுதப்பட்டது என்றும் மின்னஞ்சலில் உறுதிப்படுத்தல் வேண்டும்.
2. போட்டியில் இடம் பெறும் சிறுக்கை ஊடகங்களிலோ போட்டிகளிலோ பங்கேற்கவில்லை எனும் உறுதிமொழியை மின்னஞ்சலில் வழங்க வேண்டும். போட்டி முடிவுகள் அறிவிக்கப்படும் வரையில் எந்த ஊடகங்களிலோ இணைய தொலைத் தொடர்பு சாதன வலைகளிலோ வெளியிடக் கூடாது.
3. ஒருவர் ஒரு படைப்பு மட்டுமே அனுப்ப வேண்டும்.
4. கைதைக் கரு மற்றும் களம்-காலம் அறிவியல் தகுநல் தகைமையுடன் அமைதல். சிறுக்கைக்கான தலைப்பு எழுத்தாளரது தெரிவு.
5. வார்த்தைகள் 1200 சொற் களுக்கு மேற்படாதிருத்தல் (காக்கை இதழில் 5 பக்கங்கள்). யூனிகோட் எழுத்துருவில் ஆக்கங்கள் அமைதல். சிறுக்கை இணைக்கப்படும் மின்னஞ்சல் தலைப்பில் கவிஞர் கிபி அரவிந்தன் நினைவு இலக்கியப் பரிசு 2021-'லுக்கு தமிழ் அறிவியல் புனைவுச் சிறுக்கைப் போட்டி' எனக் குறிப்பிடல்.
6. பரிசுக்குரிய கைதைகளை நடுவர் குழு பரிசீலித்துத் தேர்ந்தெடுக்கும். நடுவர்களின் தீர்ப்பே இறுதியானது.
7. பங்கேற்கும் போட்டியாளர்களுடன் அஞ்சல், தொலைபேசி, மின்னஞ்சல் விசாரிப்புகள் நடைபெறாது. முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்ட பிறகே உரிய தொடர்பாடல்கள் நடைபெறும்.
8. போட்டி முடிவு 2021 மார்ச்சு மாத இறுதியில் காக்கை குழுமத்தினால் முறைப்படி அறிவிக்கப்படும்.
9. போட்டி நிறைவு நாள் - 2021 சனவரி 31.
10. பரிசுக்குத் தெரிவாகும் சிறுக்கைகளை காக்கை இதழிக் குழுமம் உரிய முறைமையில் வெளியிடும்
11. இந்தப் போட்டிக்கான மின்னஞ்சல் முகவரி kipian2021kaakkaicirakinile@gmail.com

நன்றி : இப்போட்டிக்கான பணப் பரிசினை வழங்கும் கிபி அரவிந்தன் குடும்பம் சார்பாக திருமதி சுமதி மற்றும் இலண்டன் துளிர் நண்பர்கள்